

Denne beta version af min bog kan indeholde fejl.

***JEG ER -
DEN BARNDOM DU IKKE FIK***

af **IVAR**

1. Den røde kjole i Ubitoskoven
2. Santu huset
3. Bartos, Pirallo og Dimas
4. Santu stenen, Nawaaf og fru Bao 9
5. Kærlighedens dybe vand
6. Uventet optræden
7. I min grotte
8. Hvordan man arbejder med lak
9. Store planer og hemmelige budskaber
10. God morgen!
11. Åh, Poldo!
12. Vi må stå sammen om vores ære
13. Gæsterne ankommer
14. Mødet
15. Vidnesbyrdet
16. Sammenbruddet
17. Jeg bliver voksen
18. Jagten
19. Turen til Setorium

20. Hovedkvarteret
21. Vi kommer når du kalder!
22. Emmaus venner af 1. grad
23. Ubitorama Hospitalet
24. Slottet i Saubagol

(personliste m.m. på sidste side)

1. Den røde kjole i Ubitoskoven

Hun går i en skov af eukalyptus træer. Bag hende stiger Ubitobergkæden op. Hun er i blegrøde sko, lys kjole og en smart kysehat som hun har bundet lidt sammen. For det blæser. Og hun holder noget i hånden som ligner - en stor ostehøvl. Nogle røde macaw fugle fløjter nysgerrigt efter hende, med hovedet på skrå. De er ikke bange for hende.

Hun stopper og ser sig tilbage. Måske har hun glemt noget? Eller er hun bange for noget? - Nu går hun videre. Men langsommere end før. Længere fremme står pludselig to personer. En tyk og en tynd. Hun stopper igen. Men går roligt videre. Lægger hovedet lidt på skrå. Fløjter som macaw fuglene. Og det mærkelige er, at jeg nu synes hendes kjole er mere rød end lys.

Jeg stiller mig om bag et træ. De to mænd, som det jo er, går hende i møde. Den tykke holder noget aflangt inde i en sæk. Den anden, høj og tynd, bærer en snavset kasket - med skovvæsnets mærke. Hun stopper med at fløjte og med at gå. Macawerne lander stille, i træerne omkring dem. De sidder som røde lygter mellem grenene. Den tynde mand holder den tykke tilbage. Nu står de der! Mit hjerte hamrer oppe i halsen.

Hun nejer langsomt, siger med klar stemme:
"Goddag mine herrer, og retten til vejen."

- Det er hende! snerrer den tykke.

- Er du sikker? siger den tynde nervøst. Den tykke bjæffer irriteret:

"Jeg gør det!"

Hun tager et lille skridt frem, og fløjter langt ud i skoven. Hendes kjole er nu ildrød. Også træerne, og vejen til begge sider - er snart som et ildhav af de mange macaws. Den tykke sveder og grynter:

"Hun har ikke vist os tegnet!"

Den tynde råber skingert:

- Det gør de ikke altid, for fanden! Lad os tænke! - De træder tilbage. Men nu er fuglene meget tæt omkring dem; man kan vanskeligt se hende. Med et:

"Jeg takker både Dem og skovvæsnets vejlov!" går hun nejende forbi dem.

- Hvem var de? - siger jeg forpustet, da jeg når op til Pollyanna. Min hånd er våd af sved. Hun tager den og smiler til mig:

- Det skal du ikke bryde dit lille hoved med. - Jeg bliver ved:

- Hvad ville de?

Hun tager et par dansetrin, men stopper og ser alvorligt på mig:

- Når vi kommer hjem, må du lade mig tale alene med Yoko!

- Kun hvis du lærer mig det fløjt! - siger jeg. Klemmer hendes hånd.

Hun læner sig ned og hvisker:

"Det er nok for svært for dig, lille Eutile! Det er sølvfløjtet. En slags flutter fløjt, sagde far."

Hvorfor ikke det fløjt? Tænker jeg. Ikke sur, bare nysgerrig. Min storesøster lærer mig mange andre ting. Hun kan gøre lange veje korte, med sine sjove påhit og kunster. Som hvordan en bestemt grøn urt bliver blå, hvis man ruller den mellem hænderne. Eller hvordan man barberer hår væk, med næbet fra en macaw. Pludselig bliver skoven tyndere. Flere og flere kirsebærtræer; vi er hjemme!

"Yoko!" - råber jeg.

"Yoko! hvor er du?"

2. Santu huset

Hvordan er det dog du ser ud? - kommer det fra Pollyanna. Og der står Yoko våd og snavset i sine lysegrå bukser, søblå skjorte, halskæde og sine pæne blå dansesko endda.

"Hvad er der sket?" siger vi.

- Undskyld! kommer det fra Yoko. - Men jeg kunne ikke komme op igen.

- Undskyld hvad? - siger Pollyanna.

Yoko børster håbløst mudder af sit tøj:

- Det første ønske ...

Pollyanna tager fat i Yoko:

- Åh nej! Det mener du ikke! Hvordan? Yoko slår ud med armene:

- Det virkede, Polly. Og Yoko med store øjne:

- Jeg tabte min bedste spade ned i den store brønd. Jeg fik den - men så kunne jeg ikke komme op igen.

"Men Yoko!" råber Pollyanna. Hendes kjole er nærmest hvid igen.

"Undskyld!" råber Yoko, og de giver hinanden en snavset omfavelse.

- Så har vi altså kun to ønsker tilbage, hvisker Pollyanna, og Yoko nikker. Og jeg nikker med, selv om jeg ikke aner hvad de snakker om. De slipper pludselig hinanden og ser på mig. Og jeg siger:

- Jeg lover, lover, lover aldrig at kigge ned i den store brønd!

Yoko ler og peger på Pollyanna:

"Det var den pæne hvide kjole jeg gjorde klar til dig i går!" - Pollyanna smiler stort og tørrer forsigtigt sin leiya af:

- allerbagest, Eutile, de pæneste goboer og sukkerbønner. Vi er nok alle tre sultne. Og tag tre glas fra den lille tønne. Den er blandet. - Så er de af med mig, tænker jeg trist. Men før eller siden finder jeg ud af hvad de har for.

Jeg kommer forbi min hemmelige grotte. Nogen har været der. Jeg kigger ind: - under loftet hænger to af de store forvandlingskugler som skifter farve når man slikker på dem. Så har direktør Elnø Trenson fra Blue Hall været forbi. Jeg henter goboer og bønner. Plukker også nogle guldbåndsliljer til bordet. Og der, op ad gavlen, står Yokos bedste spade - ren og pæn!

Da jeg kommer tilbage i køkkenet, kan jeg høre Yoko og Pollyanna gennem væggen. De taler dæmpet om skoven:

"Jeg falder over dem. Man kan jo ikke se hvor de er." - siger Yoko.

Efter en pause siger Pollyanna:

- Det ved du godt at ingen vil tro.

- Men så, - prøver Yoko: det er skovens harer i ulovlige fælder, Polly. Der var to i en fælde. Den ene hare var såret i hovedet, den anden lå stille med lukkede øjne. Jeg tog dem ikke, men sparkede fælden op og satte dem fri. Pollyanna hæver stemmen:

- Jeg kan ikke lide de to lys i sidste uge. Der er ingen stier den vej. Men de ved ikke hvem af os der er Yoko. Ellers ... når de finder ud af det ...

- Men Pollyanna, her tør de ikke komme! - Pollyanna gaber:

- Ja, du er nok sikker her - og i den store brønd! og de ler lidt begge to.

Der er stille, så hører jeg Yoko:

- Jeg må tåle hvad jeg skal tåle, Polly! Men hvis de krænker eller skader dig eller Eutile? Skifter jeg navn til Medusa, jager englenerne ud af mit hus og starter en whistklub.

- Gud forbyde det Yoko! Det må ikke ske! Uden dig Jeg mener Dimas?

- Du forstår ikke, Polly! Jeg vil det ikke. Det kommer indefra og vil ud. Hvis der sker en af jer noget, kan jeg ikke længere ... styre det. Det vil alt sammen søge tilbage hvor det kom fra.

Huset ser lille ud udefra, men er stort inden i. Ligesom jeg selv er. Jeg er i hvert fald den yngste. Pollyanna ser så ung ud, men er den ældste. Og Yoko, hun er klog, på en meget - Yokoagtig måde. Hun gør huset til et hjem. Vores hjem.

"Yoko, hjælp mig med wokken!"

- Eutille, jeg kommer! - Yoko og Pollyanna klapper i hænderne:

- Bravo, du er dygtig, alting vender den rigtige vej. - Og det gør de, og jeg er omhyggelig med at skille rent fra snavset.

Mens vi spiser er vinden taget til. Og pludselig: det lange dæmpede grynt. Som fjern torden. Det er Nawaaf, vores vildgris. Det er også vores signal om fremmede. Pollyanna og Yoko nikker til hinanden:

"Gem dig Eutille!" - Yoko holder den ene hånd under sit forklæde. Pollyanna kigger ud ad vinduet. Lister hen til døren:

- Skal vi lege med krokodillerne? Hun kigger med døren på klem:

- Jeg kan se - en sort hest med en gig.

- Og nu kan jeg se - hr Rinni. Det er dit bord Yoko. Yoko åbner døren og nejer flere gange, mens hun smiler. Siger noget omtrent:

- Hvor rart at se Dem igen Hr Rinni! Hvor holder De Deres hest flot.

Manden samler hænder, smiler og bukker dybt:

- Jeg kan komme igen i morgen, det er jo sent.

- Nej, De forstyrrer ikke, Hr Rinni:

- det var så denne ret simple stol forstår De. Jeg skammer mig over at komme med den. Den er brækket her.

- En smuk gammel stol, kan De se, lad os tage den om i mit værksted!

Pollyanna og jeg rydder op og gør køkkenet pænt. Så sidder vi stille og holder om hinanden:

"Lille Tille, hvad synes du? Du ser lidt slidt ud. Var det en hård dag?"

- Nej, Pollyanna, tak fordi du tog mig med! Men jeg var meget bange i skoven; du må ikke fortælle det til hende. Meget bange. Så får jeg ikke lov næste gang. Pollyanna rokker os lidt fra side til side mens hun laver små klik med tungen:

- Jeg skal videre til Setorium i morgen. Og der kan du jo ikke komme med, Eutille. Men du kan hjælpe Yoko, og du kan læse i bøgerne. - Pollyanna og jeg gaber og lytter til Yoko

og Rinni nede i værkstedet. Yoko ler og siger:

"Den er det vi kalder: en "honneingstol". Træet er meget blødt og svært at lime og stifte pænt sammen. Men jeg bruger nogle tricks min far lærte mig." Rinni liver op:

- Hr Lipatel var troldmand om en hals. Lavede skrive chatol til min salig kone. Teak og kamfertræ. Undskyld mig mange gange, hvis jeg husker forkert! Undskyld!

- Det kan jeg godt huske, for jeg var med på det stykke, siger Yoko: - kantet med palisander finer, og med indlagte roser i ahorn. Blev Deres kone glad for det, tror De?

- Chatollet var hendes bedste veninde. Hun kaldte det Rosa. - Men Deres far lærte Dem nogle tricks, Frk Yoko?

- Ja! Deres stol trænger til en rigtig bænketur! Jeg drejer et nyt ben og skærer nogle dovetails. Gammelt til nyt træ. Det kommer ikke til at kunne ses. Og det holder kan De tro!

Rinni er på vej baglæns ud:

- Kære Frøken, De gør min stol alt for megen ære, alt for megen ære. Jeg kan ikke tage imod det. Hvornår kan den så være færdig uden at presse Dem Frk Yoko?

Endelig kan vi alle gå til ro. Jeg sover bag værkstedet, Yoko og Pollyanna sover i det lille rum. Men jeg kan ikke sove. Og når jeg kan, drømmer jeg mest om min mor. Nej, min far. Nej, mest om dem begge to. Yoko siger nogen gange:

"Far og mor har du jo altid i dit hjerte. Du skal ikke drømme baglæns men forlæns. Du skal drømme om din fremtid og tro på at du får den. Men du må selv først drømme den, så må du tænke den, og så må du bygge den. Sådan var det også for far og mor." Men når jeg nu ikke KAN sove, så kan jeg jo heller ikke drømme. Og så får jeg heller ingen fremtid. Og så kan jeg slet ikke sove. - Jeg tager min nakkepude, og lister ind til de store. Pollyanna sover tungt. Jeg undskylder, og Yoko gør plads til mig og holder om mig. Det er vores hvasketid:

"Er du ked af det? Du må godt være her, men der er jo ikke den store plads." Jeg giver hende et takkeknus.

- Kan du huske da du var lille, Tille? Sov i den røde seng med den blå elefant?

- Ved du hvor den er? - Hvis jeg var bange ... i mørket. Græd jeg nogen ord mor lærte mig. Så kom en af jer endelig og trøstede mig. Og hvis en af jer kyssede i mine hænder, vidste jeg at det var far.

- Det er sjovt du siger det. Ja, sådan var han.

- Yoko, hvad er det for ønsker I talte om? Og som virker? - lang pause. Så hvisker Yoko:

- Du skal jo vide det før eller siden. Så du får det nu Eutille.

- Du husker dengang mor blev syg, ved du?

- Hun lå inde i stuen. Far græd!

- Ja, det var meget slemt Eutille. Hun havde barselsfeber. Den sidste dag i mors liv sad vi hos hende. Mor sagde:

"Hør godt efter nu! Ret jer efter far og hjælp hinanden! Jeg har ikke meget. Men jeg har dog noget jeg kan give jer. Noget som alle mennesker får og måske bruger eller ikke bruger. Et livsønske. Jeg har selv fået et ønske - mit ønske. Og far ved hvad jeg bad om. Jeg giver jer et ønske hver. Pollyanna, Yoko og dig lille Eutille."

- Mor tog det lille kors, som hun altid bar om halsen:

"Det er et opstandelseskors fordi Jesus ikke er der." Hun gav det til Pollyanna.

- I tre piger kan bære det på skift:

"Det er Nåden og Kærligheden gennem Tro. Det vil minde jer om mine ord. Gem dem, og gem jeres ønske til fortvivlelsens dag, hvor I synes at alt ... " mere sagde mor ikke.

Det var forbi. - Yoko tørrer sine øjne:

- Og det har vi også gjort. Altså båret det på skift. Og det synes jeg snart du også er stor nok til at gøre.

- Gøre hvad, Yoko?

- Bære guldkorset! På skift med Polly og mig, Eutille, siger Yoko og gaber. Så ligger vi en tid stille sammen. Og så er jeg den eneste vågne. Eller er jeg? Lemmen bag værkstedet klapper, og jeg ved at Nawaaf nu er på vej ud i natten, på jagt efter skovtrøfler og søde skovkartofler. Og for at grave et hul og besørge. Og for at vaske sig i søen. Og nu er Pollyanna blevet vækket. - Og jeg lader som om jeg sover.

Pollyanna ligger lidt og flytter rundt på sig. Så tager hun spejlet på væggen, kigger på månen i det lille vindue, og kigger på sig selv i spejlet og siger dæmpet:

"Du må ikke svigte mig!" Og en lidt lysere lille stemme fra spejlet svarer:

- Jeg blev bange - ligesom Eutille blev. Kunne ikke se dig! - Og Pollyannas almindelige stemme svarer:

"Om natten må du gøre hvad du vil - men om dagen bestemmer jeg." Spejlet klynker:

- Jeg ville bare gå lidt tilbage og plukke to søde runde ...

"Nej! Vent med det søde. Du skal altid gøre alt hvad jeg siger først! Du kan godt! Det er vigtigt! Ellers bringer du os begge to i ulykke. Husk, at Lipatel betyder ... " - i det samme forsvinder månen og der bliver helt mørkt.

3. Bartos, Pirallo og Dimas

Jeg er alene med Yoko i dag. Hr Soma Kong har allerede hentet Pollyanna med sin vogn. Hun skal jo til Setorium. Yoko og jeg skifter mellem at arbejde i værkstedet og lave tinicha øvelser udenfor. Det er dejligt stille. Jeg omfavner Yoko og siger:

"Jeg elsker dig!" - Og hun siger:

- Jeg elsker også dig lille Tillepige! - Så står vi lidt og kigger ud over dalen og skoven.

- Yoko, hvorfor har vi den firkantede grønne pæl ud til vejen?

- Kom og se! - Her er to mærker. Det øverste er det røde Santu mærke som fortæller, at huset og grunden bag os, fra gammel tid er hellig grund. - Det nederste mærke er et gult Bartos-mærke. Fordi vi efter fars død ingen mænd har i familien. Så kan vi tre piger ikke eje penge eller andet, og vi må ikke gifte os. Derfor er vi sat under mester Puno Fiala Bartos beskyttelse. Det hedder et værgemål. Han er vores formynder, vores beskytter. Under det værgemål kan vi tjene penge og bruge penge og gifte os. - Altså så længe han vil.

"Vil han det Yoko?" - siger jeg forskrækket.

- Ja, for han har overtaget huset, og tager andele af alt hvad vi tjener. Han skal betale

medgift, hvis vi bliver gift. Men får selv modydelser eller andre fordele til gengæld for os. Hvis han nægter os noget, kan vi nok få en ny værge til at købe Fiala Bartos ud. Med hus og grund, og med os tre piger, siger Yoko og prikker mig i maven:

- Jo flere penge vi selv tjener, des nemmere kan vi få det hele som vi tre vil have det.
- Yoko, du prikker mig lige som mor gjorde.
- Hvordan Eutille?
- En af de godnat sange hun sang for mig var:

Stille glider min kano højt over de vilde baobabtræer.

Dristigt falder mine ønsketoner ned i den sovende vulkan.

Langt borte kalder et stort mirakel på en lille bøn.

"Lille Tille, du er den bøn", sagde mor så, og prikkede mig i maven.

- Det tænkte jeg slet ikke på, siger Yoko. Hun sang også sange for Polly og mig da vi var små! Jeg husker især den om den lille discipel:

Den lille discipel skrev noget på et lille bitte gryn.

Jeg kan ikke se det. Du kan ikke se det. Vi kan ikke se det.

Den lille discipel skrev noget på det store firmament.

Jeg kan ikke se det. Du kan ikke se det. Vi kan ikke se det.

Den lille discipel bor et sted inden i os.

Jeg kan ikke se det. Du kan ikke se det. Vi kan ikke se det.

Yoko og jeg prikker hinanden i maverne og ler: "Jeg kan ikke se det. Du kan ikke se det. Vi kan ikke se det." mens vi går ned til skovengen som strækker sig tre km. mod syd for vores hus. Vi går igennem et område med flotte fugle og planter. Og vi kaster sarte små svævefrø op i luften, og råber: Se! og peger de bedste ud. To af dem svæver længe sammen og stiger højt over os. Yoko klapper, men jeg føler pludselig en vemodig

forladthed:

"Yoko, hvordan ved du, at Dimas er den rigtige mand for dig?" Yoko sænker armene og følger de to frø:

- Det ved jeg ikke, Eutille. Måske er det derfor vi har kærligheden.

- Er du i tvivl?

- Det er en svær beslutning, Eutille. Måske den vigtigste i ens liv.

- Kommer du aldrig i tvivl?

- Jo, bestemt. Men ikke om min kærlighed.

- Jeg holder også meget af ham, men tænk hvis du har taget fejl, Yoko?

- Måske vil jeg så forsvinde sammen med kærligheden. Jeg ved det ikke, Tille.

- Hvad ved du ikke?

- Om kærlighed kan blive borte i luften. Altså, gå til, hvis du forstår. Hvorfor spørger du?

- Fordi jeg elsker jer begge to. Derfor. Og jeg håbede at du kunne give mig et eller andet at klamre mig til. Når jeg kommer i tvivl. Om jer, ja, og om mig selv. Jeg er bange for at jeg ikke kan elske nogen, på den måde som du gør. - Yoko tager mine hænder:

- Eutille, jeg er ikke så stærk som du tror. Og min vej er ikke din vej. Min kærlighed er ikke din. Når du møder din egen kærlighed, vil du ikke være det mindste i tvivl om at den er ægte. Og at den er din. Men du vil opdage, at ægte kærlighed ikke er inden i os men mellem os. Ellers ender man med kun to venner. Men dog to trofaste venner: ensomheden og tomheden.

- Kan du ikke give mig et tegn jeg kan bruge?

- Du mener en slags livsønske?

- En hjælp til at vide om en mand er den rigtige?

- Jeg ved det ikke, Tille. Det er jo kun dig selv, ja hele dig selv, der tilsammen kan svare på den slags. Hvis det er det du mener, har du ret. Men du er en Lipatel, og de plejer at ramme rigtigt.

I gamle tider tog man mål af sine tanker. Gjorde dem til virkelighed. Man kaldte det et friermål.

- Et, hvad betyder det?

- Fri-er-mål! Et tilbud om at gifte sig. Eller et mål til at måle friere med, Tille! Kvinder brugte carican prøven. En metode som er frygtsom skæbnetro. Hun læner sig frem med store øjne: Fatalisme, Eutille.

Yoko smiler, og stryger mit hår på plads. Min bedstemor ... , siger hun, og går søgende rundt mellem nogle buske: jeg har tit ... her! Nu skal du bare se ...

- Nu er jeg slet ikke med! Yoko, hvad leder du efter? Vi sætter os på en gammel stub.

Yoko har plukket en stor blomst uden stængel:

- Se nu her, Eutille! Det er en piges "carican". I midten blomstens frugtanlæg med den runde frugtknude. Det kalder vi hovedet. Det er pigens hera, hendes jalousi. - Yoko river hovedet af og kaster det væk:

- Under det ser vi de fire store smukke kronblade. Hvide, med et mønster i rødt med sorte pletter. Det kalder vi de 4 F-er: *Fire Flotte Falske Friere*. - Hun breder dem ud så vi kan beundre dem alle:

- Og under de falske friere ligger de udfoldede grønne bægerblade. Med et svagt sort mønster, stort eller lille. Et mønster af sorte pletter. Hvis pigen kan tyde pletterne, har hun navnet på den ægte frier. Den trofaste elsker!

- Men Yoko, hvorfra kommer alle de friere?

- Pigen finder ikke sine friere. De finder selv pigen, Eutille.

"Hør nu godt efter, Tillemor! Pigen gemmer sin carican, og den tiltrækker den ene frier efter den anden. Men pas på, min pige!

Sig nej til den første frier fordi, han ikke elsker dig!

Sig nej til den anden frier fordi, han elsker en anden!

Sig nej til den tredje frier fordi, han elsker sig selv!

Sig nej til den fjerde frier fordi, han elsker alle!

Mens Yoko fortæller, river hun efter hver sætning et kronblad væk. Og nu sidder vi tilbage med bægerbladene. Jeg ser noget som ligner fem pletter, men siger ingenting. Og noget er faldet på plads inden i mig.

Vi går hånd i hånd videre ned i skovengen, og skiftes til at give hinanden et lille håndtryk. Måske er det hele ikke så svært, tænker jeg. - Solen er ikke så skarp endda. Et flinkt væsen har trukket et solslør hen over engen.

"Der er mange hjorte i dag," siger jeg. Yoko nikker:

- Der er meget at spise nu. Det er sikaer. Mange dyr i skoven er indført af mester Fiala Bartos.

"Han kan godt lide dyr?"

- Ja ... det kan du sige. Yoko smiler sit "alt-udsolgt-smil", men peger pludselig:

- se der længere inde står en hvid wapiti! En meget større albino hjort. Bartos har lovet os ikke at sælge jagt på den. Det er vores hjort! Den er helt vild i skoven. Men kender os, fordi vi tog den hjem som kalv da dens mor døde.

Yoko må tilbage efter sadeltøj som passer, og en skralde. Så går vi frem mod hjortene og står stille - Her, Eutille! Sving skralden 9 gange kraftigt! hun rækker mig skralden.

- Du er stor nok nu til at prøve et "skovblæs". Det skal være sjovt at være kvinde.

"Er det farligt?" spørger jeg lidt dumt.

- Ja, siger Yoko: livet er farligt. Det er derfor jeg hjælper dig, og derfor du gør nøjagtigt som jeg siger. Og dit hoved, Eutille!

- Ja!

- De vandrette grene!

- Jeg ved det, Yoko! - siger jeg lidt usikkert, og svinger skralden alt hvad jeg kan - sikaerne løfter hovedet, og stikker af. Men den store hvide går roligt ud af skoven og hen imod os. Jeg plukker noget saftigt grønt. - Hvor stor! Hvilke muskler! Mens den spiser det, lægger Yoko sadlen på ham, og spænder alt omhyggeligt. Og efter lidt mere af det grønne, løfter hun mig op på - Pirallo.

"Sæt fødderne i stigbøjlerne. Og prik lidt med hælene når du vil fremover. Der er hverken bidsel, grime eller tøjler. Hold godt fast her og her i geviret, så du kan dreje den vej du vil. Slip aldrig under ridtet, hold balancen med fødderne så meget du kan! Træk lige tilbage når du vil bremse." Yoko lærer mig kunsten at ride hjort! Og der er intet hesteagtigt over en stor hjort. Den er som en stork overfor en svane.

- Prøv at gå lidt i ottetaller! siger Yoko, og klapper Pirallo. Men jeg kan ikke klappe ham, nej da. Jeg skubber og prikker lidt - Pirallo tager et spring frem, og jeg ryger tilbage og frem mod geviret da den stopper. Hvisker: Tak fordi du ikke gaflede mig, Pirallo! Der kommer nogle lyde fra ham, som når man saver i en kokosnød. Så går vi lidt rundt i skridt mens jeg styrer med hans hoved. - Han kender skoven, og plejer selv at gå tilbage med os, - trøster Yoko. Godt, tænker jeg. Det må briste eller bære. Jeg sætter hælene lidt i, og Pirallo slår over i elegant trav. Modsat heste kan jeg ikke mærke meget når han sætter af. Jeg får lov at dreje Pirallo til højre og venstre, og pludselig er Yoko meget lille og meget vinkende. Inde i skoven skifter lyset til en mosaik af farvepletter og han slår over i galop. Springer over en kilde. Det føles sikkert. Mine skuldre er kommet ned og farten er kommet op. Meget op! Træer, buske blæser bagud og lange svæv bringer os over højt og lavt. Mit hår står som en fane bagud. Og jeg råber vildt, ja jubler!

Pludselig ser jeg til højre en af skovvæsnets folk. Han ler og kaster sin kasket højt op - og så er han bare væk. Vi drejer ud over nogle marker med hegn og grøfter. Lidt skræmmende sætter dyret under mig farten yderligere op. Vi mere svæver end løber over det hele. Krydser stier og veje, men enes så om Santu vejen, til huset hvor vi bor. Et par ryttere i fuld galop overhaler vi, som stod de stille. Det er en vej jeg altid har regnet for lang. Men i dag virker den som en drøm der blæser forbi. Jeg får farten lempet ned - og pludselig står vi tæt på en Yoko med store øjne. Jeg springer ned, så godt jeg kan, og fodrer min nye ven. Indtil Yoko har fået alt sadeltøjet af ham med et:

"Hvor er I dygtige!" Pirallo hviner, og skridter roligt væk med højt løftet hoved.

Jeg kigger efter de to ryttere. Det er først nu jeg genkender dem. De kommer stille og roligt op til os. Så jeg må hellere fortælle hvem de er. - Det er Dimas og fru Annabella

Kong. Dimas og Yoko gik i skole sammen. Han har lært os at ride. Og en gang om ugen rider de tre i skoven. Yoko rider Benjamin, som er slank og hurtig. Nogen gange rider Annabellas mand Soma Kong med. Og nogen gange får lille jeg også lov at ride med på en af de små blakkede. Jeg kan bedst lide den hvidblakkede Tuno.

Nede i Ubitodalen er Dimas kendt som hr Dimas Porter fra det ridende politi. Men for mig har han altid været en slags legeonkel med lyst hår og blå øjne. Nogen gange legede vi gemmeleg sammen med Nawaaf. Eller spillede bold. Vi grinede græsset grønt og rullede os i det. Dimas lærte mig mange lege som jeg siden har leget med især Pollyanna. Han hjalp også mor og far, når det kneb i hus eller værksted. Men mest red han sammen med Yoko. Ja, det gjorde de!

Jeg forstår stadig ikke hvorfor nogen har skåret det meget af Dimas' venstre øre væk! Jeg ville aldrig være glad, hvis nogen havde skåret mit øre af! Dimas er tit i grønt ride- eller jægertøj. Og når han kommer her, liver Nawaaf gevaldigt op, for han har altid noget godt med til Nawaaf. Men hvem er fru Annabella, stor og rar med opsat hår? Jo, Annabella lever op til sit navn og syr, strikker, væver for Yoko. Og hendes lidt tætte, glade mand, Soma, er en dygtig vinbonde, som elsker sin kone og elsker at synge. Da han var yngre optrådte han på de store scener sydpå. Efter en tiljuble rolle som Kong Richard III, tog han efternavnet "Kong". Og han kan stadig kongens store monolog om vort mismods vinter. Soma Kong går ingen steder uden sine to store epirus hunde Cross og Cheeky, som aldrig kan huske hvem jeg er. Han kører for os, når vi skal til byen. Det skal Yoko hver uge. Og han kommer også med madvarer til os på samme tid.

"Er mig en ære, De damer!" siger Dimas med et blink i øjet. - Fru Annabella smiler venligt til mig, og siger til Yoko:

- Min kære Frk Yoko Lipatel, det grønne atlask er færdigt i morgen. Jeg er Dem meget taknemmelig. Meget taknemmelig! - Og Yoko svarer høfligt:

- Jamen sødeste Fru Annabella, De er den rette i miles omkreds. De er en kilde til glæde, når jeg får det at se; og meget gerne i morgen. - Yoko kaster en lille pakke op til Dimas,

og Dimas kaster en anden lille pakke ned til Yoko med et:

"Penge ind og ud." Og vi ler alle sammen, men jeg ved ikke hvorfor vi ler. Yoko vinker og siger:

- Eutille, fortæl Dimas hvordan du sov en nat i sidste uge, og hvem du drømte om! - Jeg bliver lidt rød i hovedet:

- Yoko! Det er alt for flovt.

Men de kigger alle tre forventningsfulde på mig. Så jeg må op med det:

"Jeg sover tæt på rummet bag værkstedet hvor Nawaaf sover." Annabella klukler lidt. - Yoko ryster på hovedet:

- Det behøver du ikke fortælle. - Og Dimas ser alvorligt på mig. Og jeg fortsætter:

- Jeg kunne ikke sove men snakkede lidt til Nawaaf. Og da jeg sagde: "Hvem kan du bedst lide?" løftede han hovedet og så lige på mig. Ja bare jeg sagde "hvem?", var han straks på stikkerne. Og til sidst faldt jeg i søvn og drømte. Drømte at nogen bankede kraftigt på vores dør. Og så råbte Nawaaf nede fra sit rum:

"Hvem...." - Dimas afbryder mig:

- Eutille! må jeg gætte på ... han slipper tøjlerne og springer elegant ned fra sin hest Zalto, og går et par skridt hen mod mig med åbne hænder: ... hvad Nawaaf råbte? - Der bliver helt stille mens jeg nikker. Dimas tørrer sit ene øje med et lommetørklæde og siger dæmpet:

"Hvem er far til barnet?"

Jeg nikker igen.

Yoko er helt bleg og Dimas omfavner hende og hun ham. De står en tid sammen på den måde.

4. Santu stenen, Nawaaf og fru Bao 9

Da jeg bliver alene med Yoko, går vi om til græsset bag huset. Ved gavlen mod nord stod for mange år siden et stort træ og skubbede til huset. Et orient træ. Men så voksede et

lille figentræ op og skubbede til orient træet. Nu står der så et stort figentræ og resterne af orienten kan man sidde på. Figentræet giver godt og fignerne smager skønt som chutney, når man har vænnet sig til smagen. Men vi går videre op til den røde Santu sten på højen nord for huset. Herfra kan vi kigge ned på taget af vores hus. Jeg er i tvivl om jeg kan lide Santu stenen eller om jeg synes den er uhyggelig. Egentlig er Santu stenen lavet af mange røde sten. Ligner lidt et brændende menneske med udsprede ben og arme. En slags "Inukshuk". Pollyanna siger at den er lige så høj som 4 voksne oven på hinanden. Og måske har stedet engang været scene for menneskeofringer?

Rundt om Santu stenen ligger små og store gaver. Sjove ting fra skoven eller fine ting, som man ikke længere bruger. Man skal altid give noget og tage noget, når man er her. Yoko sætter en miniatuarestol og tager en lille korsgroet gren fra kredsen af gaver. Gaverne knytter usynlige bånd mellem mennesker. Jeg plukker nogle blå anemoner til stenen, og tager den lille miniatuarestol som Yoko kom med. Vi sætter os mellem to træer og hører fuglene synge. Ingen af os siger noget.

Yoko tager guldkorset af sin hals:

"Da vi kysede mor farvel, sagde vi også farvel til vores tryghed. Men vi har stadig to ønsker tilbage, Eutille. De er til dig og Polly." Hun hænger det om min hals. Og nu er jeg flov igen. Jeg græder og fortæller Yoko at jeg har rodet i hendes hemmelige smykkeskrin, og ...

"Stop! Eutille, jeg har snakket med Pollyanna. Du ville bare beskytte hende." Yoko krammer mig:

- Hvad med mig? Jeg brugte mit livs ønske på at komme op af en brønd som jeg selv var kravlet ned i? - Vi smiler lettede til hinanden og til os selv. Jeg trækker vejret dybt og puster småfluer væk. Yoko smiler:

- Polly siger tit til mig, at jeg skal lade et barn være et barn og en Eutille være en Eutille. Men du er på grænsen til at blive et voksent menneske, Eutille. Og du skal blive et helt menneske, ikke bare en pind i åen.

"Tak, Yoko, er jeg så grim!" Yoko, ler og rusker mig:

- Eutille, du er sød og smuk som en dag i paradys. Men du er også ved at leve. Leve dit eget liv. Og livet er mere en tid end en ting. Vi er som dråber i en regnbue. Du kan forstå mere og mere, og vove mere og mere. Jeg synes ikke vi hjælper dig ved at skåne dig. Du skal vide hvem du selv er og hvem vi er. Vores hemmeligheder må også være dine.

- Yoko! Jeg vil også prøve at fortælle mere end jeg plejer. Hvis I bare vil lytte til mig uden at ryste på hovedet. Vi trykker hinandens hænder. Et sted i skoven begynder man at fælde et træ. Og fra den anden side - knasende trin. En sølle gammel mand i lang slidt frakke. Nicodemus! Forvirring og tågesnak samlet i en person. Selv tror han, at være profet. Yoko kalder ham: "skovtosse i anden potens". Mor tog hånd om Nicodemus - forsvarede ham. Hun kunne sige noget i retning af:

"Minder kan tale - kærlighed kan synge - og fattigdom kan profetere." Far tålte ham bare. Pollyanna elsker at lave sjov og ballade med ham.

Nicodemus kommer op til Santu stenen. Hilser på os med et dybt hattebuk. Vi rejser os kort med et lille kniks:

- Tak, Nico! Nicodemus tager en runde om Santu stenen. Lægger selv et eller andet og fisker en gammel fløjte op. Puster forgæves i den og siger:

"Jeg kender en mærkelig fløjte. Når man spiller den, er der ikke mere nogen lyd."

Han fortsætter rundt og finder en skæv olielampe. Lægger selv et stykke rav. Han endevender lampen. Banker den fri for smuld:

"Jeg kender en mærkelig lampe. Når man tænder den, er der ikke mere noget lys." Vi smiler venligt til ham, og han til os. Kommer over til os. Lægger fløjten i Yokos hånd og lampen i min hånd. Hvorefter han stille og roligt, som talte han om vejret:

"Jeg kender en mærkelig død. Når den dør, er der ikke mere nogen død." Han letter på hatten: "De Damer!" og går roligt ned i skoven igen.

Yoko og jeg sidder en stund og sunder os. To store blå sommerfugle sværmer om os. Jeg hvisker:

- Pollyanna siger, at man "først er larve, så sovepose, og så er man sommerfugl. Det er en tryllekunst, men det er ikke os som tryller". Yoko smiler:

- Ja Tille, snart er vi tre voksne kvinder! - Jeg tager mod til mig og spørger:

- Men Yoko, hvad skete der før med Dimas og dig? - Skal du have et barn? Er det derfor

...

"Eutille," afbryder Yoko, og kigger mig alvorligt ind i øjnene:

"Jeg skal IKKE have et barn! Jeg skal ikke engang tænke tanken, Eutille." Yoko tager mit hoved mellem hænderne:

- Men jeg elsker Dimas og Dimas elsker mig!

Så tager jeg Yokos hoved mellem hænderne og hvisker:

"Og jeg elsker jer begge to", og får lyst til at græde.

- Hvis jeg fik et barn nu, Eutille, ville jeg blive udstødt! Man ville ikke have med mig at gøre. Fars værksted måtte lukke. Og mit barn blev måske en ny lille fattig Elnø, der på bare fødder ledte efter noget som kunne spises, og som græd sig selv i søvn? Og hvad ville der ske mellem mig og Dimas? Og dig og Polly? Alt ville være oppe!

"Nej, vi er nød til at fortælle dig sandheden om din drøm og om Nawaaf. En sandhed som også er en slags hemmelighed mellem os voksne. Og nu bliver den også din," siger Yoko, og trækker mig med over i skyggen:

- Vi har haft Nawaaf helt tilbage til fars tid, og vi har aldrig hørt andet end hvin, grynt og rumlelyde. Men det du drømte var ikke en drøm! Det var virkelighed.

"Jamen, Yoko, hvordan? Hvad mener du?" vælter det ud af mig.

- Kan du huske vi alle tre, Polly, mig og dig, Tille, engang red dybt ind i skoven mod sydvest? Der hvor den går over i umbra med mange store aurenita træer. Bliver en tæt og mørk skov, og vi red i lang tid i den?

- Ja! siger jeg - vi hørte ulve og vi fandt en stor sortbrændt plet.

Yoko nikker:

- Netop. - På det sted lå engang nogle bygninger. Og i de bygninger boede engang Motu røverne.

- Hvad betyder Motu? spørger jeg. Yoko hvisker:

"Motu" er navnet på deres høvding: Motu Nimbleman. Men jeg skal nok hellere sige var.

- Røverne holdt gården med heste, store hunde, høns, geder, får og et par små vildgrise. De gik frit rundt. Men røverne havde også tyvekoster og fanger. En af fangerne var en ung politimand som hed: Dimas Porter.

"Dimas!" råber jeg forskrækket. - Yoko nikker:

- Røverne ville gerne have ham til at fortælle dem politiets signalkoder.

Dimas blev slået og mishandlet.

"Og øret?" ryger det ud af mig.

- Yoko nikker eftertænksomt.

Men ind imellem kunne Dimas slappe lidt af. Finde godbidder til hundene. Og til den lille gris som altid løb hen til ham når han var ude. Så langt Dimas' fodlænke kunne nå. Han kaldte sin gris Nawaaf, fordi den tit sagde sådan. Og Dimas lagde mærke til, at den altid sad med når røverne holdt møde. Og det gjorde de tit. Planlagde deres næste forbrydelser. De råbte højt og der var en begejstret ophidset stemning. Nu skulle de være rige!

Og de behøvede ikke at tale dæmpet, for de talte i koder som ingen andre ville kunne forstå; f.eks. hvis nogen lå i skoven og lyttede. Men nogen af de koder lærte Dimas sig lidt efter lidt. En af de allermost brugte var når Motu råbte: "Hvem er far til barnet?" som betød: "Hvem vil påtage sig opgaven?" Den lille gris kæmpede med ordene, og Dimas gentog dem for den. Belønnede den, når de faldt på plads. Og straks der var en lidt ophidset stemning, kom Nawaaf med sit: "Hvem er far til barnet .. " efterfulgt af et grynt som spørgsmålstegn.

Hver dag kom nogle af røverne hjem med tyvekoster: penge, smykker, fine ting. Alt hvad der kunne sælges. Men en sen aften lugtede der brændt. Dimas kunne høre dyrene, og råb om spande og mere brøndvand. Man slæbte tyvekosterne ud og dækkede dem til. Men ilden bredte sig. Så slap de fangerne løs. De skulle ind i de brændende bygninger med vand. Dimas så Nawaaf bag sig og kastede sit vand på nogle brændende tyvekoster. Røg og damp slog op om ham. Og da røgen drev væk, var Dimas og Nawaaf også væk.

Langt væk.

Dimas blev forfremmet og fik fortjenstmedaljen i guld. Han havde intet røbet. Fangerne blev befriet og mange af røverne indfanget. - Nogle af Dimas' folk mødte senere Motu Nimbleman. Han gik frit rundt på torvet i Stetta.

"Tag ham levende!" sagde Dimas. Og det gjorde de, og spurgte tilbage:

- må vi ikke godt skære en lille smule i ham, hans næse og ører er alt for store?

"Nej, dommeren skal have den ægte Motu." lo Dimas, og sendte røverhøvdingen et ægte røversmil.

- Desværre fik Motu spist nogle giftige hemlockblade han havde gemt på sig. Han nåede ikke at komme for en dommer. - Vi må ned igen, Eutille! siger Yoko, og klapper mig.

Yoko og Pollyanna er mine søstre, og mine bedste veninder. Men jeg har også andre. Når jeg trænger til det, og det gør jeg nu. Jeg er oppe på vejen hos min træ ven. Hun har et lille skilt, og hedder fru "Bao 9". Og er i familie med otte andre baotræer rundt i skoven. Baoerne er fredstræer og skovvæsnets signaltræer. Her bagved har man et grønt rør. I røret er der en kølle med skovvæsnets mærke. Man tager køllen og slår træet et stykke oppe. Egentlig ikke særlig hårdt. Først slår man 9 slag, fordi træet er Bao nummer 9. Så ved skovens folk hvor slagene kommer fra. Så slår man 1 slag: jeg behøver hjælp. (F.eks. min vogn har mistet et hjul), eller 2 slag: jeg behøver hurtig hjælp. (f.eks. er syg, røvere eller farligt dyr), eller 3 slag: ildløs - (det brænder i et hus eller i skoven). Man skal gentage hele signalet en og kun en gang. De som hører signalet sender det så videre ved at gentage hele signalet på de andre baotræer. Mere ved jeg ikke om det.

Slaget lyder dybt og mærkelig hult i brystet, og kan høres langt bort - undtagen i regntiden. Det er en meget smuk lyd. Jeg sætter mig op ad mit træ, som jeg har set Pollyanna gøre. Klapper lidt med hånden på træet for at vække fru Bao, og hvisker måske:

"Kære Fru Bao 9, hvad skal jeg gøre, jeg trådte forkert på højre fod, da jeg sprang ned fra Pirallo?"

Ingen sus betyder: Jeg sover, Eutile!

Et sus betyder: det skal nok gå.

To sus betyder: koldt vand på.

Tre sus betyder: en tur til Ubitorama Hospitalet i Setorium.

Sådan snakker vi sammen indtil jeg pludselig vågner - når nogen kommer forbi.

5. Kærlighedens dybe vand

Men hvorfor rodede jeg i Yoko's skrin, og hvad fortalte Pollyanna til Yoko om det? Det er jeg nok desværre nødt til at fortælle lidt om. Men jeg skammer mig over det.

Yoko var taget til byen den dag. Soma Kong henter og bringer hende. Man kan høre ham synge langt væk. De gamle sange om frihed og sammenhold, som Cross og Cheeky synger med på. Pollyanna hjælper gerne Yoko i værkstedet, men arbejder ofte for mester Bartos i Blue Hall. Så jeg er tit alene, "fordi jeg er så stor". Men den dag var Pollyanna hjemme. Hun var blevet hjemme, fordi hendes "røde mazurka" var for slem.

- Min er ikke så slem. Skal vi bytte? sagde jeg, og fortrød det med det samme.

- Det gør ikke noget, jeg har selv lært dig at drille. Hun var i sine mørkerøde arbejdsbukser og en tætvevet smart lysegrå skjorte som bærer små mindelser om hvad hun har arbejdet med i tidens løb.

Vejret var godt. Vi arbejdede begge to i værkstedet. Måtte tage det som vi nu kunne. Hen på eftermiddagen hørte vi en vogn. En arbejdsfjedervogn. Flot gul med røde hjul, bag to smukke furioso heste. Kørt af hr Noah Courson klædt i mønstret rød skjorte under en sortblå kappe, sorte bukser og sortblanke sko og med silkesort top hat. Courson med mørkt hår, og rolige alvorlige brune øjne som lyser op i et smil når han taler. En fløjlsblød bas stemme! Han bærer altid en mørk blank stok med et ret stort gyldent løve hoved.

Jeg kunne høre dem le, da Pollyanna løb op og tog førerhestens grime. Noah Courson

elsker heste og vogne:

- Pollyanna, jeg har opgivet at købe den store to-spands Cunningham. Den er hurtig. Mine heste kunne godt lide den. Jeg spurgte dem så: "Kan I måske vedligeholde den, hvis jeg køber den?" Men de rystede på hovederne. Heste!

Vi har overtaget transitagent Noah Courson fra dengang vi havde far. Courson kommer ret tit og snakker med Yoko eller Pollyanna. Men han har næsten aldrig nogen møbler med. Kun papirer som de snakker længe om. Men den dag havde han - et flot vitrineskab med. I mørkt træ og blåligt glas. Pollyanna med et par dybe kniks:

"Det bliver hun glad for!" Han stoppede op:

"Og til Dem Frk Lipatel har jeg også en ... nej, det må vente." Noah er nogen gange meget formel, andre gange er han pot og pande med os. De gik ind i stuen med skabet. Bankede og skruede lidt. Og der hang skabet i vor stue. I Yokos stue, uden at hun vidste det!

"Eutille!" råbte Pollyanna, og klappede i hænderne. Og så sad vi rundt om bordet og drak Santa Rita og jeg drak kokos med hindbær:

"I snakker altid om papirer, Pollyanna. Hvad laver I?" - Pollyanna smilede:

- Noah, hvad laver vi? Hvad bestiller du for os?

- Frk Eutille, hvad er min profession? Nogen hænger lamper op, nogen trækker tænder ud, og nogen er transitagenter? Noah smilede og nikkede til mig med spørgende hænder.

- Hvad er en transitagent? spurgte jeg. Pollyanna satte sin Santa Rita:

- Er det ikke bare en som køber og sælger ting på andres vegne?

- Rigtig gættet Frk Eutille! Og jo, Pollyanna, og ofte hvor sælger og køber bor langt væk fra hinanden. Noah gik videre:

- Frk Eutille, De sidder lige nu i en blød varm stol. De ønsker at sælge den til bedste pris.

Og De beder mig, transitagenten Noah Courson, om at gøre det. - Det er blot et

tankeeksperiment, sagde Noah, og rokkede fra side til side. Han fortsatte:

- På Sydpolen står man i lange rækker, ret op og ned med næbet i vejret, og fryser.

Manglen på stole er åbenlys. Transitagenten sælger den bløde varme stol (viste hen mod mig) og får til gengæld en tønde friske sydhavsfisk. (Noah skubbede rundt med vores

bordvase.) Sælger sin tønde fisk i Maccogunawira. Et sted hvor fisk faktisk ikke findes. Agenten får til gengæld en palle strudsefjer i Maccogunawira. (Han lod vassen og tophatten bytte plads.)

Ja - og hjemme igen får jeg så flere stole for det min palle indbringer. Stole som ganske rigtigt ikke er mine egne. Jeg får en afgift af handlerne og ordner papirer for fragt, forsikring og tolddeklarationer m.m. Jeg er jo transitagent, Frk Eutille. Men tag ikke fejl, jeg har dygtige folk til at hjælpe mig. Det hele er nok sat lidt på spidsen.

Men jeg, Eutille, syntes det var flovt at min yndlings stol kunne sælges under mig.

- Det er noget vi leger, Tille! sagde Pollyanna. Så spurgte jeg lidt frygtsomt:

- Har De nogensinde solgt mennesker, Hr Courson?

- Noah drak eftertænksomt lidt af sin Santa Rita:

- Jeg har aldrig solgt slaver, hvis det er der De vil hen. Mind mig ikke om det! - og Noah lænede sig alvorlig frem mod mig:

- At gøre mennesker til dyr, ja til ting, er en forbrydelse. Undskyld min taktløshed, Frk Eutille! At jeg solgte Deres stol i tankerne. Ingen skal få den ære at sælge Dem selv. Det kommer jeg aldrig til at tillade!

- Det bliver også med mig på tværs, Eutille, det kan du lige stole på, sagde Pollyanna.

Noah drak igen af sin Santa Rita og glattede sin fine hat:

- Frk Eutille, nej, jeg har ikke solgt mennesker. Det nærmeste var ... Jeg må hellere fortælle det forfra. Ved vanskelige eller værdifulde fragter, tager jeg eller min førstemand Goro gerne afsted sammen med lasten. Det er nok tre år siden nu. Og vores last skulle til Elnadi Metropolis, hvor køberne ventede. Jeg stod på dækket af briggen Wilmersborough, hvor det meste af vores last var surret. Vi afgang fra Avantis og havde god vind. Vejret var fint. Snøret og spændt til formasten stod et bur med klude og halm i bunden. Skærmet mod vinden. Buret rummede også en lille omvendt flaske med tud og rent drikkevand og tre unge tuscaloosa aber: Mumu, Hina og Vidu. To piger og en dreng, hvis man kan sige dét.

Buret havde flyttet sig. Milde Moses, nu var der kun to aber i buret! Buret havde besætningen ellers surret med et par lavét-knob på en stærk calcutta line. Vidu havde løst knobene op og åbnet buret! Nu hoppede han kåd op og ned på en pullert og kaldte begejstret på Mumu og Hina. Men de turde ikke gå ud på dækket. De sad i buret og holdt om hinanden og så på mig med store øjne. Jeg, Noah Courson, stod der, glad for, og stolt over at være transitagent. Nu så jeg glimtvis livet selv spejle sig i Mumus og Hinas forskrækkede øjne. Øjne som flyttede ind i mig på en måde, så jeg møder dem i andre øjne når jeg mindst venter det. Selv i øjne som ikke vil mig det godt.

Det var hjerteskrærende! De ville måske alle tre blive solgt videre til pinefulde dyreforsøg. Eller arbejde, lænket alene til hver sin kokospalme. Resten af deres liv. Eller måske solgt til et cirkus, hvor de skulle optræde og bo i en mørk kasse. En kasse som ikke var meget større end dem selv. Leve af affald og presset til farlige kunster. Kort sagt, tvunget til et liv som de var bange for at leve.

"Men hvad skete der?" kom det fra Pollyanna og mig.

- I mener Vidu? Han legede gemmeleg med søens folk. Og da de havde omringet ham, tog han turen op i stormasten over os, som skudt ud af en skorsten. Styrmand Dathan Bodman kom på dæk. Spyttede langt i læ og fløjtede matroserne op ad vævlingerne. Vidu ventede på dem. De prøvede at tage ham. Og vips var han et andet sted. Løb, sprang og snoede sig højt over os. Eller hang i fødderne og lavede sjove ansigter. Han var som en fuldblods letmatros der skulle bestå forskellige prøver. Dathan fløjtede sine folk rundt i takkelagen. Han var stor og kraftig. Talte som en pramdrager! Jeg bad ham fløjte sine folk ned, så ingen kom til skade.

"Som Herren ønsker!" Dathan fløjtede dem ned og brummede til mig:

- Jeg har, røjlen op fanden ned, aldrig mistet nogen nautboys i mit sold. Og hvorfor? Hyrer aldrig gumpegaster og lortefumlere!

Vidu fulgte skuffet efter folkene, ned fra riggen. Dathan og Vidu tog bestik af hinanden. Dathan med åbne hænder:

"Dullu makalipa! Hvem er du? Søger du hyre ombord? Eller er du en flyvefisk til kokken?" Munterhed blandt matroserne! Vidu hang i storejlsfaldet tre meter over ham og nærmest råbte:

"Maaah-wii! Nukodokonukodokodoko!" - Bodman med flade hænder råbte "STAY PUT, BOYS" til sine folk, blinkede til mig, og gik ned på hug. Vidu lod sig glide et pænt stykke ned. Så sig omkring - landede foran Dathan. Og akkompagneret af et forbløffet suk fra mandskabet strøg deres styrmand Dathan Bodman sin kasket. Rakte den frem mod aben og kiggede væk. Vidu tog den tøvende. Undersøgte den meget grundigt - og gled op på Dathans knæ! Den store mand bevægede sig ikke. Vidu lænede sig frem og kiggede op på hans ansigt. Dathan lod sig ikke lokke til at se ned. Vidu undersøgte hans jakkelomme, fandt et indpakket bolsje. Holdt det op mod lyset og snusede til det. Åd det med papir og det hele. Gasterne klappede hujende, og strakte hals for at få det hele med. I en anden lomme fandt Vidu styrmandsfløjten. Prøvede at kigge igennem den, holdt den op til sit øre. Lagde den i Dathans åbne hånd. Aben fortsatte op på hans skulder. Undersøgte ham for spiselige parasitter. Trak ham anerkendende i hans højre øre og placerede styrmandskasketten på hans hoved. Med skyggen godt ned i øjnene. Alle stod som lammede da styrmand Dathan Bodman roligt rejste sig og listede hen til buret. Mumu og Hina stirrede vantro på ham da han forsigtigt puttede Vidu ind til dem, og stille lukkede buret:

"Sur det flamsk! Ellers har vi ham snart igen." og til mig:

- Transitagent eller ikke, De skylder mig et bolsje!

Pollyanna og jeg kunne ikke lade være med at klappe. Noah takkede os:

"Vi brugte en klausul i kontrakten og frikøbte aberne til en pris 15 % over vurderingen. Nu bor de i den store Bello Seguro National Park, hvor de kan føle sig trygge og er sammen med artsfæller.

"Lille Frøken" sagde Noah, og fandt en violet pakke frem og lagde den på bordet foran mig.

- En lille present til Dem. Hvis jeg må kalde Dem ved fornavn. Slet og ret: De er fra nu af Eutile for mig. Og De må altid kalde mig for: "Noah!" og jeg vil altid være Deres... Nej,

Eutilles ydmyge ven og beskytter! Pollyanna smilede hemmelighedsfuldt. Og snart sad de to i skyggen ved nordgavlen med nogle papirer.

Og jeg kiggede til Nawaaf. Senere lagde jeg mig i græsset. Jeg kunne høre de to tale dæmpet sammen:

"Det har været et af de allerbedste år," sagde Noah. "Vi kan slå til først i det nye år."

Pollyanna spurgte:

- og jeg fortsætter hos mester Bartos?

- Ja, hvis Trenson ... nej vi glemmer helt det allervigtigste - han tog sin stok, og løvehovedet åbnede sit gab. Og han tog en lille fin pakke ud og gav hende. - Pollyanna åbnede den med et:

"NOAH!" og han satte en ring på hendes finger, og de kyssede hinanden. Og han tørrede hendes tårer væk og trak sin kappe beskyttende hen over hende.

"Måske sagde du nej, jeg tog chancen. Jeg skal lige forstå det selv."

- En hemmelig drøm, Noah! Pollyanna hviskede til ham, græd og gemte sig hos ham.

Pollyanna græd! Jeg gik tilbage til værkstedet mens jeg tænkte:

Hvor frækt! Yoko får det store flotte skab, mens Pollyanna må nøjes med en lille ring.

Hvorfor skal han gøre hende ked af det? Hvorfor? - Han skal ikke have "min Pollyanna!"

Det fløj gennem mit hoved mens jeg fandt Yokos skrin til små fine ting, åbnede det, tog det hen i lyset, hældte indholdet ud på bordet - men guldkorset var der ikke! Hvordan? ..

En af dem måtte have det på? tænkte jeg.

"Skal du ikke se din gave?" sagde Pollyanna bag mig.

- Har du korset? sagde jeg. Pollyanna rystede på hovedet:

"Nej,"

- Det er nok i Yokos hemmelige skrin, mente Noah.

Måske har han taget det, tænkte jeg. - Vi satte os ned og jeg rev det violette papir af en lille pæn træeske. Og i den lå en fin hjerteformet medaljon med - et billede af - min far og mor! Vores Lucas og Mila! De holder om hinanden og ser glade ud.

"Og der er jo guldkorset!" sagde Pollyanna, og pegede på mor.

- Og de har deres ringe på, sagde Noah. Og jeg kiggede op, og så at Noah også havde ring på. Magen til Pollyannas nye ring! Nu var det min tur til at tørre en tåre væk. Noah og jeg holdt om hinanden et godt langt øjeblik! Og jeg siger ikke hvad jeg hviskede til ham.

6. Uventet optræden

Det regner tæt sydfra. I nat var Nawaaf urolig og satte sig op mange gange. Han gryntede dybt og truende, og hvæssede tænder. Og til morgen er der tydelige bjørnespor omkring huset.

Det er en flittig dag i dag. Vi har travlt med hvert vores. Jeg læser mine lektier om fysik og fransk. Yoko tegner salonborde med indlagt elfenben. Pollyanna øver sig i at bruge et helt nyt sæt roterende knive. Sidst formiddagen holder regnen op. Og vi har fået en stor buket lyserøde roser! Sat udenfor vores dør.

"Lad dem lige stå lidt, Eutille. De skal have den store brune vase", råber Yoko.

- Ingen af os har fødselsdag, siger jeg. Pollyanna kommer op med køkkenforklæde på. Hun kigger på dem:

- De er fra mester Bartos. De kommer hvert år på årsdagen for, at han blev vores formynder. - Jeg finder så den brune vase og vasker den i baljen. Gnider den blank med en olieklud. Fylder den med vand. Sætter den hvor den store glasvase plejer at stå. Tager en lille rosenkniv og henter - buketten er væk! Jeg kalder på Nawaaf. Men han er i skoven. Jeg kan ikke se nogen blomster. Borte har virkelig været på spil her!

"Roserne er pist væk!"

- Vi har ikke tid lige nu, Eutille, råber Pollyanna og Yoko.

Jeg må tilbage i den "franske fysik". Men det er svært at koncentrere sig. Noget lyder som om nogen sidder i en stor konkylie og ...

"BJØRN!" råber Pollyanna.

Bjørnen er kommet tilbage. Jeg ser den gennem vinduet i stuen; det kan ikke åbnes. En

kæmpestor brungrå bamse. Den labber roligt rundt fra side til side med indadvendte forpoter og med en buket blomster i gabet.

"Den har taget vores buket. Bartos roser!" råber jeg.

- Nej, det siger du ikke, kommer det fra Yoko. Pludselig er den færdig med blomsterne. Er på bagbenene. Trykker sin store snude mod glasset. Jeg ser respektfuldt på den, og den ser venligt på mig. Jeg vender mig for at kalde på Yoko. Når det ikke. For der lyder et brag. Og en byge af glasstumper flyver ind i spisestuen. Jeg skriger og Yoko kommer op fra værkstedet, Pollyanna står i køkkenet. Store labber med lange klør fægter på skift i vores stue. Så kommer hovedet ind og smasker til højre og venstre og op. Den maser for at komme ind. - Men giver op og trækker sig tilbage. Ikke en lyd! Pollyanna lister frem med vor bedste stegepande som hun holder med begge hænder og hvide knoer. Den er rygende varm og osrer stadig. Og Yoko står pludselig hos mig og siger flere gange for sig selv: "Lipatel, Lipatel!". Hun står med den skarpe og meget spidse daggert fra fars tid. Den bærer graveringerne: "*The Mellivora Force*" på den ene side, og et gradstegn med nummer og signatur på den anden side. I Yokos hånd ser den ud som om den er en del af hendes krop. Sådan holdt far den også.

"Din venstre hånd bløder, Tille!" hvisker hun.

- Pollyanna stikker forsigtigt sit hoved ud, og siger:

"Den er væk. Den kunne lugte vi lavede mad. Det tager jeg som en kompliment!" Jeg og Yoko kigger også ud, og nu står Nawaaf derude! Og væk er bjørnen. Yoko vasker og forbinder mig, Sårene er ikke slemme. Jeg skifter tøj og fejer glasstumper væk. Så spiser vi vores suppe og stegemad med tørret langbrød. - Yoko siger:

- Nu kan det åbnes. Vinduet. Tænk hvis den var kommet ind! - Jeg peger med min ske:

- Den havde så rare øjne!

- Ja, smiler Pollyanna, den vil se på dig med de samme rare øjne, mens den gnasker dine tarme i sig. Og den vil savne dig når du er spist.

Næste dag. Vi er tidligt oppe. Nawaaf er kommet hjem efter sine nat meritter. Yoko retter vindueskarmen, skærer nyt glas til, og monterer det i karmen. Pollyanna bygger en

vinduesspærre af jernstænger og fæstner den med lange jernskruer. Og jeg henter en stor buket hvide stauder blandet med mørkerøde blade, og sætter den friske buket i mors store glasvase. Hun fik den af en kunde. Den er formet som en cylinder og står ofte tom i et hjørne af værkstedet. Far brugte den som en slags papirkurv. Så bliver Yoko hentet af Soma Kong som skal køre hende til byen efter materialer, og Pollyanna er hjemme i værkstedet. Og jeg?

Jeg læser en bog som hedder "Mathematica". Vi læser gerne hvad vi har alle tre. Men for mig er Santu huset min skole og mit hjem.

Efter frokostpausen går Pollyanna og jeg en tur. Vi går med hinanden i hånden. Går i hver vores tanker. Finder os selv. Finder hinanden, og ler sammen midt i skoven. Når jeg går med Pollyanna, samler vi minder. Som Pollyanna plejer at sige det:

"Læg fortiden og fremtiden sammen og de smelter ned til at blive nutid. Og nutid bliver den nye fortid. Det er at samle minder." siger hun. Vi kan begge to godt lide at se nye steder i skoven. Hver gang finder vi noget nyt. Pollyanna ser de utroligste ting. I dag stopper hun pludselig og peger på et stort træ:

"Eutille, kan du se et dyr i det træ?"

- Jeg ser ingen dyr.

- Træet, Tille! Ligner et dyr.

- Jeg synes mere det ligner et træ.

- Kan du se det lyshul? Det er øjet.

Og pludselig kan se det: En kæmpestor kænguru. Pollyanna smiler moderligt til mig:

- Du må få den, lille Tille!

Nu og da går Pollyanna hen til et træ og læner sig mod det med lukkede øjne. Hun kunne sige:

"Vær hilset, Hr Jaca Dios!" Og uden at det kan ses på hendes ansigt, lægger hun stemme til træet. Mere dybt og fyldigt:

- *Frk Lipatel! Og Deres nutid?*

- Jeg tåler min stand, Hr Dios. Og Deres familie?

- *Tæt på de fem tusind frøbørn i år.*
 - Det gør mig ondt, mit gode træ! De havde håbet på mere, vil jeg tro.
 - *Regntiden var stor sidste år. Mange af de små blev skyllet bort, Frk Lipatel.*
 - Denne mærkelige lyd! Er det Deres mave, må man spørge til den?
 - *Deres hørelse fejler ikke noget, Frk L. Men det er de forbandede umbanomer som gnaver mine fødder, rødder. Glem det, Frk! Hver har sit.*
 - Undskyld i skoven, men hvor stammer De og Deres træfamilie dybest set fra? Træet suser i vinden:
 - *Fiala, Fiala, Fiala ...*
- "Men Pollyanna, kender du alle træer i skoven?"
- Nej, Tille! Hvis jeg kendte alle træer i skoven, ville skoven miste sin mystik. Og mystik er det stof som virkeligheden er lavet af. Derfor kan man godt gå tur i skoven uden at vide hvad træerne hedder.

Men der er jo bjørn i vores del af skoven for tiden, så vi må nu og da stoppe og give "Bjørnekald." Man sætter hænderne for munden som tragt, og råber tre gange: "BJØRN, BJØRN, ER DU DER?" For så går den sin vej.

- Men hvorfor går den, Pollyanna?
- Fordi den kan nå at gå mens det er sikkert.
- Men kan den ikke vente og se hvad det er der kommer?
- Nej, for hvis det er farligt for den, må den starte flugten med at løbe baglæns, men en bjørn har ingen baghjul. Den vil tænke, at det er mere sikkert at angribe. - Den kommer så til at smage blod. Og når vi ikke mere bevæger os, vil den sætte sig og beslutte om den er sulten. Det er en formalitet - for en bjørn er altid sulten. Men den skal lige smaske lidt frem og tilbage før den spiser. Den er sin egen kok, tjener og gæst.

- Jamen Pollyanna, vi er jo slet ikke farlige for en bjørn.
- Eutile, bjørne som den i går. Lad os sige at hanbjørnen hedder Adam og hunbjørnen hedder Eva. Og det er efterår, hvor Adam og Eva snart sover. De har travlt med at spise tusindvis af dandelions og 10 kg honning. Og de har populært sagt meget lidt lyst til at

dele med nogen. Men de er også utrygge ved mennesker.

- Hvorfor, Pollyanna?

- Jo pludselig en dag ses en jæger på vej op i et træ. Og der lyder et klik og et smæld. Og siden den dag har Adam haft ondt i knæet hver gang han vil vise en fremmed bjørn, hvor stor han er. Og det fortæller så Eva til deres bjørnebørn som hun føder inden foråret. Og de fortæller det videre til deres efterkommere.

- men Pollyanna, vi ligner jo ikke jægere?

- vi lugter sådan.

- men vi har ikke noget gevær med.

- nej, men vi klatrer i træer, siger Pollyanna, og kort efter sidder vi i et stort ginkgo træ.

Rimelig højt efter min smag. Her er en sær lugt. Som af glemte indkøbsposer. Men Pollyanna serverer to lækre mautakager for os:

- Jeg fik dem af mester Bartos i egen person. Vi pakker dem ud og råber i kor:

"Tak Mester Bartos, det er næsten alt for meget!" Pollyanna svarer, med mester Bartos' stemme:

- intet er for godt til jer, mine dejlige prinsessepiger. Jeg, lille Puno, fik aldrig kager. Og jeg har arbejdet så hårdt for at kunne skænke jer disse små konditorkager. De skal forsøde jeres ensomme fattigdom. Gud give at det må lykkes.

Vi nyder vores kager og svinger med benene i det tomme rum under os.

"Jeg ved godt du spiller om natten, Pollyanna."

- Det hænder.

- Du sidder i bryggerset.

- Jeg vil ikke vække jer, Tille!

- Hvor har du din leiya fra?

- Far købte den til mig i Blue Hall.

- Jeg har aldrig hørt ham spille.

- Nej, det har jeg heller ikke.

- Hvorfor skulle du have den?

- En dame på Blue Hall havde kontor på første sal. Du har aldrig mødt hende, Eutille. Hun spillede når cheferne var gået hjem. Det vil sige, de andre chefer. Spillede på en smuk harpe, troede jeg. Men var det virkelig hende som spillede så ... engleagtigt? Smukke dirrende toner fik liv og luft under deres små vinger. Damen hed Erny Rafter. Talte aldrig med hende. Hun var jo leder og vi var ikke præsenteret. Hun så altid lidt vred ud, men glad når hun mødte andre. Gik ofte i sort dragt med bambusgule manchetter og krave. Pollyanna sidder lidt i sine egne tanker:

En julefest på Blue Hall er vild. Der bliver læst over julenat, og danset kvadriller til musik og til hvem som ellers kan synge. Og et år var jeg heldig! Blev præsenteret for fru Rafter og ... en lille lyre. En ægte leiya på 19 strenge. Erny lærte mig at spille! Hun har været som en bedstemor for mig. En ven med gode forbindelser, op der hvor musikken kommer fra.

- Pollyanna, tror du jeg også kunne lære at spille lyre? Pollyanna lyser op i et stort smil: vil du virkelig det?

- Ja, hvis du vil lære mig det, siger jeg glad, og er lige ved at falde ned. Hun griber mig:

- HOV! Jeg vil ikke miste en køn elev. Bliv hos mig! Vi griner lidt forskrækkede begge to. Og vores latter går over i dyb hoste et eller andet sted længere oppe mod klitterne.

Pollyanna giver tegn til mig: Det er nok den store bjørn Adam!

- Jamen Pollyanna, kan Adam ikke klatre op i træet her og tage vores kager?

- Nej, den sorte bjørn er meget fiksere til det. Trives godt med os som hovedret og kage som dessert. - Men ingen af dem behøver komme op i træet, for nu klatrer vi to ned igen.

- Men kan vi så ikke bare løbe fra bjørnen?

- Jo da, hvis vi bare husker at løbe hurtigere end en galophest uden rytter.

- Kan den løbe så hurtigt som Benjamin?

- Det håber vi ikke du nogensinde får svar på!

Pollyanna finder altid noget spændende. I dag finder hun en smuk blomst med tofarvede kronblade, og jeg finder en lille sten som næsten ligner en stenkniv fra den gang mennesket gik på bare fødder og i pels. - Så går vi hånd i hånd og plukker "chew and

count" blade. De smager lidt af nødder, men man skal tygge og tælle til 12 og spytte dem ud, inden de smager skarpt af grapefrugt og birkebark. Og ind imellem må vi give bjørnekald, især når stien bugter sig eller der er bakker!

Da vi kommer hjem må Pollyanna tilbage i værkstedet og jeg tilbage i min bog. Jeg begynder at forstå tallenes magi. Vor far Lucas kunne lege med tal som andre leger med spillekort. Han slappede af med det. Og efter nogle timer er det også min tur til at slappe af. Pollyanna råber:

"Milde ord på denne jord, fred og engle hos os bor." - Og lidt efter er hun der, og lægger sine hænder på mine skuldre og siger:

- Nu skal vi have det lidt skægt. Du skal have trylletime! Giv mig et par stykker træ fra brændekurven eller nogle klodser fra værkstedet. Så store som en flaske. Tag hvad du vil.

- Vi sætter os ned ved fars snedkerpult. Pollyanna lægger sandpapir, knive, hamre, små høvle, file og billedskærerboksen frem; og spænder en slidt blå vise fast på pulten.

Hun sætter sig i fars gartnerstol, den mørkegrønne. Den er smart! Kan både stå fast, vippe, dreje og rulle. Og mens man arbejder! Den legede jeg meget med, da jeg ikke var meget større end den. Pollyanna tager mine træstykker og kigger på dem mens hun nikker langsomt. Lægger det ene og spænder det andet fast i visen. Tænder mere lys og tager en af knivene:

- Sæt dig ved siden af mig, det er bedst. Jeg arbejder, så vi ikke bliver ramt, Tille! Nu sidder du ligesom jeg sad, når far skulle vise mig noget.

Og så går det løs! Hurtigt som en flagspætte hakker og skræller hun træ væk med kniv og høvl. Spåner og træsmuld sprøjter op og væk fra os, mens hun drejer visen roligt med den frie hånd. Roterer stykket i visen. Hun gør det samme med det andet træstykke, og de begynder at tage form. Hun flytter over i slibemaskinen som køres med fødderne. Hun skifter skærehjul flere gange. Rasper og sliber. Den sender en tåge af træsmuld op om os. Så tilbage i visen finskærer hun med små hurtige bevægelser. Stykkerne er blevet meget mindre nu og ligner mere og mere små mennesker. En dame og en mand! - Jeg kan ikke

lade være med at grine. Det er som om de kigger på mig:

"Hvor er de sjove, Pollyanna!" Pollyanna nikker og kaster hurtige blikke til mig. Hun tager dem i fri hånd og filer og pudser figurerne og pludselig sætter hun dem på pulten og siger:

"Færdig!"

"Far lærte mig at trylle. Det er hans dukker jeg nu har skåret. Han kaldte dem Mortise og Tenon. Hvis de gør hvad de skal, får de lov til at blive opfarvet af den berømte Eutille Lipatel! Ellers er det lige i brændeovnen!" siger Pollyanna. Vi rydder spisebordet helt. Hun sikrer at det ikke vipper og tørrer det grundigt af:

"Bordet er vores dansescene." Forklarer hun. Så sætter hun dukkerne så de står midt på bordet, ryg mod ryg, og i god afstand. Jeg sidder på den ene side af bordet, Pollyanna på den anden. Hun lægger forsigtigt sin leiya på bordet også. Og kigger på mig med et hvad-siger-du-så? smil.

Så blinker hun til mig og tager leiyaen ned under bordet med begge hænder. Spiller en langsom vemodig melodi på den, skiftevis i lyse og mørke toner. Hun slår dæmpet takt med fødderne. Jeg skal lige til at sige: "Hvad skal dukkerne?" Men jeg når det ikke - Mortise bevæger sig tøvende i små ryk! Drejer og stopper. Og nu drejer Tenon sig på samme måde, men den anden vej. Det er som om de får øje på hinanden og stopper. Dukkerne bevæger sig uden at nogen rører ved dem! Leiyaen stopper. Pollyanna bøjer sig frem og puster lidt træsmuld af Tenon. Han rykker sig lidt tilbage! - Mortise skrider nu hen mod Tenon og han mod hende. En brudt akkord fra leiyaen stopper dem begge. Jeg klapper i hænderne:

"Mere Pollyanna!"

Og nu går det virkelig løs med virtuos musik og dans. Dukkerne glider rundt om hinanden i cirkler og ottetaller.

"Jamen hvordan?" siger jeg, og kigger ned under bordet. Men Pollyanna skubber sig væk fra bordet uden at dansen stopper, og fortsætter med at spille på leiyaen.

Pludselig står Yoko i stuen med et:

"Polly dog, sikke et griseri - sikke et dejligt griseri!"

Og Yoko og jeg danser på gulvet indtil vi er ved at segne af grin. Men da Pollyanna slår af, stopper vi brat, og dukkerne står igen stille som de stod allerførst.

- Lad mig prøve, siger jeg, men kan kun klemte lidt på leiyaen. Yoko siger:

"Der er besked fra Noah. Han og Dimas kommer på torsdag. Det er om de ... to ting du fandt, Pollyanna." Pollyanna rejser sig hurtigt og ser spørgende på Yoko. Yoko nikker og de omfavner hinanden:

" - og om hvad vi skal gøre på lørdag når mester Bartos kommer med denne gesandt, Avitla Stun". Pollyanna siger:

"Og Yoko, dir. Trenson har været forbi med kvartalsregnskabet. Det var flot, sagde han."

Yoko bliver glad:

- Tak, Polly! Jeg vidste det! - Pollyanna griner og klapper i hænderne:

- Du havde ret i, at vi skulle holde fast i fars kollektioner.

Jeg hjælper først med at feje rent, så tager jeg dukkerne, og Pollyanna nikker til mig. Jeg går ud for at finde de rigtige farver til dem.

7. I min grotte

Op langs den lille kilde. Ned i min grotte. Kan bedst male der. Noget med lyset. Fuglene? Måske er der mindre: "Eutille mig et og Eutille mig to!" Ja, og så tænker jeg bedst når jeg maler, eller når jeg slet ingenting gør. Det ved jeg godt at man ikke må, det er spild af tid. Men hvis jeg maler, så gør jeg jo noget!

Far kaldte min grotte for Cavitos og sagde "her bor dine tanker og længsler, Eutille! Jeg bygger den større, skal du se. Den er for lav for dig."

- Tak, far! sagde jeg. Mine længsler er højere end mine tanker.

- Det tænkte jeg nok, lo far. Vent med at takke mig, til du ser den færdigt! Han huggede den højere og dybere - og i bunden står mors chatol med mine dukker og andre

hemmelige ting. Der ligger også mine tegne- og malesager. Og mine tegninger og malerier:

Udsigten fra Santu stenen, ned over engen men uden Santu huset.

En hvid hval, med underfundigt ansigt og firkantede briller.

Yoko, med store blå Ulysses skyer over brønden.

Vulkanen Mosuafra, som bløder lava og opkaster glødende stjerner.

Pollyanna, som går på line mellem to smukke heste.

Ubitobjergene, som trækker en vild aftensol ned over Blue Hall.

Mig selv, som måske har fundet nøglen til et hemmeligt rum i mors chatol?

- og mange andre tanker og længsler.

Jeg sidder lidt med Pollyannas to figurer. Uden at nogen ser det, kysser jeg Tenon. Han er så sød. To rigtige kys: Vær så god, Min Herre! Så maler jeg min smerte, min længsel og min frygt ud af kroppen. Ingen stærke farver, de slår igen. Jeg sætter de to dukker på en lille hylde som jeg selv har sat op.

"Dans!" hvisker jeg til dem.

"DANS!" råber jeg, og bliver helt forskrækket selv. Jeg kigger ud, ingen har vist hørt mig.

Så lægger jeg mig ned med en forvandlingskugle i munden. Jeg har så stadig en tilbage. Ligger godt på halm og blade i bunden af grotten. Jeg ligger alene og ser op i min grottes klippeloft. Det er som om det trækker vejret. Sådan må loftet inden i mig selv også trække vejret. Jeg ser begge lofterne smelte sammen og tage højde. Blive til himmel. Himlen åbner sig og tænder små klare lys. Og jeg åbner langsomt, meget langsomt, det smukkeste jeg ejer:

Medaljonen med far og mor.

Lucas og Mila.

Forsigtigt, meget forsigtigt, kysser Lucas og Mila mig. Og jeg lover dem at male Yokos, Pollyannas, og mit eget liv lyst og lykkeligt. Og så lukker jeg medaljonen igen, meget meget langsomt.

Sov godt!

Og jeg drømmer at far byder mor op til dans. Og mor smiler og lægger noget fra sig. Og de danser på vores bord mens vi synger:

Jeg kunne blive stum.
Jeg kunne blive blind.
Men aldrig vil jeg glemme
- dig min elskede!

Og til sidst kysser de hinanden.

Mor og Far! Og jeg mærker en blå lethed. En indre vægtløshed: Du stiger og bliver, på samme tid - en følelse som jeg husker fra jeg var lille. Vi gik en dag allesammen i skoven. Mor havde bundet min hårløjfe. Jeg havde min lyserøde kjole på og hvide sko. Og jeg sakkede bagud. Jeg var jo lille, men havde lært at tælle. Talte hvide blomster, talte snegle, talte ... en dreng som kom ud af blomster og snegle. Stod ved mig på stien. Var på min størrelse. En pæn dreng i gulgrå selebukser og hvid skjorte med en rød rytter. Mørkt hår og en smart kasket som klædte ham. Vi nærmede os hinanden og stod stille.

"Jeg hedder Dinu!"

- Jeg hedder Tille!"

En svag duft af menneske. Han kyssede mig. Jeg kyssede ham. Vi kyssede hinanden. - De råbte:

"Kom så Eutille! Kom nu!" Drengen snurrede rundt og løb ind i en busk. Busken stod alene i skoven. Var ikke stor. Jeg ledte den igennem - to gange. Han var og blev væk! Og Pollyanna råber: Kom nu Eutille! Jeg rejser mig i min grotte og råber:

"Jeg er på vej!"

Da jeg kommer tilbage er vi klar til at spise. Nogen gange kommer Nicodemus og tigger. I dag får han lov at sidde med ved vores bord, kan jeg se.

- Eutille, hvorfor kommer du altid for sent? siger Yoko. Hun flytter lidt på stolene.

Nicodemus beholder hatten på i stuen. Vipper den mod mig. Han dypper brødet i suppen. Der er en lille overtone i hans mandige stemme. En "Hvad har jeg gjort?" klang:

"Ved I, at Jorden går baglæns? Det er derfor at lyset kommer fra øst." Yoko smiler og ryster lidt på hovedet. Pollyanna synes uanfægtet:

- Tag lidt af min talas-salat! Jeg har lavet opskriften baglæns, Nico. Derfor kommer Eutile ind fra øst. Nicodemus synes i en anden verden. Han lægger sin ske og ser sig omkring. Peger sandfærdigt mod øst, og profeterer med dybere stemme:

"I morgen fødes jeres forældre! Hvor var I, i går?" Alvoren står straks midt i stuen. Med rynket pande! Yoko og Pollyanna rækker ud efter hinanden. De stirrer på Nicodemus, som var han gartneren der lige har fældet det forkerte træ i haven. Vi spiser videre uden et ord. Nicodemus venter til vi er færdige. Så lægger han hånd på brødet, og kigger rundt.

Vi nikker alle. Han stikker det i lommen og letter på hatten. Siger henkastet:

"Døden er intet. Livet er alt. Begyndelse er - ikke at eksistere." Vi nejer ham af med et:

- Pas på dig selv! ... Vi kan jo ikke sige: Kom godt hjem!

8. Hvordan man arbejder med lak

I dag hjælper jeg også Pollyanna i værkstedet. Vi betrækker en hel ny stol af rosentræ. Med svungne ben med flotte knæ og fødder. Middelbolstret sæde og rygstød. Pollyanna står for træarbejdet. Den skal stå i blank lak med en smuk vingrøn tone. Tegningerne står på fars staffeli. Betrækket er tofarvet damask. Mønstret med asymmetriske motiver i gult og rødt. Meget af det er fra Annabellas hånd. Yoko kan også, men det går ikke så hurtigt. Jeg skal understifte stolen mens Pollyanna valker polstret stramt, og derefter slår hun kanterne til med gyldne pyntesøm over pyntebånd. Stolen bliver solgt via Noahs kontakter et sted i udlandet, og til en høj pris.

Pludselig hører vi det lange grynt; og lidt efter dukker en mand op i værkstedsdøren. Kort hår og små plirrende øjne. En svag duft af austin roser og hvidløg. Smuk blå skjorte holdt sammen øverst med en guldnål. Hans bukser og jakke er flot meleret med

dråbeformede oculiprikker i grå toner. Skoene også flotte. Læder i to farver og med tykke såler. Han ligner et billede af den han gerne vil være.

"Mine damer, hvis man kan udtrykke det sådan?" Siger han med en lidt tynd stemme som vækker glæde hos ham selv.

- Og Frk Yoko, formoder jeg? - Pas nu på, lille grå mand, tænker jeg. Pollyannas ord kan være som kastepile. Men Pollyanna lader manden syde lidt. Og planter et sidste pyntesøm. Kigger fra to sider på det og fra to sider på manden:

"Min gode mand i smuk grå habit, hvad skylder jeg æren? Hvem er De, og hvad kan jeg tjene Dem med?"

- Naturligvis, siger manden - og lidt tøvende: Men jeg havde nok forestillet mig, at De, hvis De tillader, fremstod mere præsentabel - så lidt kønnere ud, så at sige. Han bukker og smiler, og fjerner et lille græsstrå fra sine bukser. Og fortsætter:

- Kære lille Yoko Lipatel. - Nej, De har jo ikke råd til smykker, så De kender nok ikke til de berømte Tiu-smykker. - Min højt ærede fader, mester Jabari Tiu, ejer den fabrik hvor alle Tiu-smykker fremstilles. Der er snart over 1000 ansatte. Manden løfter armene for at give sine ord mere vægt, og træder uklogt et skridt tilbage:

"Og jeg, jeg er - hans ældste, arh, søn og arving: Kama Tiu. Til tjeneste!" siger han, mens han prøver at frigøre sin højre sko fra en åben dåse fuld af vingrøn møbel lak.

Pollyanna smiler uskyldigt til manden:

- Selv om jeg ikke er køn nok til at bære Deres fars smykker, og ej heller har råd til at købe Tiu-smykker, så må De godt beholde den dåse lak De lige har taget fra os. Vi har nok af den vingrønne nummer 23. Men kommer nok til at mangle den påfuglblå lak 30. - Pollyanna åbner en halvfuld dåse blå lak, og træder et skridt hen mod manden med den åbne dåse i hånden:

"Ser De Hr Kama Tiu, min afdøde far, Lucas Lipatel, ejede denne fabrik med tre ansatte."

Kama Tiu virker forvirret:

- Jamen min bedste Fru Frk Yoko Lipatel. Mester Fiala Bartos var meget forstående. Deres fattigdom taget i betragtning.

Nu står Pollyanna meget tæt på Kama Tiu, hvis øjne flakker rundt:

- Og med en passende medgift kunne - og leve trygt, som min hustru - mangle intet.
Pollyanna løfter den blå lakdåse faretruende, og Kama Tiu, stadig med den vingrønne
dåse om sin højre sko, humper afsted til sin hest, mens han råber:

"Og dette møgsted - nej Santu helligt - om jeg må bede - er det på ingen måde."

I det samme kommer Yoko hjem:

- Hvem var den herre? Han hilste ikke på mig! Hvad ville han?

9. Store planer og hemmelige budskaber

Der er altid en glad stemning, når Dimas eller Noah kommer. Nu er de her begge to, men alle ser alvorlige ud. Som en familie der skal tage afsked med en af deres kære. Dimas og Noah omfavner mig i trekant. Og alle bliver omfavnet eller kysset, undtagen Nawaaf. Men han får nogle fine rodfrugter af Dimas. Vi skal have koldt og varmt - vådt og tørt og jeg må hente og bringe. Noah har mange papirer med og nogle sjove konvolutter til mig.

Yoko spænder sit bælte ind:

"Hvor langt er I nået?" Dimas viser nogle planer og papirer:

"Den ene del skal ligge ud til skoven med plads til råvarelager og store maskiner. Der er plads og adgang til den vandmølle vi vil bygge. Den anden del, op mod byen med værksteder og kontorer." - Pollyanna ser på mig med det udtryk hun har, når hun vil have mig med på en tur:

- Vi vil bygge en stor møbelfabrik. Yoko og jeg får ansvar for produktion, Noah for salg, og Dimas bliver bestyrelsesformand. Og du skal være med Eutille, hvis du vil? -

- Hvorfor? Hvad skal jeg være med til?

- Det bestemmer du selv, Eutille! Nærmest hvisker Yoko. - Noah peger:

- Vi vil tilbyde mester Puno Fiala Bartos kontrakt på at levere træ til os, og han får andele i fabrikken, samt den dobbelte tilbagekøbspris på hans værgemål over jer damer. Så frk Pollyanna Lipatel og frk Yoko Lipatel kan gifte sig med transitagent Noah Courson og

politikommissær Dimas Porter.

"Men mig?" siger jeg bange.

- Min kære Eutille! Min lille ven! Du bliver frikøbt, kommer det fra Noah.

- Vi flytter alle sammen til to huse tæt på Stetta by, siger Pollyanna.

Jeg har svært ved at holde tårerne tilbage:

"Jeg vil helst blive her - " Yoko ryster på hovedet:

- Eutille, du bor så stadig tæt på skoven, kommer i skole og får mange nye venner!

- Men jeg har jo jer! Pollyanna udbryder:

- Jamen! ... - Dimas lægger en arm om mig:

- Det er et stort spring for Eutille. Det må vi tage senere. Men jeg lover dig at Nawaaf får en ansvarsfuld stilling på fabrikken. Hvad med: Hr Nawaaf Lipatel, Inspektør for sofaer:

"Hvem er far til denne chaiselongsofa?" - Vi kan ikke lade være at more os. Noah, har svært ved at få vejret, og Yoko siger:

- Men det kræver jo alt sammen at mester Bartos går med og skriver under på det samlede tilbud.

- Det bliver svært at sige nej, siger Dimas og Noah i kor.

"Og der kommer du ind Pollyanna." siger Noah. Pollyanna kigger på mig:

- Eutille, jeg er stoppet på Blue Hall, hos mester Bartos. Har afleveret mit tegn. Men dagen før jeg stoppede, fandt jeg et par kopier i mester Bartos' papirkurv. Han var til frokost, og jeg var alene.

"Du stjal dem", kommer det fra en smilende Dimas. Yoko med løftede øjenbryn:

- Nej hun hjalp med at få dem skaffet væk. - Pollyanna læner sig tilbage:

- Det var kopi af et brev til gesandt Avitla Stun, samt en side med tekst i kode. Ingen så mig tage dem, og lidt senere hørte jeg fru Tayman, som vi kalder Tay, tømme papirkurvene.

Noah tager to stykker papir frem:

- I brevet til gesandt Avitla Stun skriver mester Fiala Bartos, at han er begejstret for

gesandtens tilbud på Fiala Bartos' tre jomfruer! Men at han på lørdag, skal have et møde med lokale erhvervsfolk ("os!"), som også ønsker at købe pigerne: "Men De, ærede Hr Gesandt, er meget velkommen til at deltage i mødet." - Der bliver stille og vi kigger på hinanden.

"Vi skal altså sælges!" hvisker jeg. Yoko rykker tættere til mig og vi knuger hænder under bordet.

Noah fortsætter:

- Det andet ark er i kode. Jeg og Goro Tamura prøvede længe på mit kontor at bryde koden. Men uden held. Det var først da vi fik Dimas med på holdet at der kom skred i tingene. Du kan fortælle hvad vi har nået! - Dimas kigger i sine papirer:

"Tak, Noah!" Han lader arket gå rundt:

- Der er tale om en simpel cifferkode. Så vi har talt bogstaver til den store guldmedalje, kan I tro. Vi kender nu de 6 vokaler og de fleste konsonanter.

- Hvad er en vokal? Hvisker jeg til Yoko. Dimas hvisker:

"Dit navn Eutille, indeholder 7 bogstaver. 4 vokaler: EUIE og 3 konsonanter: TLL." han forklarer:

- Bogstaver forekommer ikke lige ofte. Derfor kan man tælle og gætte sig frem. Vi ved f.eks. at bogstav O er E og bogstav M er A i denne kode. Og vi har indtil nu fundet nogle interessante ord:

Novo Budana / Loxur / Snakulpo / Ampundis.

Vi tolker det sådan at Pollyanna, Yoko og Eutille skal føres til Novo Budana havn - tages ombord på skonnerten Loxur - sejles til byen Snakulpo - føres derfra til formentlig Patnariburg, hvor kongehuset Ampundis hersker. Men det er usikkert hvornår det skal ske. Noah tror at selve handlen først sker når Loxur er i internationalt farvand. - Dimas slår ud med hænderne! I det samme kommer det lange grynt. Yoko er oppe og ude ved dørene. Men der er ingen at se. Da hun kommer tilbage, hvisker Dimas:

- Jeg har tre mand derude. De melder om friske spor i skoven der hvor I så lys. Hvis noget

eller nogen kommer tæt på os, tager de sig af det. Yoko er tilbage og siger dæmpet:

- Hvad er jeres plan, hvis Bartos ikke skriver under, men vælger at sælge os til Ampundis prinserne i Patnariburg? Pollyanna nærmest råber:

"Kan vi ikke bare flygte?" Jeg siger:

- Kan vi ikke bare gemme os?

Noah rejser sig, og peger på Dimas:

- Det vil være allersidste udvej at flygte. Hvis vi gør det nu, vil Bartos have loven på sin side. Og myndighederne, det vil sige: politikommissær Dimas Porter, skal hjælpe med at finde jer til mester Bartos, og få forbryderne, altså Dimas selv og mig, Noah, sat i fængsel.

- Men det er ikke desto mindre hvad vi har tænkt os, hvis alt andet glipper, siger Dimas.

Noah supplerer:

- Det vil kræve den store forklædning og falske papirer. Men gør intet selv! Flyt ikke fra Santu huset her! Gem jer ikke, Eutile! - Hvis I prøver at forlade huset her, kan han slå til og låse jer inde et sted. Og så bliver det svært.

Noah går eftertænksomt frem og tilbage:

- Vi har et forspring: Bartos ved ikke at vi kender detaljer i hans plan. Og at skonnerten Loxur i Budana havn laster eukalyptus olie, krydderier og tøndefisk til havne langt ude i vest. Det ved vi faktisk via fru Miranda Trenson på toldkontoret. Og vi ved fra politiet i Novo Budana, at Loxur har planlagt afgang til tidligst fredag to uger. Hvis I bliver ført ombord, vil Dimas' kollega i Novo Budana, politikommissær Maringa overtage sagen og undersøge skibet. Hvis man så finder, at kaptajnen og / eller mester Bartos overtræder bestemmelser i pigernes værgemål eller gældende love, kan myndighederne rejse sager imod dem. Og vi vinder tid. Hvis ikke, må vi finde på noget andet.

Dimas rejser sig også:

- Det kommer i retten, sammen med andre mindre anklager, som vi rejser mod mester Bartos: manglende beskyttelse af jer piger og det hus I bor i. Vi har for eksempel lige haft

en bjørn på frierfødder. Vi har også bemærket ulovlig jagt, hæleri, manglende vedligeholdelse af vejene. Og ikke mindst uregelmæssigheder i regnskaberne - fundet af vor dygtige agent Pollyanna Lipatel gennem det sidste år. Noah:

- Sagerne vil tage lang tid og vi får måske mulighed for en forhandlingsløsning. En som tvinger mester Bartos til at give slip på jer.

Så meget afhænger nu af kommissær Mizuto Maringa. Men er I først bortgiftet i et fremmed land, ser det ikke ret godt ud for os. De store fisk æder de små - bliver spist.

Dimas vifter med et hvidt papir:

- Tak! Vi har brug for, at I alle tre læser og taler om hvad der står her. Hvis I er enige hver i sær, skriver I jeres fulde navn der, plus dato. Og Yoko kan give det til mig. I har ikke lov at bestemme hvad der skal ske med jer. Men selv om I formelt ikke har taleret, bør I efter vores mening have lov til at udtrykke, hvad I ikke vil og hvad I gerne vil. Det er kun et udkast, I kan skrive jeres egen tekst, og underskrive den.

10. God morgen!

Næste morgen er vi alene. Eller er vi? Dimas og Noah er taget afsted. Men er der stadig nogen et sted derude som holder et øje på os? - Det er Pollyannas tur i køkkenet; Yoko og jeg tager morgenbad sammen i det store kar. Først sidder vi i hver ende og vasker os. Så sidder vi i samme ende og snakker dæmpet sammen. Pollyanna nynner og småsynger en af sine yndlingssange mens hun dækker bord.

"Du må ikke hvirvle alt vandet ud" siger Yoko, og hvirvler en hel del selv. Så sidder vi lidt sammen, og lytter til Pollyanna. Det lyder så smukt. Vi går med på sidste vers:

There are a thousand olive trees in my heart.

I don't know how or why.

I don't know why or how.

I just know, they are olive trees.

There are a thousand children in small bottles.

I don't know how or why.

I don't know why or how.

I just know, I am one of them.

There are a thousand years up to the next sky.

I don't know how or why.

I don't know why or how.

I just know, we shall meet there.

"Yoko," siger jeg,

- hvorfor, hvordan med mor? Hvad mente hun med Nåde? Er det noget man kan spise?

Yoko sidder lidt tankefuldt med lukkede øjne. Så tager hun noget vand og vasker mig på ryggen:

- Tillemor, hvis jeg vasker dig sådan, ikke? Og du nu f.eks. vasker Pollyanna på samme måde? Og Pollyanna måske vasker mig, Yoko, -

"Og du," bryder jeg ind, "vasker Annabella?"

- Ja, siger Yoko, og krammer mig længe: Du har forstået det. -

- Men kan jeg så ikke bare vaske mig selv?

- Jo, hvis alle har vand, kan de måske vaske sig selv. Indtil de ikke har noget vand. Men det var jo ikke det mor mente, siger Yoko - og heller ikke det jeg mener, Eutille. Det er billeder på noget der er for stort til at vi forstår det. Men vi kan opleve det.

"Så er bordet dækket og klart," kalder Pollyanna. Og vi får travlt med at tørre os, hoppe i kludene. Og kigge i de sko vi vil have på! - Mens vi spiser siger Pollyanna:

- Yoko, vi bruger min tekande på lørdag. Jeg har talt med Noah og Dimas om det. Og leiyaen kan også komme på tale.

- Yoko nikker lidt træt. Pollyanna viser sin ring:

- Og I tager jeres ringe på, ikke? På lørdag er det alvor, Yoko! - og hvisker for sig selv:

"De skulle føde deres egne børn."

- Nu lyder du som mor, Polly! Tror du ikke jeg kan tænke selv? Dimas brugte andre ord: "Jeg tager min på nu. Slut med hemmelighedskræmmeriet!" sagde han. Yoko henter sit smykkесkrin.

- Pollyanna, siger jeg, hvordan kan det være at kun den ene slags te kommer når jeg, eller andre hælder af din tepotte? Men når du skænker, kommer den anden slags te ud, hvis du vil? Jeg kan ikke se at du gør andet end at hælde? Pollyanna smiler sit tryllesmil:

- Nu skal du bare høre, Eutille! Engang, det var lige efter påsken det år, kørte jeg til byen med Soma. Jeg rider jo næsten ikke mere. Det havde regnet men klarede op. Og det var bakke op og ned. Cheeky og Cross løb i forvejen. De havde fundet noget som de syntes var værd at gå ad. Og da vi rundede bakken, så vi også en pæn gambo vogn og et par mennesker på vejen. Og med en blakket småhest i knibe. De var gået i grøften! Soma råbte: "Stå stille, så gør de ikke noget!". Vi hjalp manden med at sætte hesten bag os. Gamboen selv havde ingen planer om at køre.

Jeg hedder Peter Twins sagde manden, og gav Soma hånden og nikkede til mig. Og det er min pige i huset, Mafota. Mafota håndede os venligt. Soma fortalte hvem han var og vi hilste. Hr Twins pegede:

"Vi havde de vandpytterier der på vejen. Man aner jo ikke hvad de gemmer. Jeg prøvede at kante os forbi, og frøken Cuntty dér fik hoven på gled."

- Fin lille hoppe! Ja, hvis man er til mudder, så går man ikke forgæves her, kom det fra Soma Kong. Da vi kørte videre lagde jeg et tæppe over hr Twins. Mafota hjalp og smilede til mig. Peter Twins var kommet skidt fra det hele, kunne jeg se. Pletter af blod? Virkede mørk og indelukket.

- Vi går Stetta Nordmark og City ind derfra, sagde Soma, uden at tage øjnene fra sine hunde. "Ale beer" tønder, som De kan se. Og frk Lipatel køber hør og lister i dag.

- Tak, det rækker, kom det fra manden. Jeg får hjælp til vognen i morgen. Havde i dag et

job for de høje herrer i Nolcut Castle, De ved.

- Hvad udretter man der, kunne man spørge?

- Ejendomme og jordlodder, kom det fra Peter Twins. De fremmede kommer - køber - sælger - og sejler igen.

- Og De, Hr Twins?

- Der er mangel på gode tolke. Jeg er tolk, og mere end det. Kom det fra manden, som begyndte at have ondt. Og vi kørte videre, de fleste af os tavse. Så stønnede manden:

- Min gode ven, behøver De synge hele vejen?

Vi fik ikke megen tak for turen, men næste dag kom der et bud med brev og pakke. Det var fra Soma Kong! Han havde fået en tepotte for at hjælpe Peter Twins og hans pige Mafota:

"Hvad skal jeg med en tepotte, min kære Pollyanna? Tag den hvis du vil!"

- Du kan nok forstå at jeg undrede mig, Eutille. En stor gammel tepotte! Men jeg blev klogere. Den har to rum og kun en tud. Og ved et tilfælde opdagede jeg kunsten. Når man træner det, er det utrolig enkelt. Men ellers er det et mysterium. Når du en dag gifter dig med en mand som fortjener dig, så får du min te-kande-potte, med to rum, i bryllupsgave. Og så vil jeg lære dig det trick.

- Der er ingen som vil have mig! - sukker jeg. Og straks er de begge to over mig, og krammer mig:

"Hvis ingen vil have dig, så gifter jeg mig med dig," siger Yoko og Pollyanna i munden på hinanden.

"Yoko, hvem var egentlig Dimas kollega i Budana?" spørger jeg. Yoko kigger på Pollyanna, og siger:

- Dimas og Mizuto gik samme årgang på politiskolen. De har siden løst flere farlige opgaver sammen indtil Mizuto blev udnævnt til politikommissær. Han hedder Mizuto Maringa. - Og Polly, du må hellere selv fortælle det!

11. Åh, Poldo!

Pollyanna nikker og kigger lidt til siden - holder om sig selv - trækker vejret dybt - og fortæller så:

- Engang var jeg alene i skoven på min smukke hest, tarpun hingsten Poldo. Poldo var mørk, skinnende! Klare øjne. Rapt antrit. Yoko fejer bordet med hånden:

"Eutile, Polly kunne tale i timevis om sin Poldo." Pollyanna nikker tankefuldt:

- Det begyndte at trække op til uvejr med blæst og regn og torden. Og det var ved at blive mørkt. Jeg blev bange og Poldo kunne mærke det. Jeg ville skyde genvej for at komme hurtigt hjem. Genvej gennem et plateau med højmose af små søer og bække. Det hedder "Feux Follets" men folk kalder det: "Lygtemændenes Teater". Det var en frygtelig fejl af mig, For det blev mørkt og jeg kendte det ikke ret godt.

Jeg forsøgte at styre efter vinden og undgå lave steder, mens jeg klappede Poldo. Og længere fremme i øst så jeg to lys eller lygter. Det gik også længe godt, men så kom jeg ind hvor jeg så vand på tre sider. Jeg besluttede at vende om. Men idet jeg trak Poldo rundt slog lynet ned et sted i nærheden: hele området blev kraftigt oplyst, og så kom et tordenbrag som når man taber et bjerg. Poldo stejlede, en sadelrem knækkede med et smæld, og da vi kom ned på alle fire, stod vi udenfor stien. Vi sad fast! Og vi sank hver gang Poldo sled for at komme op. Jeg skreg og skreg. Poldo kæmpede og vrinskede. Hans øjne! Pludselig gik det op for mig at mit venstre ben hang fast i et eller andet jeg ikke kunne se. Og at Poldo langsomt rullede mig ned den vej. Tiden stod stille for mig.

Mens jeg kæmpede for at trække mig ud af støvlen, hørte jeg stemmer i vest hvor jeg kom fra. Du er skør, tænkte jeg, det er ude med dig og Poldo. Men stemmerne kom nærmere og jeg hørte:

"En, to, tre, stop! En, to, tre, stop! En, to, tre, stop, og dæk!" Det var to mænd. Den enes hest lagde sig ned et stykke tilbage, hvordan de så end fik den til det. Den anden stod. De skar sadlen fri af den som lå. Så flettede de hurtigt nogle tynde grene sammen. Lagde

grene og sadel ud skråt bag Poldo. Deres stemmer var rolige og beslutsomme. Den ene mand lagde sig fladt ned og skubbede sig ud. Han stak en god line på mit bælte. Jeg stønnede:

"Min venstre fod!"

"Vi trækker Dem ud af Deres støvle!" sagde de, som om de talte om at gøre mig klar til et stævne. Og stille og roligt fik manden på stien sin stående hest til at gå langsomt lidt baglæns, hvilket er svært! Linen strammedes og blev som en buestreng. Og jeg tænkte: nu går jeg midt over.

- Læn Dem noget fremover, og hold fast her med højre hånd og i linen med den anden hånd, mens jeg tæller til tre! - En, to, tre, stop! - og slap helt af og træk vejret tre dybe gange! - Manden på stien fik den stående hest lidt frem igen:

"Færdig klar!" sagde han:

"Vi trækker!" Og jeg tænkte: det går ikke! Jeg bliver suget ned sammen med Poldo, inden de når at få mig fri.

- Sagte træk! Læn Dem lidt mere tilbage og hold godt fast! sagde den liggende mand, mens han talte tre igen. Poldo skiftevis kæmpede og lå stille, mens vi uafvendeligt sank og sank. Min venstre støvle var nu sunket helt ned i mudderet, snart var jeg også væk!

Men pludselig kunne jeg mærke det mudrede vand gurgle ned i min venstre støvle. Min fod blev våd og glat. Og svup sagde det, og mit venstre ben var frit. Jeg var fri af støvlen!

"Bravissima! Rolig Frøken! Skub Dem tålmodigt bagud og drej Dem lidt med ryggen nede. Bliv lavt nu! Hold her med venstre hånd! Det er smukt. De er dygtig, Jeg har Dem - jeg har Dem! Støt Dem her med højre hånd og skub og træk Dem tomme for tomme indefter!" sagde manden der holdt mig, mens han halvt skubbede, halvt løftede mig ind mod stien mens linen hele tiden trak med, og mens han selv sank dybere i. Manden på stien greb fat i linen og mit bælte, og trak mig ind og op. Jeg var reddet!

Og snart stod jeg mellem mine to redningsmænd - og tog grædende afsked med min

elskede hest:

"Tak for alle de dejlige ture vi har haft sammen! Undskyld, undskyld at jeg er så dårlig en rytter! Du kunne have været hjemme i din stald nu." Jeg knælede og hviskede til ham:

- Jeg elsker dig for altid Poldo!

Mændene gjorde honnør for min hest og tog deres kasketter af. Så holdt de trøstende om mig. Poldo kæmpede ikke mere og pludselig var han forsvundet. Nogle store bobler var alt. Nu var det næsten helt mørkt.

"Vi trækker ind!" sagde den ene. Den anden sagde

- Drik lidt af det her! Deres hest har det godt nu.

- Hvordan skal jeg nogensinde kunne takke De Herrer? græd jeg.

-Det skal jeg sige Dem: ved at være i live, sagde manden med den stående hest.

- Vi kender dette skide lygteteater forfra og bagfra som var det den lille tabel. Det er ikke en forestilling vi kan anbefale. - Stien ville også blive til mose, hvis vi havde forsøgt at trække Deres hest op. Kunne have kostet os alle livet.

- Vi kan desværre ikke ride to uden sadel her. Nej, der røg lige en sadel. Ja, tab og vind med knækket pind. Men snart er vi på fast grund. Og vi følger Dem hjem til fods! Men De kan sidde op på ham her, det var ham som trak Dem fri! - sagde de og løftede mig op i sadlen. De gik og holdt hestene. Og vi listede afsted i mørket på den måde.

Efter hvert lynglimt gik vi 10 meter og stoppede.

"Når vi stopper nu og da, er det for hestenes skyld, de skal gerne være rolige nu." sagde manden med den sadelløse hest. Jeg sagde ingenting. Jeg vidste godt at det ikke passede. Stien var usikker! - Sådan gik vi længe tavse. Efter nogen tid var der lidt mere tørt men stadig blødt. Han som gik den hest jeg sad på sagde:

"Mange bække små, ligger lidt på skrå." Det var den anden med på:

- Ja, læg hovedet lidt på skrå, så er mosen lige. - Det blev ved og ved, men nu gik vi på månelyst. Pludselig sagde den forreste:

- Ja, og faktisk var det her, ja lige her vi var, da vi hørte Deres smukke stemme første gang! - De stoppede, løftede mig ned og tørrede mig. Gav mig noget at drikke, og

præsenterede sig som Dimas Porter og Mizuto Maringa! - og viste mig to politiskilte, som i den belysning lige så godt kunne være noget de havde samlet op.

"Åh Dimas," råbte jeg. "Jeg er Pollyanna! Det var min Poldo!" Og så græd jeg igen.

"POLLY?" kom det overrasket fra Dimas, og han slog armene om mig. Mizuto lo:

- Godt det regner, mænd må ikke græde.

Begge betjente fik senere tildelt en Caritas i rødt og hvidt for deres heltemodige indsats.

12. Vi må stå sammen om vores ære

Da Pollyanna slutter sin beretning, sidder vi lidt stille og holder hænder midt på bordet. Yoko siger:

- I må begge to hjælpe mig der nede. Har flere ting som skal være færdige i dag. Hun går i værkstedet og jeg og Pollyanna gør rent bord og klart køkken. Og jeg finder morgenfoderet til "hr Nawaaf".

Yoko går i fars skab. Der hænger flere hundrede forlægstegninger til hans kollektioner. Nogen af dem ligner soffitter til et dukketeater. De hænger alle i små klemmer som vi selv fremstiller. Yoko henter forlægget til "Tronston Chair - LP 337" og sætter det op i fars staffeli. Vi skal lave 12 stole. Hver stol består af 23 trædele i Valnødtræ. Skåret til og samlet af Pollyanna. Yoko mærker betræk og regner polster op til de mange stole. Pollyanna begynder at skære til. Og jeg henter krøluld, valker og ruller. Og det er også mig som styrer stoffet, når Yoko kører det gennem symaskinen. Lige men ikke stramt! Pollyanna siger til Yoko:

"Er du stadig vred på mig? - Jeg mener Kama Tiu, og alt det jeg ødelagde for os?"

Lidt efter svarer Yoko:

- Nej, Polly. Jeg har sovet på det. Nu er jeg vred på mig selv. Hold lige her Tille! -

Pollyanna gør sig lille:

- Jeg kunne ikke sove på det, Yoko. Nu kan jeg godt se du havde ret. Hvorfor skal jeg altid klovne og dumme mig? Og så med en halvfuld dåse lak? - Yoko ruller en blå stofrulle ud:

- Nej, det var dumt og forkert af mig at sige, at du ødelægger vores forretning, og skaffer os mægtige fjender. Dette kan ingen bruge mod os uden selv at blive til grin. - Pollyanna:

- Jamen... - Yoko fortsætter:

- Hvad du reelt gjorde var, at forsvare min ære som kvinde, og vores ære som møbelfabrik. Ja og ikke mindst vor fars navn og ære som fabrikant. Og du gjorde det bare så elegant. Accepterede rollen som mig. Sagde hvad jeg burde sige. Jeg kan lære meget af dig. Og så kommer jeg og kaster skidt på dig! Du burde have kastet alle dåserne efter mig. - Må himlen stå os bi, hvor er jeg dum. Og hvor kan Noah prise sig lykkelig hvis han får dig, Pollyanna!

Pollyanna stopper med at skære:

- Yoko, jeg fortjener det ikke! Og jeg vil aldrig nogensinde i mit liv, langt eller kort, true nogen med en halv dåse påfugle lak nummer 30, og aldrig mere prale med, at fars fabrik havde, og stadig har, tre ansatte! - Pollyanna sætter sig ned og ryster på hovedet:

- Uden jer to var jeg en kvindelig klovn som rejste rundt på -

"Nu stopper du Polly!" råber Yoko!

"Ja, du stopper!" tilføjer jeg, for at bidrage, selv om jeg ikke helt forstår..?

Lidt efter er Pollyanna der igen:

"Men inderst inde må jeg nok give hr Kama Tiu og hans berømte fader, mester Jabari Tiu, ret: jeg fremstår ikke særlig præsentabel. Og hvad værre er, en kæmpe stor fabrik med snart 1000 ansatte har sikkert stemt om hvor køn jeg er. Og jeg behøver vist ikke at nævne resultatet." - Jeg klamrer mig til Pollyanna:

"Du er kønnere end jeg er!"

- Du har glorien, Yoko, jeg har vingerne, kommer det fra Pollyanna.

- Jeg hører ikke længere efter Polly, men jeg vil gerne bidrage til at lukke emnet, siger

Yoko:

pkt. 1.

Næsten alle roser mig, Yoko,
for mit hår, mit ansigt,
min flotte figur.

pkt. 2.

Næsten alle tager hele tiden
fejl af hvem der er mig,
Yoko, og dig, Pollyanna.

pkt. 3.

Deraf kan man slutte: Hvis
jeg er dejlig og smuk,
må du også være det!

"Bravo," råbe klapper jeg:

"I er begge to smukke og dejlige!"

Pollyanna laver frokost til os, og jeg hjælper Yoko med at teste de stole som er færdige. Og så kommer det lange dybe grynt fra en æblespisende smaskende Nawaaf ved siden af værkstedet.

"Så mange goddag, Hr og Fru Jones! Hvor hyggeligt at De har Deres lille datter med!" siger Yoko. - Og jeg ser en høj pæn mand i hvidt cricket tøj med blå stribe, og hvide sko. Han ser stærk og rar ud og tygger hele tiden på et eller andet. Konen er en del mindre med middel lang rødternet nederdel. Kortærmet hvid skjortebluse med et stort gult klubmærke for et eller andet. Hun er nydelig. Smilehuller! Og med blond hår, under en åbenstående knappekyse. Hvide sandaler med ret høje hæle. I barnevognen ligger datteren Sussi og sparker og pludrer gemytligt. Fru Jones' stemme er lidt museagtig pibende:

"Kære Frk Yoko Lipatel, hvor bor De hyggeligt! Vi havde et ærinde på Kirsebærvej, nede ved søen De ved. Så det passede jo så fint. Og goddag Eu..." -

"-tille" fuldender jeg:

"tak i lige måde Fru Jones." - fru Jones ler, og peger på mine sko.

- Hvor har du fundet de sko, og se dine bukser? Du er vist en rigtig skovpige. En bamsepige! ler fru Jones - Jeg trækker mig lidt tilbage:

- Jeg må ikke tale med fremmede, Fru Jones. - Yoko blinker til mig.

Yoko slår ud med hånden:

"Deres Schweizerbord og de tre Wienerstole er netop blevet færdige. Og den revne vi talte om, har vi lukket med en lus som aftalt." - Vi sætter bordet og stolene frem. Fru Jones betaler Yoko. - Manden studerer stole og bord:

- Stolene er for mørke, siger han med klangfuld stemme.

- Ja, siger fruene nervøst, vi aftalte, aftalte noget lysere.

- Jeg vil ikke sidde i mørke stole, siger manden, med store hænder afværgende, og bortvendt ansigt.

Yoko viser den farveprøve hr og fru Jones selv har valgt til stolene, med det samme nummer som står i ordren:

"Hvis De har ombestemt Dem, kan vi slibe stolene ned og give dem en anden nuance, dog ikke hvid, eller andre helt lyse farver. Jeg kan regne ud hvad det vil koste, og give Dem en dag hvor Deres smukke bord og praktiske stole er færdige?" - hr Jones er oppe med ventre hånd:

"Koste? Vi har jo lige betalt!" Han løfter stemmen:

- Det er en fejl at gøre dem så mørke, det kan enhver se! Godt, det må De da kunne forstå! nærmest råber han, og tager et par skridt hen mod Yoko, og gør sig bred.

"Nåh, godt?" råber han ind i Yoko's hoved, som var han taget ud af en Shakespeare scene.

- Yoko bliver stående.

- Fru Jones hulker højlydt og lille Sussi i vognen skriger.

Yoko står som en venlig stenstøtte med sagens akter. - hr Jones rækker ud efter ...

Pludselig, inde fra værkstedet, lyder der et malmfuldt brøl:

"HVEM ER FAR TIL BARNET Grynt" og der bliver helt helt stille. - Pollyanna står pludselig i døren med den højre hånd på ryggen. Hun drejer hovedet og råber ind i værkstedet:

"Vi behøver ingen hjælp! Vi har styr på det hele!"

Hr og fru Jones kigger usikre ind i værkstedet og på hinanden og på Pollyanna. Fruen tager den lille op. Manden spytter noget ud, lister hen til fru Jones og siger dæmpet til hende:

- Jeg går to gange. Tager bordet først. Kan godt have de tre stole i anden omgang. -

Pollyanna spørger Yoko:

- Er alt i orden? - Yoko nikker:

- En lille misforståelse. Hr og fru Jones er glade for deres møbler. - Fru Jones går baglæns med den stille Sussi i vognen:

- Tak, Frk Yoko Lipatel! De forstår nok. Og hvor er det pænt af Dem at hjælpe os!

13. Gæsterne ankommer

Omsider er det lørdag. Vi vasker os og rydder op. Den beskidte lat er min tur. Yoko tager sig af værkstedet og Pollyanna klarer resten af huset. Jeg hjælper og plukker en flot buket "White Herons" til bordet. Vi skal klædes om til pænt. Så vi skiftes til at dukke op i spejlet med eller uden tøj på. Jeg tager mod til mig:

"Bliver de større hvis man trykker på dem?" Pollyanna lukker en skuffe:

- Kun hvis det er små hænder som trykker. "Småfolk" blinker hun til mig.

- Var jeres lige så små?

- Ja, mine var, siger Pollyanna. Altså ikke hænderne.

- Jeg turde ikke sove på maven, kommer det fra Yoko. Men du skal ikke være bange,

Tille! Kærlighed elsker et menneske, ikke kroppe. Pollyanne morer sig:

- Du har ret, hvor er det synd for dig Yoko! De griner og får mig med på at smile. Yoko ryster sine sko:

"Eutille, mænd! Vi har vores, de har deres!"

- Hvad mener du?

- Har du hørt om dengang jeg skulle begynde i skolen?

- Nej, Yoko! Hvor vil du hen? Små skolebørn?

- Lyt og vent, Tille! Efter min første skoledag - hvor var jeg lille ...

- Ja, og hvor var du sød ... dengang, siger Pollyanna, og krammer hende en lille smule.

- Ja, jeg var god mod mig selv, de første 7 år. Var bange for de store piger, og mor syntes jeg skulle muntres lidt op. Første dag i skolen, og ingen tårer. Eller i hvert fald ikke mange. Nåh, ja, en hel del. Hun tog mig ind et sted. Vi sad godt, med udsigt til to brune heste som drøftede et eller andet. Den ene med mulepose den anden uden. En svær samtale! Vi fik kaffe og kringle. Mor tog kaffen og jeg fik kringlen. En stor opgave for lille mig. Ved bordet overfor sad to kuske fra klædefabrikken "Verdi og Søn". De Nikkede til mor og smilte til mig, og var desuden hverken små eller tynde. Den ene drak direkte af kanden, den anden med stort strithår og hageskæg. De snakkede som folk gør. Det vil sige som kuske gør. Kandemanden tørrede mund:

- Du har ret, sønnen er ikke lige så "Verdi" som faderen! Og de grinede dumt, så håret strittede og kanden spildte. Den anden kløede sig i skægget:

"Havfruen og søslangen?"

- Jeg misunder dig ikke, Balle. Og du lovede ... jeg gider ikke se dem. Vi er et pænt sted.

- Vi kan tage over i den Blå Kat?

- Nu er vi her!

- Der kommer ellers mange killinger her. Fred med det!

- Nå, har du det også sådan, Ballemand?

- Med killinger?

- Ja, da!

- Min står ikke op. Sover døgnet rundt. Nisse og Numse og al helvedes cremer. Kan ikke skyde den af.

- Så slemt? Føj da for den onde i kolde bade. Dertil og ikke længere, vil jeg sige. Slut, prut og sprut!

- Hvad med dig selv, Grumse? Grumse tyr igen til kanden:

- Jeg går bloody hell ikke fri heller. Min står op med hønsene. Men er for kort - to tommer og en øl. Gik en del og hev i den. Sådan da, for mig selv, du ved. Men den misforstod mig! Blev endnu kortere.

Så havde mor fået nok.

Vi tager vores pæne tøj på. Pollyanna er i sin fine lyse kjole som kan skifte farve: Det er så min sylfidekjole, siger hun. Har den på sammen med sine blegrøde sko. Yoko er i sin dybblå silkekjole med hvid krave, og med et flot tofarvet bælte som hun endda har fået af Noah. Hun bærer mors kors og er i sine flotte mat hvide sko med høje hæle. Jeg låner en sort plisseret nederdel af Pollyanna og har min hvide skjorte på med gule manchetter og gul krave. Om halsen bærer jeg medaljonen med far og mor. Og så håber jeg ikke, man lægger mærke til mine slidte gule sko. Pollyanna ler foran spejlet:

"Vi skal forestille at være os selv! Det er ikke en af mine bedste roller."

- Far nu ikke vild i ordenes verden, Polly! Vi har jo tit været hinanden. I dag skal vi bytte lidt af os selv væk. Købe kostbar tid! Siger Yoko. Jeg kigger mig en ekstra gang i spejlet:

"Hvad mener du, Yoko? Skal vi, sælges ... i dag?" - men Pollyanna holder om mig:

- Nej, Eutille! Vi mener bare, at vi skal være pæne og høflige. Og smile til den slemme slappe sladder om vores fremtid.

Jeg har gemt på det, men nu kommer det så:

"Må jeg låne jeres lak og stifter?" De smiler skævt begge to. Yoko klapper mig på hovedet:

- Vi har tilsammen 5 stifter. Eutille, læber kan tale uden at sige noget, og de er landingsplads for nogen af dine længsler.

- Men hvilken farve, synes I?

- Hvis andre tror det er dine egne læber har du ramt plet.

- Men Pollyannas negle, Yoko?

- Der gælder andre regler for negle, siger Pollyanna. Yoko ler:
 - Hun kan lige så godt øve sig i at være voksen, Polly.
 - Det er jeg med på, men vi bør ikke være alt for pæne, Yoko.
- Jeg danser min bjørnedans og den ender i grin og ballade.

Så skærer jeg brød og sætter mynte-, mango-, og alto-chutney frem. Rører pande æg og forbereder to slags te til Pollyanna's tekande med to rum. Det er den sorte krydrede "Christmas Coming Tea" de fleste kan lide, og den sødt-syrligt-metalliske "Kashikoi On'na Tea" også kaldet "Halloween 22 Tea," som mange også kan lide, men som jeg selv ikke må drikke for Yoko og Pollyanna. Samt en kande mandelkaffe drik.

Ingen af os siger noget. Vi smiler bare en lille smule til hinanden. Så siger Pollyanna og Yoko: "Hvordan skal vi kunne.....?"

- Vi må sidde på de to færdige udestole, og på bænken. Gæsterne må....
- Nej, gæsterne må have de færdige udestole? Så hører jeg mig selv sige
- Værkstedet. Det er meget større! - Og Yoko og Pollyanna i kor:
- Ja, men der er jo ikke plads, Tille! - Men så ser vi på hinanden, og farer ned i værkstedet og flytter rundt og stabler, fjerner og henter. Børster os selv og hinanden. Pollyanna klapper:
- Der er faktisk plads til os alle sammen: Mig selv Pollyanna, og Eutille i denne ende, og Yoko i køkkenenden. Noah og Noahs førstemand Goro Tamura, samt Dimas og hans assessor Relan Unusu, langs denne side. Og langs den modsatte side: gesandt Avitla Stun og hans attaché Sandip Comar; samt naturligvis mester Puno Fiala Bartos og hans chef direktør Elnó Trenson; siger Pollyanna. 11 personer. Det skal nok gå! - Yoko smiler:
- En god dag skal man rose om aftenen, Polly!

Vi hører råben og jeg har aldrig set så mange mennesker omkring Santu huset. Nogen bærer stænger med plakater.

"Hvem er de? Hvad er det de råber?" spørger jeg Pollyanna med rystende stemme.

- Det er Santu folk, siger hun.

- Er de vrede på os? spørger jeg.
- Pollyanna kigger på dem: For dem er stedet her helligt. Jeg tror mest på, at de støtter os. Der står: JEG ER YOKO, JEG ER POLLYANNA eller JEG ER EUTILLE på deres plakater. Men der er også en hel del mennesker fra Stetta, Blue Hall og fra politiet.

Noah Courson viser sig med sin mappe, kysser Pollyanna kærligt og krammer os andre. Yoko peger med hånden:

"Hvorfor kommer de her nu?"

- Det er vores publikum. Der er to fløje. Noget med jeres påklædning. Men nu har Santu folket valgt side, siger Noah, og gnider sig i hænderne:

- I er deres maskotter. I bor og arbejder på et helligt sted; I er som smukke små ikoner der understreger stedets betydning. Sådanne porcelænsfigurer skal man ikke ustraffet sælge eller bortgifte mod deres vilje.

- Hvilke figurer? spørger jeg. Noah løfter mig op og svinger mig rundt, sætter mig igen: "sådan nogen!" - Pollyanna smiler sit tryllesmil:

- Og bag det hele står vist en person med indflydelse. En som trækker i trådende? - Noah roterer sin stok:

- Et ord her og et andet der. Så længe de er sande. Polly!

Yoko giver Noah et lille kram. Vi vinker til santu folkene og de råber: "Vi kommer når I kalder!"

Nu kan jeg genkende flere af Dimas' folk. Nogen af dem er bevæbnede. De trækker snore og genner folk væk fra vejen udenfor. Så vognene kan komme frem. Fra en af dem kommer selveste vores formynder mester Puno Fiala Bartos, og hans højre hånd dir. Elnó Trenson. De står og snakker med Noahs prokurist Goro Tamura og med Dimas. Tamura spørger høfligt til skovdriften:

"Min kæreste Mester Fiala Bartos, kan Deres humør gøres op i kubikmeter?" Bartos ler og gnider hænder:

- I morges spurgte en gadeunge hvorfor jeg gik med briller. Og nu Dem med Deres, min gode Hr Tamura. Nu mangler vi bare, at ærede hr Nous Nicodemus dukker op med et

tredje spørgsmål. Så er den dag også sjov. Dimas vil også være høflig:

"Hvordan går det med fødderne, Mester Bartos? De kan gå, men kan De stadig ride?"

- Jo, tak, Hr Kommissær! Jeg har altid godt kunne lide heste. Jeg kan også lide hunde, hvis de får godt med salt og hvidløg. Tamura ler:

"Det kan ikke være Deres alvor, Mester Bartos!" Bartos klapper Goro lidt:

- Min kære Hr Tamura, min alvor har De stadig til gode!

De morer sig alle fire.

Jeg ser normalt kun mester Bartos ved juletid, hvor Pollyanna tager os med til Blue Hall. Det store lyseblå herresæde hvor mester Bartos bor og arbejder, og som også er arbejdssted for mange af hans ansatte. Men navnet gælder også byen omkring og oplandet hedder også Blue Hall. Mester Bartos' kontor har en smuk udsigt over det. Kontoret er med kunstfærdig stuk og figurer i loftet, som også er sat med runde spejle omkranset af blinkende stene. En ret stor krystal lysekrone. En stille duft af træolie og røg. Et par smukke røde gulv vaser, altid med hvide blomster og grønne grene. Store vinduesfag. Røde plyssede gardin draperinger med hvide stores. Lyse tapeter med diskrete frugtgrene med guldæbler. Paneler og møbler i mørkt ædeltræ. Stolene med bjørneskind. Og enkelte store malerier med historiske motiver. Bag hans stol ved skrivebordet et stort oliemaleri af et lille kapel og en kampanile i en blomstrende park omgivet af skov; og i parkens baggrund et smukt udsyn ned over vandet. I modsatte væg en ret stor teateragtig kamin, flankeret af to løver i bronze.

Mester Bartos virker rund og rar og smiler helt op i panden. Alligevel er jeg bange for ham. Han er helt skaldet. Bruger mørke briller forment som to vinduer. Går altid i store mørkfarvede fløjlsbukser og store lyse skjorter med gammeldags kravetøj og manchetter med guldknapper. Samt ensfarvede veste, også med guldknapper. Og han har flere store guldringe på hænderne. Mester Bartos går i nogle specielle sølvblanke sko. De er lidt brede og høje og udført i slangeskind. Det er dyre sko som er behagelige men ikke holder længe. Han fortæller, at de er syet til ham efter en jagtulykke. Han har også en særlig gangart, som når man går i fint sand. Hans stemme er fyldig og han taler hurtigt mens han

nærmest synger vigtige ord, og fægter i luften. Når andre taler, fryser han fast i en passende lytteposition.

Mester Bartos voksede op i en familie med små midler og stor dødelighed. Han var stadig "den lille Puno" da han en dag pludselig blev testamenteret hele den nordlige del af Ubitoskoven. Det gjorde ham hurtig voksen, og viste hans talent for at købe og sælge, disponere og kalkulere. Hans virksomhed kom til at omfatte mange forskellige brancher. Han giftede sig med Joanna og de fik drengene Matteo og Steven. Som alle tre senere vendte ham ryggen da han skiftede Joanna ud med sin sekretær, Evelyn. Drengene klarede sig godt. Matteo blev læge på en stor klinik i Blue Hall, og Steven skabte sin egen avis: Seguro Venture. Men Evelyn udskiftede Puno med Adrian!

Adrian Leek er kunstmaler. Stor og tvangfri. Han maler portrætter og vægmalerier. Han er også kendt for sine ballonmalerier. Han og Evelyn bor op til skoven i nordøst, ikke langt fra fiskerlejet Tollstone. Et lille træhus han selv har bygget. Yoko og jeg har engang besøgt dem på Benjamin og Tuno, og jeg fik lov at låne mors kors af Yoko. Men turen gik op gennem Dromeskoven, kendt for sine mange mærkelige farver og dufte. Men især for de mange store forvredne træer. Man mener, at der engang har ligget en stor by der hvor Dromeskoven er nu. Vi havde været i den før, og Yoko er altid god til at finde vej. Men siden den dag har jeg ikke været i Dromeskoven. Aldrig!

Vi var i god tid, og Tuno havde ikke svært ved at holde trit med Benjamin. Vi fik lidt partusæbler spist mens vi red. Jeg husker tydeligt smagen fra den babykos jeg fik som lille. Et sted fældede de træer som stod for tæt på vejen. Jeg spurgte Yoko:

"Det ser voldsomt ud. Skal vi ride udenom? Tuno vil sikkert gerne."

- men Benjamin er for tung. Det er bladjord og sten. Den er svær at læse, Eutille.

- Skal vi dele os?

- Nej, så meget har jeg da lært. Det skal vi ikke. Men hvis jeg råber ...

- jeg ved det. Så skal jeg spore Tuno som ild i ...

- godt. Du ved det! Sig ingenting, Eutille!

Da vi kom nærmere, trak skovarbejderne ind mod vejen. En lidt blandet flok, med økser, save, stiger og arbejdsheste. Jeg ville føle mig utryk, hvis jeg var alene. Men jeg slappede af. Yoko virkede lidt irriteret men ikke bange. Vi fik Tuno og Benjamin ned i skridt. Red side om side, som man anbefaler, når der skal ro på. - Mændene brækkede kviste af et fældet træ, og stod med dem i hænderne da vi kom. Bladene lignede store hænder i luften. Svajende søgende grønne hænder. Tuno var rolig. Den var jo tæt på Benjamin. Da vi passerede mændene og nikkede til højre og venstre, og de måtte spille ud:

"Tak, De Damer! Tak at De tør ride vores skov! Er det ikke en dejlig dag?" - Det var så det, tænkte jeg. Kommer der ikke andet? Yoko havde helt styr på sig selv:

- Hold farten! Bliv i skridt, Tille! Og det gjorde jeg. Vi rundede den næste bakke og var os selv igen. Yoko holdt an, og jeg med:

- Eutille, den slags kommer du ud for. De lever fuldstændigt i deres egen verden.

- De er da bare skovarbejdere, Yoko. Meget høflige.

- Godt, så siger vi det! - Vi fortsatte. Tavsheden var tilbage. Det er typisk Yoko, tænkte jeg. Men det var dengang! - Og der stod Evelyn og Adrian og tog imod os!

Yoko og Evelyn havde rigtig meget at snakke om, mens jeg og Adrian skitserede små portrætter af hinanden. Vi lo meget den eftermiddag! F.eks. kaldte Adrian og Evelyn hendes violin for "Tytte". Tytte sov i sin egen lille seng og de talte om hende som var hun deres baby som skulle op og bøvse eller skiftes. Ja! hun fik sin violin til at bøvse og lyde som et lille barn. Eller næsten tale som en voksen og sige: "Yes, come on!" Evelyn var nået langt med Tytte. Hun håbede på en plads i et af de store orkestre. Allerhelst i SPO, Setorium Philharmonic Orchestra. Indtil da måtte hun nøjes med at spille for os. Efterlignede fugle og dyrestemmer. Tryllede usynlige sangere frem med Tytte. Hun spillede Mozarts violin koncert nr. 3 i G dur, for os. Ind imellem så hurtigt, at vi ikke kunne se hendes fingre.

Adrian havde også bygget et atelier bag huset. Et sted hvor han kunne arbejde

uforstyrret, og hvor han kunne opbevare sin værker og rekvisitter:

"Frk Eutille, kom, så skal jeg vise Dem hvad jeg arbejder på!" Vi gik ud i atelieret.

En tæt lugt af olie. En divan og et par stole. Et stort bord med en bataljon oliefarvetuber. Samt et utal af glas og skåle med delvis indtørret oliemaling. Blandet i alle regnbuens farver. Store og små staffelier. Hylder med paletter, farvedåser samt mange stabler af skitsepapir, pensler, klude, skrabere, og store lærredsruller. På væggen et par reolskabe med bøger og breve, alt sammen om Adrians store lidenskab: at male. Og her måtte man desuden finde crayon-, fedt- og voksfarver. Alle tænkelige grafit- og farvestifter, nummererede blyanter og andre skitserekvisitter. Men også sjove apparater: mikroskoper, farvebriller og projektionsapparater. Spændende ting som jeg fik lov til at kigge på og i. Store og små passere samt en lille flaske med dødningehoved. På modsatte væg nogle store plakater med bl.a. komplementærfarver, farvetabeller og perspektivlinier. Men der var også nogle store kulskitser af Evelyn. Evelyn som vender ham ryggen, nøgen set delvis bagfra. Samt mange mindre skitser af andre bare kvinder i forskellige positurer.

Langs gavlvæggen stod et stort klædeskab med mange slags kostumer, og nogle store rigtig flotte oliemalerier som næsten alle forestillede store flyvende balloner. Plus en eller flere kvinder med langt hår. Stående i ballonkurven eller siddende dristigt på kurvens kant med fødderne over det tomme ingenting. Mange af dem også klædt i - ingenting. Andre i fantasifulde kostumer. Med kikkerter for øjnene, eller pegende ud eller ned. Eller suttende store slikpinde. Men også nogle med kæledyr i favnen: kaniner, katte, papegøjer eller ubestemmelige fantasidyr. Ballonerne flyvende i sol eller skumring, over skov eller strand, højt eller lavt. Enkelte svævende fortøjet over et startfelt med mange tilskuere. Andre balloner i landing og delvis tømt for luft.

"Kald mig Adrian, Eutille! Vi har det jo så sjovt sammen." Jeg nejede og han fortsatte:
- Mange af mine ballonpiger er nu berømte modeller som ikke mangler noget de kunne ønske. De er mine små lærker som flyver syngende ud i den store verden.
- Er der ingen ballonmænd?
- Måske et par enkelte. Ellers er de solgt. Hvis jeg kunne, ville jeg bevise at to

sydamerikanske nonner faktisk opfandt varmluftsballonen.

- Hvordan maler du kvinder i balloner? Er det ikke svært?

- Jeg "akvareller" balloner og kvinder hver for sig på akvarelpapir. Og forener dem så i den rigtige størrelse i olie på lærred med mine pensler i mårhår og vildsvin. - Adrian trak en del af malerierne frem og stillede dem på staffelier eller op ad væggene:

"Vil du sidde model for mig, Eutille?" Han sang: "Isn't it a lovely day?" mens han pustede til mit hår. Og dæmpet og tæt på:

"Vil du også være berømt og elsket? Og vil du kunne klare dit eget og dine søstres med?"

Han hviskepustede i mit øre:

"R I G D O M !"

- Tak, Adrian, men det er ikke noget for mig. Men jeg kan godt lide selv at male. Jeg har aldrig malet balloner eller nøgne mennesker.

- Eutille, vi starter med et hvor du har en flot kjole på i fire farver. Så vænner du dig til at sidde model, og bliver ikke genert når du skal sidde tøjfri på samme måde. Simpatico!

Det bliver to flotte malerier hvor du selv vælger den store ballons farve. Du bestemmer?

Jeg adlyder!

Adrian stod mellem mig og døren. Jeg fik pludselig en stærk trang til luft og til at være mange andre steder ... gik et skridt frem ... Adrian tog om mig og på mig. Det var jeg ikke forberedt på! Jeg drømte pludselig en fremmed mands drømme. Turde ikke skriges! Det virkede uhøfligt.

"Eutille, først må vi finde kvinden i dig - så kan vi male hende. Hvis vi kan finde manden i mig, kan jeg gøre det. Gøre det solomissimo med dig, om dig, til dig!" Adrians hænder? Stærke, søgende, som tandløse slanger. Fanget under mit tøj. Jeg forsøgte at skærme min krops hemmeligheder. Min krop!

- Skal vi ikke - nh! - hellere gå ind igen? Jeg tror - jeg - Yoko savner mig. Fik jeg hostejamret.

- Du vil jo gerne, Eutille, - sagde han roligt med et anstrøg af utålmodighed:

"Finde den rigtige størrelse ... Vi skifter lige til ..." - mine bluseknapper sprang som

tanglopper, halskæden brast med et smæld og jeg blødte lidt fra min ene kind. Da hørte jeg inden i mig selv Pollyanna tale til spejlet. Hun gav mig tilbage til mig selv. Tilbage til Eutille! og jeg råbte:

- SLIP MIG! LAD MIG GÅ!

Og det var som om døren adlød mig. Den gik op og Yoko og Evelyn så glade og forventningsfulde ud. Han slap mig og stod med min bluse. Jeg fandt mors kors på gulvet, trak mine trusser op og Evelyn samlede nogle af mine knapper op, forsøgte at sige Yoko læste mine øjne og lod noget falde ...

"Vi har haft det rigtig sjovt! Vi skulle lige til at prøve model - kostume kjoler." kom det optimistisk fra Adrian. "Tro ikke, jeg, at vi, øh ..." Længere nåede han ikke.

Hvad der skete skete! Som når en ballon søger himlen, men pludselig finder jorden. Yoko råbte et højt:

"EUTILLE!" idet hun på "-TILLE" ramte Adrian. Traf ham hårdt med sin højre fod, lige der hvor 2 ben mødes og beslutter at være 1 krop. Adrian knækkede "OUAJE AH!" på midten. Landede ublidt med næsen først i Yokos venstre knæ, mens hun råbte:

"LIPA-TEL!" - der lå han blødende snøvlende:

"MABULOUX! MABULOUX! - jeg arbejder!"

Vi red tavse en rum tid. Så red vi tæt, og jeg sagde:

"Hvad tror du Pollyanna siger til det?"

- Eutille, hvis det kommer ud ... jeg mener hvis du fortæller det til andre end mig og Polly ... ja ikke engang til os ...

- Yoko, du ved så meget og kan så mange ting, men nogen gange tænker du højt. Og de nogen gange forstår jeg ikke hvad du siger. Hvad kommer hvor ud?

- Du skal glemme det hele, nægte alt! - Du var slet ikke med i dag, Eutille! Det er det bedste. Det er det sikreste.

- Fortryder du, at jeg var med? Hvad har jeg gjort, Yoko. Sig det rent ud!

- Ja, det fortryder jeg. Og fortryder, at du havde tillid til mig. Hvor var jeg, da du virkelig

havde brug for mig? Hvem skulle passe på dig - værne, beskytte?

- Jamen der skete ikke noget. Du befriede mig, Yoko. Jeg kan ikke tåle du græder. Hvem gider høre om den åndssvage ballonmaler?

- Eutile, du forstår det ikke nu, men det vil du komme til. Og så er det måske for sent. Du er blevet misbrugt i dag af en fremmed mand. Hvis der bliver snakket i byen om det, får du aldrig brug for at låne mors brudekjole. Selv om en mand måske elsker dig ... kan ingen gifte sig med dig ... eller med en anden pige som er blevet brugt mod sin vilje, eller har fået penge for det. - Vi red tavse videre, mens jeg mærkede kvalmen komme op i mig. Holdt Tuno an. Åbnede munden, men kunne ikke sige et ord. Jeg hoppede ned og rullede mig sammen i græsset. Skreg og skreg! Hun lå og holdt om mig. Det føltes længe. Sandheden var jo, at der ingen trøst var -

Tuno havde travlt med at komme hjem, så Yoko måtte spore Benjamin lidt. Der gik ikke længe før vi nærmest red om kap for at komme hjem. Heste er kloge dyr!

Men her i Santu huset går det knap så hurtigt. Vores lørdagsgæster er her ikke før de kommer. Yoko bliver utålmodig:

"Hvorfor kommer de ikke ind?" - Noah:

- Mester Fiala Bartos vil afvente at gesandt Avitla Stun dukker op.

Pollyanna smiler opgivende:

- Det er hans forretningsmetode, Yoko.

- Hvad mener du? - Pollyanna puffer lidt til Yoko:

- At spille to parter ud mod hinanden, for derefter selv at score fortjenesten.

De andre gæster begynder at komme: assessor Relan Unusu arbejder i Dimas kontor, og er deres kontakt til domstole og andre myndigheder og parter. Han er den yngste kandidat nogensinde fra universitetet i Setorium. Relan var i sin tid med til at skrive det nuværende værgemål, og til at begrænse formynder Bartos magt over os. Han dukker op med stive hvide flipper, kort mørkt hår. Brune øjne bag et par diskrete runde briller. Han er velklædt i mørkeblå blazer og lysegrå bukser. Blanksorte sko. Jeg synes han er en flot fyr. Blinker

nogen gange til mig når han har sagt noget sjovt til de voksne. Relan Unusu har gaver med til os, jeg får en fin bog med en løve udenpå. Han hilser venligt, og siger: "De damer! En stadig kilde til glæde." - Han og Noah bytter diverse dokumenter, og hvisker sammen.

Så dukker gesandt Avitla Stun op med sin attaché: Sandip Comar. Gesandt Stun, med fine ansigtstræk og levende øjne og mimik. I højre øre hænger en lille guldstav med et vedhæng af en gul leopard i blinkende citrin. Med elegante håndbevægelser former han alt hvad han siger. Avitla Stun er klædt i en gyldenrød kubina jakke, applikeret flere ordner - over en gylden vest og tilsvarende bukser, og stor halskæde i guld. Ensfarvede sko i gylden farve udført i et tyndt lag lammeskind, indvendigt foret med rødt silkestof.

Hr Sandip Comar er lidt større end sin chef. Atletisk, bærer en svag duft af musk sæbe. Med et platonisk ansigt som en antik senator. Virker som et menneske der både er fuldt ud til stede og hviler i sig selv. Comar kommer i et flerfarvet seta jakkesæt med høj krave og lette hvide sko med moderat snabel, og bærer en sølvkæde med en hvid elefant i elfenben. Han taler mange sprog, og det tror jeg gerne, for jeg kan ikke forstå hvad han og gesandt Avitla Stun taler sammen om. Men ellers forstår jeg hvad de siger - tror jeg nok.

"Ja, vidunderlige damer i et og alt, modtag min hyldest!" siger Avitla Stun, med håndtegn for lykke og frugtbarhed, og bukker dybt for Pollyanna, Yoko og for mig! Attaché Comar bukker også for os med de samme håndtegn:

"Ja, modtag mine bedste ønsker og beundring og en opgående sol for De Damer!" - og venter en stund inden han retter sig op. Gesandt Stun og hans attaché Comar overbringer os en lille gave: en brevkniv med sort skaft i ibenholt som på begge sider er indlagt en smuk ametyst. Vi nejer, og Pollyanna siger:

"Mange tak for den smukke kniv! Nu kan vi åbne alle breve om vor frihed." Alle hilser nu på alle.

Yoko og Pollyanna virker lettede da Dimas Porter holder døren for Goro Tamura, og de

snakker dæmpet sammen mens de går ind. Dimas har et kys, og en flot buket blå cikorie, orange sunrise, og rødkløver, med til Yoko. Goro Tamura er Noahs problemknuser. Når en handel kører af sporet eller når der skal noget særligt til, så kalder man: "Hr Tamura!", eller hvis det er Noah selv: "Goro! du må trylle for os!" Goro ser ikke ud af meget. Han er slank og lys og ses næsten altid i grå sixpence, og i et gråt sæt skråternet tweed over næsten sort blank silkevest på lysegul skjorte med tofarvet flip og tilsvarende butterfly. Han har slanke hænder med hvide handsker som han næsten aldrig har på. Men han bærer altid en smuk ring med en blå blinkende ædelsten på lillefingeren af venstre hånd. En ring som han har ladet mig, frk Eutille Lipatel, prøve på min 4. finger. Og han medbringer altid en guldfyldepen i vestens brystlomme. En pen som jeg også har fået lov til at prøve at skrive med. De to ting er fra hans mor og far, har han hvisket til mig. Han virker altid glad og rolig, som en skoledreng der netop har fået den pæne karakter som han forventede. Hans stemme har en klang som er gennemtrængende uden at være ubehagelig. Når han taler, stopper andre.

Omsider kommer Elnø Trensøn, topdirektør for hele Fiala Bartos virksomhed. Og mester Puno Fiala Bartos selv, som de sidste. Trensøn har de mange papirer i to store dokumentmapper. Begge mapper dekoreret med et stort gult Bartosmærke på blegrød grund. Elnø Trensøn var i sin tid hittebarn som mester Bartos adopterede. Han kom i en god skole, tog fine eksaminer i jura og alt indenfor handel og finans. Dir. Trensøn er gift med den søde Miranda som arbejder i toldvæsenet i Novo Budana. Han har tre brunrøde mærker på sin højre kind efter slangebid. Og folk ude omkring kalder ham slangen. Men Trensøn er ikke desto mindre meget populær hos især fattigfolk og børn, som han tit veksler et par ord med når han møder dem. Og han taler pænt til og om alle. Han er halvskaldet og går altid med brun bucket hat, grågrøn gartner jakke og lysebrune arbejdsbukser. Men Elnø Trensøn er nok mest kendt for en episode på Blue Hall for nogle år siden.

Trensøn havde arbejdet sent og det var blevet mørkt da han låsede og gik derfra. Men han syntes han så lys et par steder øverst oppe. Låste sig ind igen, og gik op. Hørte

dæmpede stemmer snerre:

"Koden!" - og en kvinde som græd:

- Jeg kender den ikke! - Da han kigger ind i et mødelokale er møblerne skubbet omkring eller væltede. Fru Tayman ligger på gulvet med hænderne bundet på ryggen. Hun bløder. Tre mænd med knive og en pistol! De er klædt i mørkt tøj og roder i skabe og skuffer. Og bakser med det lille pengeskab.

Elnø Trensøn sætter sine ting og lister ind i nabolokalet. Tager en spids pyntekårde ned fra væggen. Den er mange år gammel. Med et smukt skæfte, udført med tre monogrammer efter dens tre tidligere ejere. Monogrammerne taucheret i sølv og guld. Stænger og bøjler med forsiringer og ornamenter. Fæsteknoppen sat som en falk i perlemor. Klingen er en meter lang, står flot i blankt stål med en del parademærker og med ordet: "Damacen" indgraveret ricasso, nær skæftet. Elnø Trensøn lister tilbage med kården i hilse position:

"Mine Herrer, hvad kan jeg gøre for Dem? Jeg er rigtig god til koder."

Fru Tayman har det godt i dag. Manden med pistolen stod ikke til at redde. De to andre havde det værre end fru Tayman, og måtte bæres ned. De var eftersøgt for grimme ting. Og Trensøn? Han trak et slag fra den store klokke og hjalp fru Tayman til der kom hjælp. Rengjorde omhyggeligt kården, og hængte den forsigtigt på plads. Tog sine ting og kørte hjem til sin Miranda.

14. Mødet

Der indtræffer endnu en hilserunde, hvorefter mester Bartos stående holder en lille tale for:

" - mine tre dejlige prinsessepiger. Jeres navne står skrevet i mit hjerte, og jeres skønheds flammer fylder mig med en tro på fremtiden. En fremtid større for jer end for mig, Puno, som aldrig kom i en rigtig skole. Ikke lærte fremmede sprog og skikke; som den fremtid jeg så hårdt har arbejdet på at kunne skænke jer tre ensomme og fattige kvinder. Må Gud

give at det lykkes: En smuk, gylden fremtid i kærlighed og lykke for jer alle tre!" Elnó Trenson og Sandip Comar klapper lidt og meget.

Og Trenson giver os tre orkidéer fra Blue Hall: rødavid, klarblå og smørgul, i hver sin bianco hængepotte:

"Vand dem lidt først på dagen", siger han og hjælper mig med at pakke min gule ud. Pollyanna hænger dem op, så de er i halvskygge.

Yoko nejer:

"Velkommen til Dem, Mester Puno Fiala Bartos, og tak for de smukke ord og ønsker. De kan ikke give os hvad vi allerede har: minderne om vor elskede mor og far. Men De kan give os hvad vi ikke har: fuglens frihed og retten til at leve og elske. Tak også til alle fremødte og Deres ønsker, gaver og hensigter til vores bedste!"

Vi nejer alle tre og der er et vist bifald og bukken. Herrerne fremsiger så efter gammel skik i kor, mens de skiftevis ser op mod stjernerne - og ned mod jorden:

Ordet er skibet, stilhed er vandet.

Herre tal! Kvinde lyt!

- og man går til bords, guidet til rette pladser af Pollyanna og Noah. Og man hvisker lidt på kryds og tværs og vælger så assessor Relan Unusu som ordstyrer.

Relan takker, og giver straks ordet til Noah, som også takker. Han har lagt sine papirer i en vifte foran sig, rejser sig og roser mester Puno Fiala Bartos for hans sympati og lydhørhed. Han fortæller om vores fabriksplaner nordvest for Stetta by. Alt er på plads: kompetencen, pengene, tilladelserne; Vi mangler kun frikøbet af os tre piger, hvilket er en betingelse for samarbejde! siger han. - Relan Unusu tilføjer:

- Den betingelse kan opfyldes gennem to pagter om ægteskab, og for frk Eutilles vedkommende ved en overdragelse af værgemålet til enten Noah Courson eller Dimas Porter; som kan gifte sig med henholdsvis frk Pollyanna Lipatel og frk Yoko Lipatel. Alle

tre pagter kræver en bevidnet underskrift fra mester Puno Fiala Bartos, som her optræder i rollen som pigernes afdøde far.

Noah takker og fortsætter:

"Vi vil tilbyde mester Puno Fiala Bartos kontrakt på at levere træ til os, og han får andele i fabrikken, samt den dobbelte tilbagekøbspris på sit værgemål over frøknerne Lipatel." - Noah lader et udkast i tre eksemplarer gå rundt, mens han peger på aftaleudkastet og nævner, at han og Dimas afstår krav på Santu huset og kun udbeder sig nogle mindre medgiftsbeløb som mester Fiala Bartos jo skal finansiere. - Noah sætter sig.

Relan Unusu er igen oppe:

- Et godt gennemarbejdet aftaleudkast. Tillad mig dog blot at gøre opmærksom på, at størrelsen på medgiften afgøres af Loven om Formynderskifte, og ikke af parterne. - Herefter giver jeg ordet til en diplomat som er kendt for at kunne skære i glas med sin tunge. Ordet er Deres, Hr Gesandt Avitla Stun, vær så god! - Relan bukker og blinker til mig, hvad der får mine skuldre til at falde ned på plads, akkompagneret af selskabets dæmpede munterhed.

"Tak Hr Ordstyrer! De Damer og Herrer!" Gesandt Avitla Stun rejser sig med en hurtig bevægelse:

- I mine år som ung attaché, rejste jeg jorden rundt. Ofte på farlige rejser og simple vilkår. Den megen fattigdom jeg mødte, satte sig i mit hjerte. Som en blomst der behøvede mig for at kunne leve. Og jeg ville ønske, at jeg kunne tilbyde alle fattige unge piger et liv, som det jeg her tilbyder frk Pollyanna Lipatel, frk Yoko og frk Eutille. Pigerne får et luksusliv uden lige. Kammerpiger, tjenere, rejser, spændende mad og mange kostbare skønne kjoler og smykker. De lærer nye sprog og skikke, og lever lykkeligt sammen med en mand som regerer et land større end provinsen her. Og som er deres elsker og beskytter. Mange andre kvinder vil misunde dem. De har ikke til dagen og vejen og dør i fattigdom og glemsel. Tak, Mester Fiala Bartos, fordi De overvejer denne dejlige mulighed for Deres piger! - Avitla Stun sætter sig og dupper øjne og pande med et violet

silkestykke. Sandip Comar krydser sine arme med en hånd på hver skulder, og bukker rundt.

Efter et øjeblik stilhed rejser Relan Unusu sig og takker og erklærer "fermata", som jeg fra Blue Hall ved betyder pause. Jeg, Eutille, er lidt tung i hovedet og forstår ikke så meget hvad der bliver sagt. Herrerne strækker benene, og jeg skal hente teen som står klar. For at sikre at den er varm og stærk nok, letter jeg på låget og tager lidt af den op med en ske. "Christmas Coming Tea" - mm, smager dejligt af jul men er lidt for stærk til mig. "Kashikoi On'na Tea" - jeg kigger mig omkring, tager nogle skefulde - smager lige tilpas. Meget tilpas! En dejlig varme breder sig. Som at slikke sølvskeen efter en bryllupskage i eventyrland. Jeg sniger mig til at drikke mere med en kop som jeg rører i. Jo, den er også varm og stærk nok. Låg på og ind på bordet.

Relan Unusu rækker Avitla Stun en lille klokke og tilladelse til at ringe lidt med den. Hr Stun vender og drejer den som man gør med en ting i en legetøjsbutik, og kimer kort og myndigt med den:

"Var det godt nok, Hr Unusu?" smiler han. Ordstyreren kvitterer veloplagt med hånden og giver ordet frit og sætter sig. Man sætter sig. Yoko sætter brød og pande æg frem og jeg skåle med frugter og chutney, Pollyanna kommer med bestik og service, og en kande med mandelkaffe.

Herrerne snakker lidt på kryds og tværs. Stemningen bliver lidt mere frigjort. Pollyanna skænker te, men kigger på Noah før hver kop. - Noah smiler til mig:

"Har du det godt, Eutille?" - Jeg smiler, og nikker langsomt. Jeg hører mester Bartos:

- Det kalder jeg te! Hr Porter, vil De bære mig med den røde skål med søde frugter?

- Med fornøjelse Mester Bartos, hvis De vil tilstå mig den blå skål med frihed til damerne.

- Vær så god! Barnet skælder ud på paraplyen når det regner, Hr Porter.

- Hvis jeg var et barn, ville jeg nok vælge en anden paraply, Mester Bartos. Bartos nærmest nynnner:

- Jeg vil blot hjælpe, alle skal være glade, også dem som leder efter fejl i tapeterne.

Jeg mærker Pollyanna kramme mig, og jeg synes bordet er lidt skævt. "Drik lidt vand!" siger hun. Jeg drikker lidt, og hører Sandip Comars stemme:

"Nu Dem, min ærede Direktør Elnø Trenson. Det fortælles at De, ene mand, kun bevæbnet med en pyntekårde, stoppede tre bevæbnede røvere. Fortæl mig allervenligst: er der et gran af sandhed et eller andet sted i den historie?" - Elnø Trenson smiler og drikker en slurk te:

- Min kæreste Attaché, sandheden står sent op, men kommer først i mål. En kvinde var i fare. Så jeg tilbød blot de herrer røvere min elskværdige hjælp på livets rette vej; hvorefter de råbte "Uangu!", og løb ind i min kårde.

"Virkelig" siger Comar. Trenson knapper sin jakke op:

- Hvis De får tid en dag, skal jeg med fornøjelse vise Dem et stykke af sandheden.

Virkeligheden kender De jo godt. Mens vi er ved emnet:

Hvor har De købt den smukke hvide elefant? - Gesandt Avitla Stun svinger sin tekop:

- Den hvide helte elefant har min attaché fået for at redde en prinsesse og hendes følge fra en farlig hanelefant i must. - Goro, Puno Bartos og Dimas blander sig:

"Fortæl, fortæl!" Comar læner sig tilbage:

- Så må jeg samle mod og mere te. - Pollyanna kommer ind over. Sandip Comar fortæller:

- Prinsesse Pidi....

"Prinsesse Pilvith" kommer det fra Avitla Stun. Comar fortsætter:

...var ude i Slotsparken med sit følge. Pludselig står de overfor en stor elefant. De kan se den er i must. Og at den forbereder et angreb på prinsessen og hendes hofdamer.

Heldigvis har prinsessen i sit følge en ung attaché.

"Hans navn er Sandip Comar," afbryder Avitla Stun. Comar går videre:

- Jeg bringer mig frem mellem dyret og de smukke kvinder. - Herrerne klapper og råber bravo!

- Skønt ubevæbnet har jeg en fordel frem for elefanten. Jeg har to hænder flere end den har. - Bifald!

- Elefanten trompeterer og avancerer mod min person. Jeg danner en tragt af mine hænder og råber tre gange dagsprisen på et kg. elfenben. Overdrev nok lidt, den var noget lavere. Ingen reaktion fra det farlige dyr! - Jeg råber nu tre gange "Durio Zibethinus!" Elefanten fortsætter uanfægtet frem mod mig. - Der går et suk igennem selskabet. Sandip trækker tiden ud ved at nyde endnu en mundfuld te, og ved at pudse sin hvide elefant med et stykke hvid silke; han læner sig frem:

- Jeg må bruge min sidste chance med omhu. Sætter mine hænder for munden og råber tre gange: Deres fulde navn: "CHEF DIREKTØR ELNO TRENSON!" Og det store dyr flygter i blinde bort gennem tykt og tyndt - er ikke set siden.

- Larmende bifald fra selskabet, hvortil Elnó Trensón tørt bemærker: "Tak! Jeg har rigtig nok haft denne kildrende fornemmelse i maven, hver gang De, Hr Attaché Sandip Comar, har reddet en prinsesse fra en elefant. Måske burde jeg overveje en mindre afgift der?" - Megen morskab og Trensón og Comar rejser sig og storhilser på hinanden.

Men jeg er vist ikke mig selv. Og nu er bordet bare skævt og luften tyk, kan jeg se. Jeg synes Dimas hoved sidder forkert. Og Yoko har en underlig farve. - Noah blinker til mig, og nikker til Pollyanna. Hun tager den magiske tekande. Og tilbyder alle mere te. Men lige inden hun skænker kigger hun på Noah. Han ryster lidt på hovedet, og hun skænker Christmas te. Den ene efter den anden får "Christmas Coming Tea". Men da hun når til mester Bartos, nikker han kort. Og hun skænker "Kashikoi On'na Tea". Også ved gesandt Avitla Stun, nikker Noah, og han får også denne "Kashikoi On'na Tea". Alle synes at nyde deres te.

Efter nogen tid læner mester Bartos sig halvt tilbage med lukkede øjne:
"En dejlig - ah - kryddret - ups - t - e". Avitla Stun sveder og virker som et barn der er blevet væk. Han kigger forvirret rundt og peger men får ikke rigtig sagt noget. Mens mester Bartos, med væltet tekop, selv forsøger at sige noget, men synker mærkeligt sammen. Og loftet hænger alt for lavt synes jeg. Noah nikker til Pollyanna. En akkord fra hendes leiya. Stun spjætter med det ene ben. Endnu en akkord, og mester Puno Fiala Bartos, i egen person, kommer lidt utrygt på benene. Han trækker Avitla Stun op i to

forsøg, med et: "*De bedste æ-(bøvs)-bler hænger højest*"! Pollyanna synger og spiller stille, smukke lidt vemodige melodier på sin leiya. De ærede herrer Puno Fiala Bartos og Avitla Stun ses nu i gensidig omfavelse, og tårerne blander sig med sveden på deres kinder.

Små dansetrin synes at afværge det ene fald efter det andet. Det går vist ikke? Gulvet vender den forkerte vej. Jo de klarer et venstresving. Avitla Stun forsøger en bedre balance med et fast greb i Elnø Trenson. Uden held. Avitla og Puno er for alvor kommet ud af kurs. Man hører en lyd som når et par sække falder af en vogn! Og der ligger de så. I fælles omklamring med åbne munde og udstråler ærefuld lykke. Og mange store ansigter kigger bekymrede ned på - mig:

"Har De det godt Frk Eutile?"

"Noget at drikke?"

"Slog De Dem?"

"Vil De op og sidde?"

Og ja, jeg kommer op og sidde, omgivet af stor sympati. Er vist gået glip af en del af forhandlingerne. Yoko og Pollyanna kappes om at børste mig og de lægger et tæppe rundt om mig. Mester Fiala Bartos står og holder en del papirark i hver af sine løftede hænder: - som jeg sagde: Hr Noah Courson, her står jeg med to byggeplaner til overvejelse:

I min venstre hånd nogle skitser af et par møbelværksteder med en lille vandmølle. Ingenting med lidt i midten!

I min højre hånd har jeg mine egne byggeplaner: tre store fabrikker med en stor dæmning over Ubitofloden og et kraftværk samme sted. Samt en hel ny by, ja to, til mange mange dygtige arbejdere og deres familier. Muligheder for at udnytte de rigdomme, kompetencer og produkter som vi råder over eller kan producere: kostbare krystalminerale, parfumeolier, højt skattet klæde, dyre rideheste, smukt ædeltræ, våben, højtuddannede ledere og mellemledere m.m. Velstand til hele regionen!

Mester Bartos kaster alle papirerne op i luften og læner sig frem med begge hænder i bordet:

"De kan ikke lokke mig med penge; jeg er provinsens rigeste mand, Hr Transitagent Noah Courson! Skulle jeg lade mig lokke til at snyde mine piger for denne enestående chance som ærede gesandt Avitla Stun tilbyder dem? Tror De jeg vil lade sådan en chance gå mig af hænde?"

- Jeg står med ansvaret for disse tre frøkner. Hvis retten spørger: "Hvem er far til søstrene Lipatel?", står jeg formelt som deres far. Og med loven på min side, Hr Politikommissær Dimas Porter. Med-loven-på-min-side. Læg Dem kun det på sinde! - Mester Bartos nærmest synger de sidste sætninger, fægtende i luften med sin bordgaffel, som var den en taktstok.

Dimas Porter læner sig tilbage med et smil, som når man får uventede gæster:

- Tableau! Meget passioneret, Mester Bartos! Meget passioneret! Tak! - Dimas holder et lukket rum med sine hænder: Dyrene i zoologisk have er også, med loven i hånd, spærret inde, og har det bedre end dyrene udenfor. Meget bedre, Mester Bartos! Meget bedre! Læg Dem kun det på sinde! - Man klapper støjende!

Gesandt Avitla Stun lægger hovedet eftertænksomt i sin hånd:

- Det ville være smukt, hvis der var mere forståelse og samarbejde her i dette indviede hus og mellem vore pittoreske lande. Men ofte vinder mistro og fordomme over sund fornuft og åbenhed. - Gesandt Avitla rejser sig: Man udspreder overdrevne rygter om hvordan vi lever i vort land og hvem vi er. Meget af dette er skrevet af folk som aldrig selv har været i de lande de skriver om. Som ikke taler vort sprog eller kender vores kulturer, vores tro og tanker. De burde takke os for alt hvad denne verden har fra os.

I stedet for at belære os, burde man dele vor glæde over den rige natur som har undfanget os, og som nord, syd, øst, vest er uden lige. Rummer verdens smukkeste

bjerge, reneste regnskove, frugtbareste floder, vildeste rovdyr, rigeste dyreliv i det hele. Men vi arver også værdifulde fremtidsmuligheder med mineraler, fødevarer, medicin, forskning, turisme, halvfabrikata til byggeindustrien og ikke mindst billig og dygtig arbejdskraft. Og dertil de smukkeste slotte, templer og mindesmærker man kan tænke sig. Vi øser af en endeløs inspireret, livgivende billedkunst og musik, enestående dansetradition. Ja, i al beskedenhed regner vi os for det smukkeste, klogeste og venligste folk på denne planet.

Jeg siger ikke, at fattigdom og uret, er fortid hos os. At der ikke findes intolerance, magtmisbrug og æreløse handlinger. At alt er godt og at tiden står stille! Had og ufred findes over hele verden hvor der er mennesker, men had og ufred bygger ingen broer og templer, og høster ikke majs, vin og ris. Had og ufred deler fattigdom, sorg og elendighed, ikke rigdom og venskabsbånd. Alle lande har deres problemer og uretfærdigheder. Vi har også vore. Og vi skal alle lære at tale mere åbent om dem. At turde gå nye veje for at løse dem. Derfor står vi også her i dag med åben hånd.

Men vi skal også kende og respektere vor fortid og dens traditioner, de er en del af os selv. Og vi kan ikke løbe fra dem. Vi skal ære de slægter som fødte os. Men det er nu menneskers vilkår, at holde fast i deres fortid og tradition med den ene hånd og at tage imod fremtiden og fornyelsen med den anden hånd. Kom og besøg vort land!
Vi er et gæstfrit og gavmildt folk!
Bifald! Kompliment!

Noah Courson er oppe og tørrer sig med sin serviet:

- Tak for Deres tale og for alt det De står for, "Ambassadør" Avitla Stun; meget bevægende! De elsker Deres land. Og De kan sikkert godt forstå at disse tre frøkner elsker dette land. Vores land. De rene dybe floder, livet selv. De smukke eukalyptus skove indhyllet i florlette tørklæder af blå dis. Eller det årlige festfyrværkeri af store blomstrende sommerfugle på jagt efter honning og vand: Hvor gribende smukt! De høje stejle Ubitobjerge med deres mange eventyrlige stenansigter. På en gang sjove og

skræmmende. De smukke røde macaw fugle og vores berømte skønne heste. Vor tradition for poesi og musik ikke mindst. Jeg kunne blive ved, Hr Gesandt Stun. Alt det vil De, i den bedste mening naturligvis, pakke sammen og tage fra damerne og erstatte det med pekuniær rigdom og pragt. Og putte damerne ind i et slot i et dejligt land, men et andet land som kommer for sent til at blive deres. Lykke fås ikke i sæk eller på flaske. Den er som disse blå skovtåger over jublende menneskesjæle. Min ærede Gesandt, De kan tage et menneske ud af et land, men De kan ikke tage et land ud af et menneske. Tak!

Vi rejser os og synger:

Jeg kunne blive stum.
Jeg kunne blive blind.
Men aldrig vil jeg glemme
- dig, min elskede!

Avitla Stun er blevet stående:

"Meget smukt! Tak! Men Hr Courson, mange unge vil forstå hvad jeg mener. De har udlængsel og eventyrlyst. Det havde De sikkert også, da De var ung." Noah Courson morer sig ubetinget:

- Min bedste Gesandt Avitla Stun, jeg er fem et halvt år yngre end De er. -

Almindelig munterhed!

Man sætter sig og alle hilser på alle. Relan Unusu skal lige finde sig selv før han vender sig mod selskabet:

"Der bliver spurgt til den planlagte opdæmning af Ubitofloden. - I følge fru Siknaertino på arkiverne agter De, ærede Mester Fiala Bartos, at oversvømme 4 km af Ubitodalen syd for Blue Hall, og gøre den til sø; og forvandle 2700 hektar af skoven til mose. De mange mennesker, som bor i dalen eller skoven, skal genhuses på rydninger nordvest for Blue Hall. I lange rækker af små træhuse."

Goro Tamura får ordet og rejser sig:

"Nogen vil slukke kaminen og sadle deres heste, når de høre den besked. Men jeg siger: Lad os nu ikke trække optimismen ud af budskabet! Og i dag hører vi at man bør bygge broer. Man har længe ønsket sig en bro over floden. En dæmning kan også virke som en bro. Ja, og dalfolk har alle tider beklaget sig i tørketiden. Snart kan de bare åbne munden, for de kommer til at bo på bunden af en sø." Udbredt munterhed! Tamura fortsætter:
- Men hvis de ikke vil det, kan de jo svømme i land og flytte ind i de nævnte små træhuse. Og med al den rigdom vi har hørt om i dag, mon så ikke der følger en kammerpige med hvert hus? - Støjende bifald!

Tamura går videre:

- Og nu vi er ved kammerpiger og prinsesser. - Han hilser på gesandt Stun som gengælder hans hilsen. - Goro breder armene ud:

- Jeg har også rejst jorden lille. Som prokurist for en stor estimeret virksomhed, Courson Company Limited, må jeg tit rejse langt eller kort. Og jeg har mødt mere fattigdom end der kan købes for penge. Jeg betragter mig selv som en slags kompromis mellem rig og fattig. Jeg er den pæne type som stiller skæve spørgsmål. Det er en type som glæder folk både ved at komme og ved at gå. Det lover jeg også at gøre i dag. Og har også gjort det i Deres land, Hr Gesandt! Jeg havde ikke råd til en hvid elefant, så jeg måtte nøjes med en pistolkugle i venstre skulderblad. Til gengæld har jeg stadig ti tæer Mester Bartos og to ører Hr Porter. - Applaus! Goro bukker og takker: En kugle som forvandlede mit syn på elefanter og på majs. Og ikke mindst på mig selv!

"Hvorledes? Hr Goro Tamura?" kommer det fra selskabet.

- Jo, når jeg rejser, tager jeg altid på landet for at høre landboernes mening. Jeg kom da til regionen Korimundo i provinsen Belluktana. Besøgte dér den lille landsby, Portifus. Opkaldt efter bysbarnet hr Igno Portifus, opfinderen af det flygtige smil. Desværre var landsbyen netop plaget af vilde elefanter. Så jeg tilbød min hjælp. Blev meget populær for det.

- Tidligt om morgenen kl. fire, det var stadig mørkt, gik elefantalarmen. En flok sultne

elefanter, i dårligt humør, var på vej mod bøndernes afgrøder. Jeg elsker elefanter, men hvad skulle mine venner bønderne så leve af, hvis deres afgrøder blev spist? Bønderne tog deres våben og linede op foran deres kære majsmarker. De svingede fakler, slog på pletter og pander og ringede med klokker. Jeg tudede i et horn. Elefanterne brød kæden det svageste sted og det kom til tumult, nærkamp, krudtrøg! Bønderne slap ikke uden tab! Elefanterne tog hvad de ville have, og gik igen. En af elefanterne fik mig med sin pistol! "*J'espère, donc je vis!*".

Avitla Stun rejser sig:

"Hr Goro Tamura længe leve og høje magter beskytte ham og hans metier. De har min udelte beundring! Han længe leve!" Selskabet rejser sig:

"Hurra, hurra, hurra!" Man sætter sig.

Tamura bukker dybt og længe:

- Tak Hr Gesandt, og tak De Damer og Herrer! Mine sidste spørgsmål er til Dem Hr Gesandt Avitla Stun.

- kald mig: Avitla, Goro!

- Tak Avitla! Hvis din prins tilbydes 10 kvinder, og vælger den ene af dem som sin partner og hustru, hvad sker der da med de 9 andre kvinder?

Avitla Stun virker bevæget:

"Med din tilladelse Goro, vil jeg lade min attaché hr Sandip Comar svare på mine vegne.

Tak!" - Comar rejser sig, takker og siger:

- Jeg kan kun tale vedrørende de jomfruer som diplomater, det vil sige jeg og min dygtige gesandt, hjembringer. Så en af vore prinser kan lære dem at kende; og muligvis gifte sig med. Den royale migrationsaftale foreskriver, at det De kalder de 9 andre kvinder, som prinsen ikke tager som partner og hustru, de kvinder kan vælge om de vil søge arbejde på Slottet. Hvilket er ærefuldt men ulønnet. Kost og logi! Eller de kan ønske at komme hjem hvor de kom fra. Med diplomatisk eskorte naturligvis. Og på vores regning. Tilbage til deres tidligere formynder. - Comar sætter sig. Tamura peger rundt med sin fyldepen,

indtil han har selskabets fulde opmærksomhed:

- Min ærede Hr Comar, kan De bekræfte, at en prins kan påtage og opretholde mere end 1 ægtepagt på samme tid?

- Ærede Prokurist, min kærester Hr Goro Tamura: Vi har ingen bemyndigelse til at kommentere eller udlægge en kongelig persons juridiske eller familiære forhold.

Vi kan kun svare for dokumenter der omhandler de jomfruer som er i vores varetægt.

Goro ser sig omkring og har svært ved at skjule sin tilfredshed. Han læner sig frem mod Sandip Gomar, og hvisker lidenskabeligt:

- og De benægtede det ikke, Hr Comar. Hvis der ikke havde været så rent her, ville jeg have bukket mig i støvet for Dem. De er min yndlings-attaché! Tamura retter sig op, og siger:

- Men Hr Comar, kan De så bekræfte, at den royale migrationsaftale forudsætter at formynderskabet på de enkelte kvinder overgår til en mandlig person i Deres land?

- Ja, sådan hænger det sammen.

- Så kan De også bekræfte, at ønsker fra sådanne 9 kvinder om arbejde eller hjemsendelse, skal godkendes af deres nye formynder?

- De har forstået det, Hr Tamura.

- Og denne nye formynder for kvinderne skal være en royal person eller anden agtet og velhavende person i Deres land? En person som kunne tåle sammenligning med vor ærede mester Puno Fiala Bartos? - Goro Tamura hilser på mester Bartos og denne hilser tilbage.

- Ja, De har igen forstået indholdet i det, Hr Tamura. lyder det fra Comar: En sådan person kunne være min ærede gesandt Avitla Stun. - Selskabet nikker anerkendende.

Noah Courson folder sine hænder:

"Ja, og denne nye "ejer" af kvinderne, kan teoretisk "sælge" dem videre! Avitla Stun er oppe igen:

- Netop, teoretiske teorier, Mine Herrer. Men vort tilbud om foretræde for flere prinser med mulighed for ægteskab og rigdom, er ikke teori men virkelighed. - Dimas Porter rømmer sig:

- Ja, hvis den nye formynder godkender det. - Trenson ryster på hovedet:
- Nej, Hr Porter, den nye formynder skal jo også underskrive det royale migrationsdokument. Dermed har han også godkendt pigernes foretræde for navngivne prinser med henblik på ægteskab. Pigerne har endda ret til at indgå ægteskab med en anden fyrste af slægten, hvis denne ønsker det - og på lignende vilkår.

Avitla Stun:

- ikke blot det. Dokumentet indeholder jo som nævnt faktisk den "kattalem", at kvinden indenfor det første år har ret til at fortryde, og komme tilbage under sin tidligere formynder. Og vi har forpligtet os til at betale udgifter og refusion. - Tamura prikker sin venstre pegefinger ned i sin flade højre hånd:

- Undskyld! Men det forudsætter jo, at den tidligere formynder ønsker at modtage kvinderne tilbage under sin beskyttelse.

- Ja, det kan man naturligvis sige, Hr Tamura, kommer det fra en hovedrystende Comar. Tamura bukker og siger:

- Men gifter en af damerne sig med en prins, Goro peger på sin fingerring, overtager prinsen som ægtemand alt ansvar og alle forpligtelser i en royal ægtepagt med kvinden, og voilà "kattellemmen" smækker i! - Goro klapper sine hænder sammen og ser sig omkring, med en mine som om han netop har opfundet elastikken. - Sandip Comar kaster et blik mod loftet:

- Min gode og meget elskværdige Tamura, intet undgår Deres opmærksomhed. Men at forvandle det hellige ægteskab til en simpel kattefælde? - Tamura replicerer:

- Det sagde De, Hr Comar, og ikke jeg. - Og nu hører jeg Eutilles, det vil sige min egen stemme, sige:

- Eller dukketeater?

- Eller et smukt sejlskib? kommer det udglattende fra Dimas. Han løfter sin serviet, nydelig foldet som et sejlskib.

- Eller en fuglerede med unger? kommer det poetisk fra dir. Trenson.

- Rap, rap! - siger ordstyreren, og giver ordet tilbage til Comar, og blinker til mig.

Comar løfter sin hånd:

- Men selv om hr Tamura igen har ret, er det en udbredt misforståelse, at en formynder eller ægtemand, det være sig en prins, kan beslutte alt på kvindens vegne. Han kan ikke bestemme alt hvad hun skal mene. Han har faktisk pligt til at lytte til kvinden og at prøve at forstå hendes situation og standpunkter. Først derefter træffer han de nødvendige beslutninger, som en far i hans sted ville have truffet. Avitla Stun:

- ja, alt andet ville være ikke blot skamløst men æreløst. Og det uanset om formynderen er en væрге eller en ægtemand. - Relan Unusu kigger rundt over brillerne:

- Tak De Herrer! Regler kan lyde svære. Formaliteter kan alle forstå.

15. Vidnesbyrdet

Dimas Porter slår armene ud:

- Men vi har jo, helt tilfældigt, tre sådanne piger midt iblandt os allerede. Hvorfor ikke give dem lov til at tale for deres egen sag, som en uforpligtende vejledning for os kloge mænd? - Hvortil mester Bartos replicerer:

- Hundene gør, men karavanen fortsætter. Det er en lykke, at kvinder ikke selv skal vælge deres liv og fremtid, Hr Politikommissær. En dag vil mine piger takke mig for at stå fast på, at de fortjener den lykke jeg vil give dem! - og Bartos snupper bordklokken og ringer lidt med den.

Mester Bartos roder nu en gul seddel frem som han viser sin dir. Elnø Trenson. Trenson hvisker noget til Bartos som ryster på hovedet. De går afsides og hvisker til hinanden.

Pollyanna mundaflæser dem, og hvisker til Noah hvad de siger:

"Hvad er det for et papir Mester Bartos?"

"Den gule der?" Jo, Jeg har gemt den og tænkt mig ...

- Mester Bartos, vil De skade Deres egen sag og troværdighed? Vil De, med forlov, skyde Dem selv i foden? Nu har jeg gjort min pligt og sagt fra. -

- Elnø, Elnø, Elnø! - det bestemmer jeg!

De to herrer kommer tilbage og sætter sig. Bartos siger henvendt til sig selv:
"Jeg har talt til mig selv. Jeg har lyttet til mig selv. Jeg har givet mig selv ret." Trenson
siger til sin kop: At sige nej til sig selv er svært.

Bartos løfter den gule seddel:

"Mine Herrer, det er helt unødvendigt at spørge damerne! Vi har her mine pigers svar på
hr gesandt Avitla Stun's fantastiske tilbud!" - Elnø Trenson dækker sit ansigt med begge
hænder. Der breder sig en uhørlig tavshed. Sedlen går rundt. På den står, udateret, med
håndskrift:

Vi modtager hr gesandt Avitla Stun's tilbud
om at møde Ampundis prinserne,
og rejser gerne med ham til Patnariburg.

Pollyanna Lipatel
Yoko Lipatel
Eutille Lipatel.

Da sedlen når Dimas, tager han langsomt en anden og hvid seddel frem. Den som han
bad os tre skrive, og hvor alle vi piger siger nej tak til gesandt Avitla Stun's invitation.
"Den gule seddel, fra mester Bartos her, er falsk; mens denne hvide seddel er dateret og
med ægte underskrifter. Vi lader dem gå rundt begge to, så De Herrer kan sammenligne
dem," forklarer Dimas smilende.

Sandip Comar holder de to sedler op:

- Var det disse to De mente, da De talte om sandhed og virkelighed, Hr Trenson? -

Trenson sætter sin tekop med bunden op:

- Jeg ville ønske De sad i vores revision, Hr Comar! - Comar sender sedlerne videre. -

Noah spørger:

- Direktør Trenson, har De set den gule seddel før?

- Det ville jeg ønske, min bedste Transitagent, og jeg må ikke lyve. Den gule seddel er

som en bladløs kniv uden skaft. Jeg kender frk Nono, undskyld! Yoko Lipatel's smukke underskrift fra regnskaberne. - Og Trenson kigger spørgende på mester Bartos, som netop har modtaget sedlerne. Bartos river den gule seddel i stykker og sender den hvide seddel tilbage til Dimas Porter. Bartos putter den iturevne seddel i munden og gumler den hovedrystende i sig. Dimas stråler som en sol.

Goro Tamura er oppe:

"To fødsler - et barn! Hvad har vi at frygte? Lad os høre det fra damerne selv! Hr Unusu, jeg ber Dem, tak!"

Relan Unusu rejser sig og slår på sin kop:

- Hvem af De Herrer stemmer for at høre sagen fra damernes egen mund? - Seks herrer stemmer for. Mester Puno Fiala Bartos stemmer imod, og dir. Elnø Trenson undlader at stemme.

Goro Tamura:

"Frøknerne Lipatel om jeg må bede!" Goro bøjer sig meget dybt for os piger, hvorefter han udbringer tre hurra råb til os fra selskabet. Relan Unusu breder sine arme ud:

"De Damer, husk at denne høring er uforpligtende, også for dem selv. De kan nå at skifte mening. Men De kan ikke bestemme hvad der skal ske. Det ligger hos Deres formynder mester Puno Fiala Bartos."

Unusu fortsætter:

- Frk Pollyanna Lipatel, ønsker De at modtage invitationen fra gesandt Avitla Stun, om et muligt bryllup med en prins fra et fremmed land?

Pollyannas kjole er blevet ferskenrød. Hun rejser sig med hånden på Noah Courson's skulder, og siger højt:

- Mit svar er og bliver: Nej tak, Hr Gesandt! På ingen måde. - Noah og Pollyanna smiler lidt til hinanden.

Relan Unusu, vender sig nu mod Yoko:

- Frk Yoko Lipatel, ønsker De at modtage invitationen fra gesandt Avitla Stun, om et

muligt bryllup med en prins fra et fremmed land?

Yoko rejser sig, kysser guldkorset og siger frimodigt:

- Også mit svar er: Nej tak, Det ønsker jeg ikke. - Dimas klapper og flere følger hans eksempel. Selskabet rører på sig og hvisker.

Og Relan Unusu beder om ro, og vender sig mod mig, frk Eutille Lipatel. Yoko og Pollyanna prøver at ruske mig lidt vågen. Jeg er stadig ikke mig selv. Han tager sine briller af og peger med dem på mig og siger:

- Og De Frk Eutille Lipatel, ønsker De at modtage invitationen fra gesandt Avitla Stun, om et muligt bryllup med en prins fra et fremmed land? - Jeg prøver at rejse mig, men foretrækker så at sidde. Her bliver der fuldstændigt stille. Alle kigger på mig. Jeg er bange for at sige noget forkert. Jeg tror jeg forstår hvad han mener. Peger og siger:

"*Jeg vil ride på Pirallo!*" Yoko hvisker højt:

- Jamen, det er jo chef direktør Elnø Trenson! Og Trenson smiler bekymret:

- Hver dag har sine overraskelser! - Jeg kigger med besvær rundt og peger igen:

"*Jeg vil have den prins!*" - Pollyanna vrider sig:

- Undskyld! Undskyld!

Relan Unusu ler:

"Godt, jeg er Deres prins, Ædle Prinsesse!"

Jeg prøver:

- *Tak, De kan, - kan ride på Zalto!* og jeg peger på noget som skiftevis er Zalto og mester Bartos. Selskabet er rystet. Og jeg bliver rystet og får koldt vand. Og jeg peger:

- *Nej, Zalto er for - langsom, De kan ride - på Benjamin!* - og fingeren lander på Sandip Comar, som morer sig og siger:

- Smukke Prinsesse, jeg er hurtig, men har kun to ben.

- *Ja, Benjamin er det rigtige valg,* tilføjer jeg.

"Eutille, Eutille!" råber Yoko og Pollyanna.

- Jeg skal nok lige vænne mig til tanken, siger min prins Relan og kigger på Sandip

Comar; - og jeg tilføjer:

- *Min ærede Hr Prins, - vi skal bo i en te - potte. Vi flytter - ind i en - tepotte med to store*

- *værelser og to børne - kamre*. Selskabet synes nu begejstret over mine svar. Jeg falder lidt til ro og hører dem længere og længere væk. Jeg rider bort med min prins!

16. Sammenbruddet

"Hvor er jeg? Hvor er min prins?" råber jeg og kommer hurtigt på benene. Pollyanna og Yoko sidder allerede ved morgenbordet. De kommer farende:

- Du er her, vi er os selv, Eutille! God morgen, hvordan har du det?

- Mærkelig træt. Jeg er svimlende skæv, stønner jeg grædende og sætter mig ned:

"Hvor er min prins!" siger jeg utrøstelig. - Yoko trækker mig ind til sig:

- Du har drømt det hele, lille Tille!

Jeg kaster op! De klarer det, og lægger mig i seng igen på bænken i stuen. Med et glas vand på en stol. De spiser færdig, og rydder op ind imellem. Men sidder mest hos mig. Jeg får en banan og lidt mere vand. Det er lige hvad jeg trænger til.

"Er I vrede på mig?" siger jeg.

- Ja, Eutille, i går var vi først chokerede, så vrede, så fortvivlede, siger Yoko. Pollyanna fortsætter:

- Så var vi bange og ulykkelige. Men det hjalp at snakke med Dimas og Noah bagefter.

Ad omveje kan du have styrket vores sag, med din Kashikoi rus og din vilde drømmesnak. Det var deres mening. Yoko ryster på hovedet:

- Elnø fortalte, at nogen aldrig kommer tilbage fra den. Goro talte om dødsfald. Vi har smidt den væk, Tille!

- Men hvis den te er så slem, hvorfor havde I den så? De kigger lidt på mig. Pollyanna peger ned mod fars depot:

- Santuhuset var en del af et tempel som blev sløjftet og revet ned. Her var alle de sager som blev brugt i tempeltjenesten. Far havde arbejdet for dem. Mor tænkte, at vi ikke havde lov til at ...

- huset er jo egentlig ikke vores, siger Yoko, og strækker sig og gaber:

- Far og mor fik lov til at bo her, Eutille. Men de skulle så passe huset, og holde øje med santustenen og hele stedet. Ikke gøre andet selv. Men tilkalde en bamro, hvis det var

nødvendigt. En tempeltjener. - De rykker sammen og giver mig en stor krammer:

"Vi lovede mor at passe på dig!"

- Så ved I altså det hele? siger jeg grædende. Yoko puster mit hår:

- Der vil bliver snakket om det her i årevis. Om falske underskrifter, prinser og heste.

Pollyanna ler:

- Og om min tepotte som prikken over i-et. - Jeg stortuder og lægger armene om

Pollyanna:

"Undskyld undskyld, Pollyanna! jeg hader mig selv. Alting skal jeg ødelægge! Nu sælger de os alle tre." Jeg tørrer snøftende min næse og vender mig om. Trækker tæppet op over mig.

- Ja, måske, siger Yoko, men selv om mester Bartos stadig har magten, Pollyanna fuldender sætningen:

- så er glansen gået af ham.

Yoko og Pollyanna sidder en lang stund ved bordet. Jeg lægger mig igen, og ligger stille og lytter til at de trækker vejret. Det virker beroligende - trøstende. Så siger Yoko dæmpet til Pollyanna:

- Det her kan ske pludseligt. Pollyanna svarer lige så dæmpet:

- Eller det kan vare år. De læner sig mod hinanden, og Yoko spørger:

- Tror du de vil blive ved med at vente og vente på os? - Jeg mener blive ved med at elske os?

- Har du også tænkt det? siger Pollyanna, og skæver til mig og siger:

Jeg fantaserer sommetider om, at jeg arbejder hjemme hos Noah med rembursere og told deklARATIONER på vores kolli. Og det bliver for sent at køre mig hjem. Og han har kun én seng. Der er høj sø, men Noah er en dygtig sømand så vi falder ikke overbord. Vi stønner ord til hinanden. Ord som ikke findes, men som betyder meget for os, siger Pollyanna og laver trutmund. Yoko rødmer:

- Jeg drømmer nogen gange om, at Dimas og jeg rider sammen på Zalto. Vi rider som vi er født. Ud mod klitterne i nord. Dimas slipper tøjlerne og tager mig i stedet. Holder hvor det er mest praktisk. Han er en dygtig rytter. Zalto springer ud i brændingen og jeg

tænker: nu sker det! Zalto lander i kaskader af vand og jeg får ret.

Efter en lang pause, hvor de tørrer hinandens øjne, spørger Yoko meget dæmpet:

- Har du nogensinde overvejet at give op, Polly? - En ny pause.

- Du mener sætte punktum? siger Pollyanna. - Yoko nærmest hvisker:

"Hvis Dimas ikke kan få mig, skal ingen anden have mig."

- Sådan har jeg det også med Noah, kommer det fra Pollyanna. De smiler til hinanden og knuger hinandens hænder mens de nikker. Yoko løfter stemmen lidt:

- Jeg har en lille hemmelighed. Et skrin i bunden af den store brønd. Det er midler jeg har sparet op gennem nogle år. De skulle have været en slags pension for os. Ingen udenfor dette rum ved det. Men de er ikke nok til at gøre indtryk på mester Bartos. Pollyanna, du kunne skrive et lille brev til Noah og Dimas om det og om at vi elsker dem til det sidste. Det kan hjælpe dem lidt når vi er væk, og de skal tage vare på vores ... "lille sommerfugl". Du må skrive i en kode de vil kunne tyde og forstå.

- Et "tak for alt" brev? kommer det lavmælt fra Pollyanna.

- Ja, Polly!

- Og gøre det forbi, Yoko?

- Gøre det forbi, hvisker de langsomt til hinanden, og nikker igen eftertænksomt. - Så drejer de begge hovedet og ser på mig en stund. Fanger igen hinandens blik - og ryster langsomt opgivende på hovedet. Pollyanna hvisker:

- Mor gav aldrig op!

- Du har ret Polly! Vi kan regne og regne, men livet går sine egne krogede veje uanset hvad vi tror. Det kan give os et lille håb. Vi har heller aldrig oplevet at far gav op.

- Yoko! Vi må kæmpe til det sidste.

- Ja, Polly. De kan tage vore kroppe men ikke vores hjerter.

"Hvad er det I vil gøre forbi og sætte punktum for? Og hvorfor vil I skrive et hemmeligt brev til Noah og Dimas? Er det mig som ikke må læse det?" Jeg sætter mig forvirret op.

Yoko sætter sig hos mig og stryger mit hår væk fra ansigtet:

- Eutile, du betyder mere for os end du tror. Vi elsker dig! Hvis vi ikke havde dig, ville vi

...

- have svært ved at leve videre, Eutille, fuldender Pollyanna. Og Yoko siger:

- Men du lever, Eutille. Der bliver ikke noget hemmeligt brev. Der er ikke noget punktum. Pollyanna sætter sig også hen til mig:

- Og vi har hinanden. - Vi sidder og holder om hinanden alle tre.

"Og du vil heller ikke flygte op i klitterne sammen med Dimas?" snøfter jeg gennem tårer. Yoko ryster på hovedet og dupper mine øjne.

- Nej, siger Pollyanna, og trykker sig ind mod mig: Yoko bliver her, ingen flygter nogen steder.

- Jamen hvordan? Hvad skal vi gøre? græder jeg. Yoko klapper mig på hovedet:

- Vi har gjort vores, og du har været til stor hjælp, Eutille!

Pollyanna sukker:

"Ja, og der er ingenting mere at gøre for os nu. Og Noah og Dimas, og deres folk, har gjort alt hvad de kunne. Og mere til. Yoko tilføjer:

- Vi kan kun håbe og vente, og vente og håbe. Pollyanna siger:

- Vejr og vind skifter men søstre er søstre. Hvis de tager os, må vi holde sammen så længe vi kan! - Så siger jeg:

"Yoko! Hvad var det du sagde lige nu?"

- at vi kun kan håbe og vente, ikke? - Så sætter jeg mig op med et ryk:

- Vi kan da også ønske! Du sidder lige nu og fingererer ved mors ... "guldkors!" siger vi alle tre.

Men der er travlt i værkstedet, så Pollyanna og Yoko må i gang. Men vi beslutter at vi hver især vil tænke på hvad vi skal ønske. Vi har jo to livsønsker tilbage. Og efter frokosten rydder vi bordet og lægger guldkorset på bordet. Og så sidder vi og holder vores hænder oven på korset. Yokos stemme durrer:

"Lad os være stille lidt og tænke på mor og far!" Lidt efter siger jeg:

- bare far havde levet, han ville aldrig have givet os til gamle mænd som vi ikke forstod.

- Du har ret, Eutille, siger Pollyanna. Tænk hvis far var hos os!

Men Yoko råber:

"Er I rigtig kloge? Er I vanvittige? I har lige nu brugt de sidste to ønsker! Og på at ønske noget vi aldrig kan få - fortiden! På noget som vi ved aldrig vil ske. Vi kan ikke skrue tiden tilbage. Vi har alle tre smidt vores ønsker væk. Alt er tabt! Det hele er forbi!"
Yoko løber ind på sin seng og hulker højt.

Pollyanna græder også og råber:

"Tilgiv os Yoko! vi vidste det ikke." - Hun står fortvivlet og knuger korset og råber:

- Yoko, vi vidste det ikke! - Og jeg løber grædende ud til Nawaaf, men han er ikke hjemme. Så løber jeg ud og rundt om huset, op til stenen, ind i skoven. Nawaaf er et sted derude, og:

"det er alt sammen min skyld!" bliver jeg ved med at råbe. Jeg løber, græder og råber.

Efter nogen tid græder jeg ikke, jeg løber og råber. Og da jeg bliver hæs af at råbe, løber jeg bare. Og da jeg bliver træt af at løbe, går jeg. Og jeg går mit hoved tomt. Meget tomt. Tid og rum går i et for mig. Jeg ved ikke længere noget om hvor jeg er. Men jeg er i hvert fald et sted i skoven jeg ikke kender og som ikke kender mig. Et sted jeg ikke vidste fandtes. Hører nogle råb lang borte. Noget i retning af: "TEL! TEL!" - bliver svagere og forsvinder. Jeg sætter mig på en stor kold sten og snøfter. Det føles rigtigt at sidde her. Jeg klapper stenen og hører stemmer et sted i nærheden. Bag mig er et tæt krat, Jeg trækker lige så stille ind i det og dækker mig med blade og kviste. Det føles rart at ligge der.

En dejlig duft.

Duft af skov.

Skov.

Stemmerne kommer nærmere, og det er for sent at løbe væk. Der er faktisk tre mænd. Den ene er klædt som mester Bartos. Den ene ER mester Puno Fiala Bartos med dir. Trensens bucket hat! De to andre er i mørkegrå kedeldragter og har ikke noget på hovedet. Den ene af de to har en slukket lanterne lygte. Den anden er lidt mindre, og holder et langt prøvebor svøbt i et klæde. De står et stykke fra mig og snakker om

kubikmeter casino træ. "Ingenting kan vi få alle steder!" siger de to mænd. De taler om leveringstider, om fabrikker. Mester Bartos omtaler en forkert ulykke - forklarer at "ulykken skyldes en fejl i en anden ulykke". Og så taler de om noget som man aldrig aldrig skal gøre.

Pludselig står den foran mig. Et par meter fra mit ansigt. En sort hund større og tungere end et menneske og med uhyggelige røde øjne. Pelsen er langhåret strittende. Nej! Det er ikke en hund. Den er virkelig større. Den har et stort hoved med stående ører som vender mere ud end op. Og hjørnetænder som min lillefinger, blå tunge og en stor våd, sort næse som hele tiden arbejder på at besvare spørgsmålet: "og hvad har vi så her?" - Den har brede skuldre - et enormt forparti og lave muskuløse ben som slutter i store bjørneagtige poter med skræmmende store klør. I det hele en blanding af hyæne og sort bjørn.

Mester Bartos siger:

"Jeg tager en snak med Trenson, men jeg lover ingenting, det lover jeg. Jeg snakker bare med ham. Vi snakker sammen. Det gør vi tit." - De begynder at gå væk fra mig. Og jeg er i tvivl om det er godt eller dårligt nyt for mig? Om det er frygtelig dårligt faktisk? Er det ikke deres dyr? Hører det til i skoven? Jeg har vist aldrig været mere bange. Begynder at skubbe mig baglæns ind i krattet som pludselig synes meget tyndt og åbent. Dyret følger storsnusende efter. Måske skulle jeg skribe tænker jeg! Eller måske er det præcis det man aldrig aldrig skal gøre! Jeg mærker et eller andet i min højre bukselomme. Og straks ved jeg hvad det er: en forvandlingskugle! Min sidste af to. Jeg sender Trenson et stort kys i tankerne, og haler kuglen frem. Den er stor hvid og nusset.

Og nu sker der noget. Dyret sætter sig op, ser sig omkring, og begynder at smaske. Og nu ser jeg til min rædsel hvor stort det er! Hvor skræmmende stort dets gab er! Jeg løfter kuglen, som var det en dommerfløjte, og idet dyret ser på mig, kaster jeg kuglen hen mellem dets forben. Et lille kast som jeg roser mig selv for. Det kigger sidelæns ned på kuglen. Snuser til den, skubber til den. Tager den op og vender sig søgende om. Så begynder væsnet at grave. Jeg ser den tykke korte hale som rykker op ned mens det graver

og oversprøjter mig med skovens blade og jord. Hvilke kræfter!

Rystende kommer jeg op og bakker fri af krattet. Baglæns væk. Jeg drejer mig og slår over i rask kapgang. - Kigger tilbage: Dyret er væk! Helt borte? Jeg fortsætter med at gå. Mit hoved er tomt. Jeg kan høre mit hjerte banke! Jeg føler mig varm og rød. Hvad ville Pollyanna have gjort? Hun ville fløjte tror jeg. Fløjte det fløjt hun lærte af far, inden han rejste med sine nyeste møbel kollektioner. Til de store årlige messer i Abuda og Talmato. Inden vi vinkede farvel til far og til skibet "Lamenton", som aldrig er set siden. Når Pollyanna er ked af det. Når det sker, hvis det sker. Siger hun som regel til spejlet: "Havets hav skylder os en far! Vores far! Et barn skal have ..." Men det trøster hende ikke. Tværtimod.

- Hvad skal havet svare på det, Pollyanna? Og hvis havet har et svar? Måske ville vi så foretrække uvisheden, Pollyanna? Drømmene? Drømmene om mor og far, som Yoko tit siger? - Sådan vil jeg prøve at trøste hende næste gang. Lillesøster vil trøste storesøster!

Jeg fløjter, men det lyder mere som noget der er utæt. Når far ville fløjte, lagde han gerne hovedet lidt på skrå. Kneb det højre øje en anelse og løftede venstre øjenbryn. Jeg prøver alt, men får kun almindelige fløjtelyde frem. Noget med en medfødt tandstilling, siger Yoko. Åh, Pollyanna hvorfor ville du ikke lære mig det? Hvorfor måtte jeg ikke fløjte sølvfløjtet?

Og hvorfor ødelagde jeg det hele? Hvad gjorde jeg forkert? Var det teen? Fik jeg en prins? Bare jeg havde nogen at tale med. Ja, bare jeg ikke var så dum og alene. Jeg kigger meget tilbage og omkring. Nej dyret er væk, og jeg stopper op et øjeblik. Hvor er jeg? Pollyanna siger at træerne har flere grønne alger på skyggesiden af deres stammer. At mange planters blade vender mod solsiden. Jeg prøver at gå mod øst. Og jeg prøver at fløjte. Og jeg har lyst til at græde, men er nok stort set for gammel til at græde nu og for ung til at fløjte.

Jeg går og går i en uendelighed. Jo længere jeg går, desto mere rolig bliver jeg. Jeg vil

gå hjem - tilstå at alt var min skyld og hjælpe med at ... ja, gøre hvad de siger. Jeg er alt for meget på mine hemmelige steder. I grotten, ved stenen, hos baotræet. Jeg vil være lige så dygtig som Yoko og Pollyanna er. Måske får vi det så godt igen? Jeg stopper op, og fra min mund lyder det flotteste fløjt man kan tænke sig. Og igen! og endnu engang! Sølvfløjtet! Det er nemlig ikke særlig kraftigt. - men trænger ind alle vegne: gennem døre, under huden, ind i kroppen.

"Pollyanna!" råber jeg,

"hør jeg kan, jeg ..," men jeg er jo alene. Jeg slår over i trav. Jeg står stille og lytter: kan høre en hestevogn et sted til højre. Vores hus må være mod øst. Jeg fortsætter mens jeg råber:

"NAWAAF, NAWAAF, ER DU DER?"

17. Jeg bliver voksen

Pludselig føler jeg mig stærk. Nu er det min tur til at hjælpe, trøste, læse, lære og til at bygge, købe og sælge. Og til at forlove mig! Jeg fortsætter en tid i løb. Sætter farten op og op. Jeg er min egen Pirallo nu. Jeg blæser gennem skoven. Jeg er fri! Jeg er voksen!

Efter nogen tid bliver skoven tyndere og lysere. Kirsebærtræer! Jeg kan skimte Santu stenen.

"Eutille!" - nogen råber mit navn! Og lidt efter står jeg overfor en pige eller dame i flade sko, glatte grå bukser og den røde Santu trøje. Hun er smart! Hvor ér hun pæn! Et venligt fast blik med et glimt i øjet. Kastanjemørkt hår! (Har lyst til at stryge det.) Det er bagtil fanget i en elegant hestehale med lysegrønt spænde. Hendes stemme er rund og myndig. Lidt til den mørke side:

- Og De er frk Eutille? nikker hun og smiler med hagen en smule løftet. Måske for at virke større? Vi er faktisk lige høje!

- Ja, jeg er Eutille. - Hun kommer helt hen til mig, dufter lidt af jasmin, Viser mig noget med et billede og navn: "Kriminalassistent, Junita Dinkelfield!"

- Det er nok nemmest, hvis jeg kalder dig "Eutille" og du kan kalde mig: "Jun"?

- Det er fint, nej, jeg. - Der er politi overalt, også inde i vores hus. "Jun har hende!"

hører jeg nogen råbe. Jeg kan ikke se Pollyanna. Yoko sidder ved bordet og taler med en mandlig betjent, og en anden kvindelig betjent, Daisy. Og med Relan Unusu, som skriver hurtigt på en smal blok:

"Tak for sidst!" siger han og giver mig et buk og et lille håndkys og beholder min hånd:

- Undskyld, at jeg gjorde Dem til prins! siger jeg og nej.

Relan Unusu sender mig et stort smil:

- De var uforglemmelig strålende, Frk Eutille Prinsesse! Som barn var det mit største ønske at blive prins, men min far mente ikke, at mit helbred ville tillade mig den megen riden rundt på udenlandske diplomater. Siden sidst er jeg dog kommet i tvivl om han havde ret. Min mor synes, at jeg skal følge mit hjerte. Men det kan jeg ikke. For det var væk da jeg kom hjem herfra. Det er rødt og har form som en tepotte. Og finder De det her, ville jeg være Dem dybt taknemmelig, hvis De gemmer det hos Dem selv, Frk Eutille. Så ved jeg det ikke bliver væk igen. Betjent Daisy ler frimodigt:

"Hvor er I søde! Deres far må have vidst alt om sagen, han er jo selv diplomat. Men mødre har nu mere forstand på tepotter."

Nu holder Relan og jeg hinanden med begge hænder. Jeg tager mod til mig og ser ham lige i øjnene med hovedet lidt på skrå:

"Hr Relan Unusu, jeg blev også væk. Skoven er så stor og tiden så lang. Og jeg var voksen da jeg kom hjem. Og som voksen vil jeg stå ved mine gerninger. Derfor står jeg nu ved, hvad jeg sagde til Dem på mødet!" Min prins tager en indånding og prøver forgæves at sige noget. Vi nikker bare tankefuldt og ser stadig hinanden dybt i øjnene. En lille pandelok falder ned mod mit højre øje. Jeg lader den være. Han stryger den langsomt væk. Nu er vi meget tæt på hinanden. Endelig lykkes det min prins. Han siger klart og tydeligt:

"Frk Eutille, De har mit ord! Mit hjerte har De allerede."

Der er fuldstændig stille omkring bordet. Alle kigger med store fugtige øjne på os og på

hinanden. Jun lempet mig hen til Yoko. Vi sidder tæt sammen lidt. Yoko hvisker i mit øre:

- Eutille, du har lige lovet dig selv væk i vidners tilstedeværelse! - Jeg hvisker til Yoko:

- Tak, Yoko! Du er mit vidne.

Lidt efter hvisker jeg:

"Yoko, hvor er Pollyanna?" - Yoko hvisker tæt på mit øre:

- Vi har alle spildt vores ønsker, men det var mig som startede på det! Og min skyld at Polly er væk! - Jeg krammer Yoko og siger trøstende:

- Nej, det er min skyld hun er væk! Det er min skyld det hele. Vi har kun hinanden, og må stå sammen nu. Hjælpe politiet alt hvad vi kan. - Yoko nikker:

- Sporet er varmt, siger de. Jeg har fortalt dem hvad Polly havde på og at hun bar mors kors.

"Hvor er hun?" spørger jeg: "hvor er Pollyanna?"

- Hun ville finde dig, men kom ikke tilbage, siger Yoko. Og jeg kunne ikke finde nogen af jer. I var væk. Jeg sov ikke i nat. Da det blev lyst ledte jeg igen i skoven. Den var helt stille. Gik hjem og slog 9 + 2 på Baotræet.

Jeg kigger rundt:

- Men så kommer hun vel snart hjem, ikke? - Jun ryster på hovedet:

- Nej, din søster er bortført, Eutille. Kender du denne her?

- Ja, siger jeg, det er Pollyannas sko. - Jun lægger den ned i en pose:

- Den fandt vi i skoven. Vi brugte hunde. - Jeg rejser mig op:

- Jun, hør her, jeg vil gøre hvad som helst I siger, bare vi finder hende.

- Tak, siger Jun, Du er også en del af vores plan. Du kender Pollyanna. Hendes stemme, hendes tøj, alt omkring hende. Kan du passe en af disse Santu trøjer?

- Den klæ'r dig, siger Yoko, og tørrer sine øjne og næse:

- De vil have at jeg bliver her, Eutille. Jeg skal afhøres. Men mine tanker er hos dig - i dig. Der flyder det samme blod i vores årer. Vi må aldrig miste håbet, Eutille! Aldrig!

Yoko tager vores nye brevkniv og hvisker:

"Vi vil tage Polly tilbage. Fange dem der gjorde det. Jeg har lovet Polly - men de holder øje med mig hele tiden, Eutille. Bare jeg henter en blomst går de med."

- Jamen Yoko, de passer på dig. Du må ikke gøre det svært for dem.

- Eutille! Jeg havde helt glemt at jeg skulle til byen. Soma kom og spurgte efter Yoko. Han blev straks omringet og taget til afhøring.

- Det forstår han sikkert godt, Yoko. Vi har mange venner.

- Det skal vise sig hvem vi nu kan stole på. Hvad stof hvem er lavet af, Eutille. - Jeg glemmer helt du er et barn. Hvor er du blevet stor!

Jeg kysser Yokos kind, og sætter mig hos Jun og Relan Unusu. Han siger:

- Må jeg også sige "du" og "Eutille", hvis jeg bliver "du" og "Relan?" - Jeg rejser mig og nejer:

- Tak, Relan! og sætter mig igen. Relan fortsætter:

- Du har været i skoven siden i går morges. Fortæl os alt hvad du har set!

- Inden jeg vendte om så jeg tre ... begynder jeg, men drikker lige en slurk af et glas som Yoko har givet mig. Og stikker hånden i lommen efter mit lommestørklæde, og der ligger - Trenson's forvandlingskugle!

- Lad mig lige tænke mig om, siger jeg overrasket og forvirret.

- Tag dig god tid! smiler Jun. Så siger jeg:

- Jeg hørte en hestevogn køre mod vest ikke så længe før jeg mødte dig, Jun. Jun rykker nærmere:

- Det har været en af vores.

- Ellers var jeg alene hele turen, siger jeg lidt konfus.

- Kan du huske andre episoder tidligere, som du gerne vil fortælle os om? siger Jun. - Jeg kigger på Yoko, og hun nikker. Jeg omfavner hende og hvisker:

- Og fælderne?

- Ja, alt, hvisker Yoko. - Og det gør jeg: min tur med Pollyanna fra Blue Hall, hvor Pollyanna blev stoppet af to mænd. Hvordan de var klædt, hvad de gjorde og sagde, og hvor det skete. Om macaw fuglene og sølvfløjtet. Også samtalen jeg hørte bag væggen,

om harefælderne. Og om hvor jeg var i går og i dag. Alt fortæller jeg. Eller næsten alt.

- Godt, siger Jun, nu har vi det også fra dig. - Relan kigger op:

- De kan blive her når vi er færdige, Frk Yoko Lipatel, eller vi kan køre Dem til Setorium, hvor De kan være nær på os. I begge tilfælde har vi Dem under vores vinger. Jun vender sig mod mig:

- Din prins følger efter os så snart han er færdig her, Eutille!

18. Jagten

"Hvor er Dimas?" spørger jeg?

- Politikommissæren arbejder i marken nu, siger Jun, og det skal vi to også. For vi har travlt.

"Kan du ride?" Hun tager mig med ned til vejen. Nogle mænd undersøger vejen, som er spærret mod vest. Et par heste venter ved et hjertetræ.

"Sort eller hvid?" siger kriminalassistent Jun Dinkelfield. Noget ved hende siger mig, at hun er god til at få sin vilje.

- Jeg tage den hvide, hvis jeg må, siger jeg.

- Gæt hvad jeg så tager, siger hun og hoplada sidder hun flot parkeret i sadlen på den sorte. Hun klapper den, og siger: - min hedder "Chance".

- Følg mig! Vi tager de mindre veje og stier for ikke at sinke politiets arbejde.

- Jeg er klar, siger jeg, og afsted går det. Jun medbringer et net med forskellige ting, blandt andet et par dåser med Santu mærke på. Grimen på min hvide hest bærer navnet: "Ludwig". Vi lader dem gå i skridt tværs over skovengen og ind i skoven. På det første stykke er der ingen stier, men god grund som bærer godt. Jun synes at kende skoven. Vi slår ind på en grusvej, og kan ride side om side.

"De andre betjente kalder dig også Jun?"

- Det hedder jeg.

- Men ...

- De fleste ved ikke, at jeg hed Junita i mit hjemland.

- Det er da et smukt navn.

- Tak! Du er også smuk! Vi griner begge to, og rider gennem et stykke højskov af ganske store meget gamle træer. De åbner sig her og der i lysninger. Skønne udsyn over mark og eng, med bjergene som bagtæppe. Men det er ikke lige nemt med de vældige træerødder, må jeg og Ludwig indrømme.

"Men Jun, nu ved vi hvorfor en hest har fire ben."

- Ay, du er også klog, min pige! - Da jeg kom hertil, søgte jeg ind i tjenesten. Men var meget i tvivl. To kvindelige betjente fra Afd. N. tog mig med på en ridetur. Ville vise mig noget af det jeg kunne vente at blive sat på. Vi red i Ubitoskoven. Kom her igennem dette eventyrland. *Ouched me good!* Afgjorde sagen.

Vi rider videre, og jeg ser det for mig mens jeg rider i hendes spor. Er som om Jun og Chance tilsammen er et tredje væsen. Og tænker, sådan vil jeg også lære at ride.

"Du er en flink rytter, Jun!"

- Eutile, mit hjerte kommer fra Kolokimberley. Min morfar lærte mig at ride forskellig grund. Jeg var stolt af ham. Han var en slags staldmester. Når han gik ind i en fold, fulgte hestene ham hvor han end gik. Hvis en hest ikke blev respekteret af gæsteryttere eller unge ryttere, kunne han råbe: "Beat your horse, feel good and strong. Soon your head, the woods belong." Kostede ham jobbet i sidst ende.

"Havde du ingen søskende?" Og jeg trækker op på hendes venstre side.

- Jo, brødre. Og de trænede mig i pigana, helt fra jeg var lille. Så jeg kunne forsvare mig selv. Jeg troede længe, at det var sådan man legede sammen.

"Var der meget farligt, der hvor I boede?"

- Det syntes vi ikke selv. For vi kendte jo ikke til andet. Min ældste bror Iggi lærte mig at skyde. Jeg var kun tolv år. Og jeg var lidt bedre end "dygtig", sagde han.

"Har du en pistol, Jun?"

- Tjenestepistol? Jeg har min Crantock 9. Ligger godt i hånden, men slår en del. Jeg har vænnet mig til den. Og får pæne tal på banen. Gør mig tryk. Men den skal jeg ikke bære i dag, Eutile. - Jun sporer Chance lidt op. Jeg og Ludwig går med.

"Hvorfor skulle du lære at skyde, Jun?" Jun trækker på skuldrene:

- Iggi sagde til mig: "En dag får du brug for alt det jeg har lært dig". Og en dag fik han pludselig ret! Det var en dag med smuk himmel og skiftende vinde. Jeg var alene hjemme med min kusine Yola. Vi havde det så hyggeligt sammen. Opfandt sjove ord og lyde, og laved små retter til hinanden. Yola fortalte hvordan hun havde fundet en bavianunge i deres brønd. Hun kaldte den Flobby og lærte den at lege gemmeleg, som alle dyr jo bør lære. Og Yolas mor, Rutuba, havde syet et sæt tøj til Flobby og ... det gav pludselig et ryk i Yola. - Hun sprang op! Pegede og hviskede: "*Kifo cha njano!*" - Jeg så ingen løver. Men gik straks ind og tog vores store doublet, og så at den var ladt i begge kamre. Spændte doubletten. Gik ud til Yola, og afsikrede den.

Vi stod der i den åbne dør, og løven kom frem på gårdspladsen modsat os: "Godt set Yola!" Den kom roligt mod os, som ejede den farmen. Afstanden var under de kritiske 100 fod - jeg var nok galt ude, Iggi! Bad Yola holde døren klar, den åbnede udad. Jeg måtte blotte mig lidt for at mærke vinden og for at få det bedste indskud. Trådte tre skridt frem til højre, og lagde an. Løven, en hunløve, stoppede. Vendte og drejede sig. Ville læse og forstå situationen. Men jeg fik sigte på hendes tredje ribben og åndede langsomt ud med et blidt hurtigt aftræk. Sådan som jeg havde lært. Og her kom fejl nummer to. Yola hviskede: vent! Jeg holdt mit skud tilbage. Løven trak sig ned med spændte muskler. Halen gik på den. "Pas på, hun springer! Skyd!" kom det fra Yola. Løven så lige på mig. Dens venstre øje var et vandøje. Hvidt og tomt! Jeg hviskede: "nimi no, Yola!" og satte mit skud i gruset foran løven. Støvet lagde sig. Den var væk!

"Men Jun, hvordan? Hvorfor skød du den ikke?" udbryder jeg. Det spurgte Yola også, siger Jun med hovedet på skrå:

- Jeg så engang min onkel slå min mor. Han havde også sådan et øje.

"Jamen Jun, hvad gjorde du? Hvis nogen slog min mor ..."

- Hvad kunne lille Jun gøre? Det var slemt, Eutille. Jeg skreg og løb imellem. Så fik jeg også min del, og det var jeg stolt over, Eutille.

- Men min mor lærte mig at bære byrderne oven på hovedet, ikke inden i det. - Jun tager en vandflaske fra nettet: Der står den så, helt alene på hendes hoved, mens hun rider videre. Rank ryg og rullende øjne:

"Sikio, jicho, ko kote tuendako!"

- Jun, du får mig til at tænke på min far. Han stod på ét ben mens han jonglerede med mors tre fine Amelia kopper. Vi holdt vejret indtil han var færdig og bukkede. Vi har sjældent grinet så meget. Selv mor lo, stod på ét ben, og kyssede ham:

"Min frække Lucas!" - Vi troede ellers hun ville blive rasende.

- Men Jun, tror du jeg kan lære at ride med noget på hovedet?

- Det kan vi hurtigt få svar på, Eutille. Hun siger: grib! og kaster flasken over til mig. Jeg griber den, og Jun klapper:

- Du greb den. Godt, altså kan du lære det. Tog mig et år. - Jeg kaster den tilbage til Jun, som griner:

- Og mor lærte mig også at spille kort. Men aldrig om penge. Selvom dem kunne vi godt have brugt. Jun løfter eftertænksomt en lav gren over sit hoved mens vi rider videre: Jeg savner hende! Hun, hun ...

- Spillede din far også kort, Jun?

- Ved det ikke, har aldrig mødt min far.

- men Jun, er din far - død?

- Ja - på en måde.

Jun fortæller mig hvad der venter os, og hvad man venter af os:

- Vi har spor fra hvad der ligner to mænd der hvor din søsters sko blev fundet. Den ene mand vejer ca 70 kg og er 190 cm høj, og går med skridt på omkring 80 cm. Han går i læderstøvler af mærket "All Over". Høj og tynd. Den anden vejer 90 kg, er 170 cm høj og går i ret slidte sko. Hvor den venstre sko mangler et lille stykke af hælen. Den sidste mand går med skridt på omkring 55 cm. Han er - en tung person.

"Men Jun, hvordan kan I finde ud af alt det?" Jun ler, men bliver pludselig alvorlig:

- Eutille, øjet viser hvad du ser, tanken ser det skjulte. Hun fortsætter med åbne hænder:

- De to mænd har vidst hvad I gjorde? Har hørt Pollyanna kalde på dig i skoven? De er kommet løbende mod din søster fra to sider. Og hun har revet lidt gråt hår af den ene. Mistet sin ene sko under kampen. Og vi fandt også nogle rebstumper på stedet. Skåret for nylig. De har bundet din søster, og båret hende ned til vejen ad en anden rute end de kom. Der har deres vogn ventet. En tohjulet dogcart. Sporvidde 130 cm. Forspændt en lidt haltende hest på ret nye sko. Der er ikke megen plads i en sådan vogn. Den har kørt hurtigt. Stoppet, kørt igen. Så vi gætter på at der ikke har været en tredje mand. Din søster har nok været svær at kontrollere. Vi tror hun er blevet bedøvet med en blå klud. Som vi fandt tæt på det sted, hvor man er drejet mod syd i skoven. Kluden er vi ved at undersøge.

Dogcarten er ikke almindelig her på egnen. Vi kunne spore den til skovbyen: Goangnu Village. Vognen har været en tur inde vest i byen, hvor det er svært at læse sporene. Derfra er den kørt videre mod syd. Vi skal nok finde den. Men vi tror på, at man har sat din søster af i byen, hvor hun er nem at gemme. - Vores folk har trænet den slags mange gang. De lægger lige så stille en usynlig ring om byen. Ingen kommer ud eller ind af den uden at vi ved det. Vi har også civile betjente inde i byen. Men hvis din søster Pollyanna er i byen, skal vi finde hende hurtigt inden sporet bliver koldt! Og det er dér du og jeg kommer ind, Eutile. Selv om vores folk er skjult, kan de signalere til hinanden på forskellige måder, og til os. Hvad en ved, ved alle. Og de venter på os. Der er mange store og små huse, så det tager tid. Du og jeg skal prøve at fortælle dem hvor "tampen brænder".

Men vi to får hjælp af vores allerbedste hundefører. Han hedder Gaston - og et eller andet jeg ikke kan udtale. Gaston er faktisk pensioneret, men kommer meget gerne hvis vi beder om det. Gaston har halvlangt skæg og går tit i lange slidte frakker med lommer, blød hat og udtrådte sko. Han bruger ikke de sædvanlige hunde, men en lille sjælden race. Korthåret sandbrun, med sort, spids snude, og næsten sorte flagermusører. Den gør aldrig, men er rigtig god til at spore ting og personer. Racen er diskret og nem at transportere. Er næsten en lommehund. - Hans favorithund hedder Cairo. Den har vundet

mange præmier i korpsets årlige hundepøver. Han giver Cairo fært af emnet eller personen, og den begynder at søge med et udtryk som: jeg finder det aldrig. Men det gør den så alligevel. Stopper! Sætter sig ret op i egerpositur, og vinker med højre pote. Mens den tydeligt smiler og slikker sig om munden. Den er fuldstændig ligeglad med din søster - tænker kun på belønningen.

Når vi møder Gaston, vil vi rasle med dåserne. Og han vil finde en mønt og give mig. Men i samme bevægelse får han din søsters sko af mig - uden at nogen lægger mærke til det. Derefter leder han efter en anden mønt til dig men taber den og samler den op. Og på samme tid får den lille Cairo mulighed for at snuse til hans hånd som skjuler skoen. Og Gaston får mulighed for uset at slippe hunden løs. - Skoen skal bruges til at give Cairo søgefært, så den kan finde spor til Pollyanna. Derefter lægger han mønten i din dåse, og i samme bevægelse skal du modtage skoen under dåsen, dreje dig nejende væk. Skjule skoen på dig uden at se ned eller tilbage mod Gaston. - Og vi går roligt videre.

Jun og jeg rider også roligt videre, og efter en tid siger hun:

- Eutille, vi kan snart se byen. Vi bærer de små pengedåser med Santu mærke på. Vi skal forestille at være Santu piger som samler ind til et Santu herberg ved havnen i byen Avantis. Et herberg for søens folk. Sig så lidt som muligt, men brug dine øjne godt, Eutille!

- Kære Jun, du kan regne med mig! Jeg er helt med.

Vi kan nu se enkelte huse og høre stemmer og støj fra værktøj. Vi klapper vores heste af, sadler dem ned og tøjrer dem i skyggen. Deler noget frugt. Drikker det vand som Jun har med. Så checker vi hinanden, og Jun tager en Santu hat på. Jeg har ingenting på hovedet. Vi holder hver sin dåse og intet andet. Jun samler en vissens gren op, ca. en tomme tyk. Brækker den i to stykker. To træpinde, omkring 10 tommer lange. Hun svinger den ene foran mig:

"Det er min taktstok, hvis vi skulle møde et orkester." Vi morer os begge to. - Du må gerne grine af mig, Eutille. Men gør det nu, ikke når vi står i det! Hun gemmer dem på

sig. Vi går ind i byens nordlige ende og står ved vejen der løber igennem hele byen. Vi er i Goangnu Village!

Byen ligger lidt lavere end hvor vi står. Den er omkranset af skov iblandet store smukke pinea pinjer. Og midt i byen er tre af dem bevaret. De står alle flot mod de lyse lave huse. Nogen murede andre i træ. Så er det knald eller fald! Det er nu jeg skal gøre alt hvad jeg kan for min elskede Pollyanna!

Et par børn leger ved et hus. Længere væk høres nu og da en sav. En hund gør et tredje sted. Jun ler som om vi snakker om vores indsamling, men hun siger:

"Eutile, det kan ske, at jeg pludselig trækker dig ned så vi ikke kan ses."

- Godt, siger jeg, det er fint med mig. - Vi går ned ad en sidevej: Carpenter Road. Første hus, ingen hjemme. Andet hus, ret stor ladino hund. Den kommer farende ud, og cirkler om os. Gør, knurrer og viser tænder!

"Skal vi ikke bare gå videre til næste hus, Jun?"

- Hold dig roligt bag mig og kig skråt til siden, Eutile! Hunde kan være almindelige familiehunde. Eller de kan være gode markører på hemmeligheder. Dér skal vi bestemt ind! Hun tager en af sine træpinde frem og ruller den mellem hænderne. Holder den højt og siger til ladinoen:

"Gik en tur i ulveskoven,
fandt en hale som var fin.
Er lidt vissen der foroven.
Tag den blot, hvis den er din!"

Jun går ned på hug. Hunden har nu ikke andet i hovedet end Juns træpind. Den snuser til den. Tager pinden og spankulerer stolt ind i haven og forsvinder.

- Så er det nu, siger Jun! Ind og op til hoveddøren med navnet Aalders. Vi ringer på. En ret stor fyldig mand med forklæde og en øl i hånden kigger udforskende ned på os med smalle øjne. Råber ind i huset:

"HVOR ER REX?" Vi ryster vores dåser lidt. Manden tørrer sig om munden:

"Ingen tiggeri her! De er alle vegne." Men Jun folder sin charme ud:

- Et herberg i Avantis. Et fristed for søens folk! Siger hun, med hånden i siden og et lille chikt hoftevrik på "Avantis". Hun tilføjer: Hvor bor De dejligt her med Deres familie, Hr Aalders! Og børnene kan lege med Rex i haven eller gynge i gyngen. Manden slapper helt af:

- Selvfølgelig, det er da klart! Han henter et ganske pænt beløb. Putter det langsomt ned i min dåse, mens han smiler og nikker til Jun.

Vi går videre. I hus nummer fem bliver der lukket op. En ældre herre i sutsko og sort housecoat:

"Ja, det vil jeg gerne!" Han går ind og roder lidt. Kommer tilbage med en mønt til Juns dåse.

- Hvor skørt, du skal jo også..., siger han og henter en mønt til min dåse. Jun prøver:

"Mange tak, og hils Deres kone." Manden smiler:

- Nu bor jeg alene.

Vi går videre hus efter hus, hele vejen ned og Jun siger:

- Nu er alle på plads i byen, og omkring den. De afventer hvad vores kollegaer, og vi to, finder frem til.

Pludselig sker der noget nyt: I den modsatte ende af byen, helt ud mod skoven, kan jeg se nogle macaw fugle. De sværmer over nogle huse tæt på skoven.

"Jun," siger jeg,

- Pollyanna har måske fløjtet de røde fugle frem, jeg peger. Jun studerer sit kort over byen og signalerer med sin hat. Små bevægelser. Og lidt senere:

- Godt Eutile, det er man med på at prøve, Vi har jo indtil det bliver mørkt! - Vi går ned mod stedet. Møder to koner med kurve, og hilser. Den ene giver os et par mønter. - Da vi når ned i området, er fuglene væk. Men på et af husene sidder faktisk en enkelt macaw.

Vejen er en smal grusvej: Blackbird Path.

Vi venter lidt mens en dame i rødt går forbi os uden at hilse. Og ned mod huset med fuglen. Nu er der to macaw fugle, en på huset og en på et træ i haven. Jun siger hen for sig:

- Det er en af vores. Skal sikre nabohus og have. - Damen går uden at se sig om, ned til nabohuset. Banker på, viser konen i huset noget, og forsvinder ind der.

Så drejer vi ned ad Blackbird Path, og går hen mod huset, hvor macawen sidder. Det er nummer 7. En høj rar mand udenfor huset hilser på os, og vi vinker tilbage. Han er i lyseblå sportssko, stor striketrøje i hvidt og brunt, blå arbejdsbukser hvor et par havehandsker stikker ud. Han bærer en kasket med skyggen ned i nakken, og arbejder i haven med en tung drænspe. Vi går op mod hoveddøren. Jun har hovedet på skrå og skeler lidt til manden med spaden - og hun og jeg nikker lidt til hinanden. Jeg føler mig stærk når vi er sammen.

Hus og have virker velholdte. Haven med staudebede, og et par store æbletræer, og bagerst et bræddeskur. Grunden ligger op til skoven. To krukker med purpursolhat, lilla jernurt og digitalis ved indgangsdøren. Den er nymalet grøngul, passer godt til de røde mursten. På det hvide navneskilt står "Benedikt" med kunstfærdige sorte mongolia typer. Jun banker på:

"og sig ikke noget, Eutile!" Der går nogen tid, og så sker der - ingenting. Jun banker igen:

- Men brug dine øjne godt, det er derfor du har dem!

Døren går langsomt op. En lille stemme siger:

"Åh, hvor hyggeligt," og foran os står en lille dame tæt på de 80. Nydelig klædt i pæne små brune sko, plisseret mørkegrå nederdel og flot gul heltrøje i mohairuld, samt gråternet vest. Hun bærer et par tynde guldringe og et flot armbånd i sølv.

"Hvem er det, Grit?" lyder en anden lille stemme indefra huset.

"Det er nogle søde Santu piger som samler ind." råber Grit, og smiler til os. Grit spørger:

- Kommer I langt fra?

- Vi holder ferie her. Her er så smukt! siger Jun, og smiler stort. Grit vender sig:
- I den grønne kommode, Kara!
- Der har jeg kigget, siger Kara. Grit smiler undskyldende og går ind i stuen. - Jun peger kort på nogle store støvler der hænger i en sko-niche i entréen, og nikker:
"All Over". Hun sætter en finger for munden. Og nu kommer både Grit og Kara ud til os med nogle mønter. Kara er også tæt på de 80. Hun er i en blomstermønstreret kniplingskjole med fint grønt læderbælte. Hun har opsat hår og fikse hvide - der! om halsen hænger et kors i guld med guldkæde. Jeg er ved at besvime. Jun klemmer min arm lidt, smiler til Grit og Kara:
- Hvor I to klæ'r hinanden, hvor er I søde! - Grit og Kara er smigrede da vi siger farvel, og mange tak!

"Yoko har fortalt os hvordan Pollyanna var klædt. Og at hun bar jeres mors guldkors og kæde om halsen," siger Jun, og vifter sig lidt med sin hat. Vi står nu foran Benedikthuset med front mod hinanden. Manden med spaden i haven kommer lidt nærmere:

"Hvis jeg var jer, ville jeg samle ind et helt andet sted. Her er mange løse hunde, og de kan ikke lide fremmede mennesker!"

- Tak, De har fuldstændig ret. Man kan ikke være forsigtig nok. Og tak for Deres opmærksomhed! siger Jun til manden. Hun fortsætter:

- Her kommer netop en mand med en fremmed hund. Hvis vi kan få lidt penge af ham, stopper vi for i dag. Tak for Deres gode råd! - Manden med spaden graver hovedrystende videre, men skuler lidt til os nu og da. Mens vi står her, vender vi så siden til haven. Macawerne er væk.

- Fløjt jeres fløjt, Eutille, men kig ikke ind i haven! siger Jun. Jeg fløjter sølvfløjtet dæmpet. Intet svar. Jeg fløjter lidt kraftigere - intet svar. Jeg skal til at fløjte tredje gang, men dér kommer et svagt fløjt, ja flere! Sølvfløjtet kommer fra et sted i haven, og nu lander tre røde macaws. Jun retter lidt på sin hat:

- Vi skal have flere indikationer som siger det samme før vi får grønt lys. Men det her hus bliver godt nok mere og mere interessant.

Og manden med hunden kommer nærmere. Det er, Gaston! Og den meget lille Cairo går pænt ved side af ham i sin fikse læder rem. Nu står havemanden og støtter sig mistroisk til sin spade og holder øje med os. Mit hjerte hamrer og mine hænder er våde af sved. Jeg får en voldsom lyst til at løbe væk. Men så dukker en stemme op i mig. Yokos stemme hvisker: "- ta' Polly tilbage! - Polly tilbage!" Pludselig er al min frygt som blæst væk. Jeg er iskold i et bål af tanker. Lipatel! JEG er Eutille Lipatel!

Vi nejer for Gaston og ryster vores dåser lidt. Han letter på hatten og leder efter en mønt: "Her, Mine Damer!" og lægger den i Juns dåse. Derefter går alt fuldstændigt som forudsagt af Jun. Og pludselig står jeg med Pollyannas sko og skjuler den på maven. Og Cairo løber ind i mandens have fra side til side. Og den rare havemand forbander den fremmede hund, og forsøger at mase den med sin tunge uhåndterlige spade. "Cela ira, han er trænet til dette," smiler Gaston. - For ham er det almindelig træning og leg. Ecco! Der kom markeringen på skuret, hvisker han, og kalder Cairo hjem til belønning: "Ici, ici!". Og han og Jun undskylder, og letter og retter på deres hatte. Gaston og Cairo går roligt videre mod nord uden at se sig tilbage, og Jun og jeg går også. Men da vi passerer nabohaven, hvisker hun pludseligt: "Ned!" og trækker mig ind bag nogle buske: "Din Pollyanna er i det skur, må vi tro. Det ved vi helt sikkert om 180 sekunder. Vores folk signalerer SR. Man har besluttet at storme og ransage her. Men skal først have trukket havemandens opmærksomhed væk fra husets pæne hoveddør, som vi besøgte. Vort angreb må og skal være en overraskelse." Jeg har lyst til at løbe skrigende hen og sparke døren til skuret op. Men Jun siger: - Nu kommer det svære. Til det bruger vi vores specialister i at forklæde sig og bortlede folks opmærksomhed fra der hvor det sker. En fejl nu kan nemt koste menneskeliv. Vor mand i dag hedder Edik de Toro. Han kommer fra Afdelingen for Særlige Anliggender. Vi kalder dem: "Pickwick Klubben". En gruppe opfindsomme kollegaer med fingerfærdighed, og som bare elsker at optræde. Edik de Toro skal nu være klædt og sminket som en skør kvinde i 40-erne, med køkkenternet nederdel, rød skjorte, med solhat og gule tennissko. "Damen" bærer et almindeligt sommerfuglenet på en stang. Edik

taler klart og tydeligt, men han taler dobbelt dumt! Folk forstår ham ikke, men prøver på det. Glemmer alt andet imens.

Og ganske rigtigt, pludselig står der en "dame" med et sommerfuglenet få meter fra os - i haven som støder op til Benedikthusets have. Haverne er kun adskilt af en lav hæk. Politiassistent Edik de Toro folder sig nu ud og går på jagt langs hækken med sit net. Havemanden med spaden, lader spade være spade og kommer nærmere:

"Må man spørge hvad De tror De fanger der?" Edik svinger nettet, kigger i det og viser det over hækken til manden, mens han siger:

"Min Godeste Bedeste Mand, kan De tal i se det til for første gang?"

Manden træder nærmere og kigger ned i nettet:

- Jo, tak! Det kan man godt sige. - Edik blinker til havemanden:

- *Ja, for sidste gang man siger sig mest, er det bedste for sig selv.* Manden lægger armene over kors:

"Ja, men det gør alle jo." og lidt usikkert: "Er det ikke det De mener?" Edik genoptager sin jagt:

- *Personligt tror at jeg til Dem og mange andre også. Og husker som uden grund forkert at sætte sammen. Sådan er dét!*

Manden står nu tæt på hækken:

- Hvad snakker De om - og hvad laver De i hr Bidels have, om jeg må være så fri at spørge? - Edik sætter hænderne i siden:

- *De må altid gøre og spørge, hvis ikke er til det, og for megen ulejlighed. For svar og svag er tit tilfreds og fortrolig fritstillet. Synes De ikke?*

"Er De gal Frue?" kommer det lidt skingert fra manden, og nu genkender jeg helt den høje mand fra skoven, som stoppede Pollyanna og mig. - Edik svinger med sit net:

- *Jeg fik dem: scelestus fures et latrones! Sjælden gerne fangst og held, når tiden er til det. Det er tit grunden, ha! hvis De ikke har noget imod det?* - Havemanden åbner

munden for at svare noget, og der kommer et stort crykangaroo brag. Og fem fra politiets indsatsgruppe i sorte uniformer med hvide tal på ryggen, stormer ind gennem hoveddøren med råbet:

"POLITI - BEVÆBNET!"

Edik de Toro smider sit net og springer over hækken med et brækjern og et løftet politiskilt, forbi manden og spaden med kurs mod skuret hvor to betjente bakser med døren. Havemanden står paralyseret og stirrer inden han sætter i firspring ud af haven. Med retning forbi Jun og mig. - Jun hvisker: "Vi kommer når du kalder!" og idet han passerer vores skjul, nærmest svæver kriminalassistent Junita Dinkelfield vinkelret på manden og rammer ham i knæhøjde. Manden tumler ned til en meget uforberedt mavelanding. Og inden han kan nå at sige "to kaffe og en plads i skyggen!" har Jun krydset hans lange ben i en uskøn men effektiv benlås:

"Det er politiet! De er anholdt!" Manden bløder fra ansigtet, og famler efter noget til venstre for sig. Og Jun presser benlåsen på plads med sin overkrop.

"Eutille!" råber Jun. "Væk med den!" Og nu ser jeg, at det er en pistol manden har tabt. Jeg sparker den væk. En stemme bag mig siger:

"Kriminalassistent Benlås på krigsstien!" og en politimand overtager vores havemand med ordene:

- Og hvad har hun så fanget denne gang? Jamen er det ikke Hr Zimnat?

Hr Lupo Zimnat i egen høje person? Pænt goddag! Verden er lille. Nu skal jeg hjælpe Dem håndjernene på!

- Lad os kalde det: håndsrækning, kommer det fra Jun, som fortsætter:

"De er sigtet for vold, røveri og frihedsberøvelse. De har ... "

- Hold kæft luder kælling! Skrid hjem til den natpote du bor i! råber havemanden. Jun rynker på næsen: "Yrk! ... jeg skal gøre Dem opmærksom på ..!"

"Er du også døv som en abelort?" vrinsker manden og stønner:

"CUN CURSY BITCH! Se hvad du har gjort!"

Betjenten tager hr Zimnats kasket. Den bærer skovvæsnets mærke. Han holder den ud fra sig:

- Mit navn er Kriminalassistent Steen Nicholson. Hvis De grynter grimt til dygtige folk i

vort korps, kan jeg stå på ét ben, mens jeg hjælper Dem med at lugte til Deres egen kasket, Hr Zimnat. Og hvis det ikke er nok, får Deres medfanger i Pilatusfængslet også lov til at lugte til den. M-e-n, det er ikke den hurtigste måde at få venner på, Hr Zimnat. - Nicholson lægger kasketten ned i en pose, og rækker den til Jun. Jun har samlet pistolen op:

"... samt ulovlig våbenbesiddelse." Pistolen ender i en anden pose.

Men jeg, Eutille, er allerede i fuld fart på vej mod skuret. Mærker at benene ryster under mig. Der lyder larm og kommandoråb fra huset. Ved skuret er der kommet forstærkning: "TILBAGE, DER SKYDES!" Og to skud blæser hængelåsen væk. Den nederste lås brækker Edik de Toro op, og træder til side. De kaster et par lyskugler ind, og bruger spejle på stænger.

"DET ER POLITIET!" råber de og invaderer skuret. Edik holder mig tilbage. Indefra skuret bliver der råbt:

"SAMARITTER og 2 BÅRER!" råbet bliver råbt videre udenfor skuret.

Og så går det stærkt. Pollyanna og en anden kvinde bliver båret ud og op nær vejen, hvor de kommer under behandling. Pollyanna ser mig ikke men lever. Pollyanna lever! Hun er igen hos mig! Jun har hentet vores ting og holder mig tilbage:

"Giv dem ro til at arbejde!" Jeg hvisker:

"Du bløder på venstre hånd, Jun, og se dit tøj!" Jun kigger ned på sig selv:

- Vi plejer at sige: med to strikkepinde fanger man ingen ulv.

- Hvor er du modig, Jun!

- Man har lov at være bange, bare man gør sin pligt! siger Jun og ryster vores Santu dåser:

Vi har faktisk indsamlet en pæn sum. Det bliver de glade for i Santu Avantis. - Vi venter

lidt og lister så nærmere. Pollyanna har en fæl blodig stribe skråt hen over ansigtet. Om

venstre ben har hun nu fået en stor bandage. Hun prøver at vifte mig hen til sig med en

forbunden højre hånd. Smiler svagt. Og jeg siger forsigtigt "Pollyanna! Jeg elsker dig!

Tilgiv mig!"

- Vent lidt! - siger samaritten. Jun trykker min hånd og holder om mig:

- Din søster har mistet en del blod, men ser ud til at klare sig. Hvor har du været dygtig, Eutille. Bliv her hos din søster! Der er brug for mig herovre.

Hvor der før var tomt, stimler folk sammen. Nysgerrige beboere med eller uden børn. Gøende hunde. Folk råber:

"Hvad sker der?"

"Hvad leder de efter?"

Vogne af forskellig slags nærmer sig. Og beredent politi på vejen genner folk videre væk så politiet kan arbejde. Betjente på forskellige opgaver i forskellige uniformer arbejder i huset, i haven og i skuret.

Jeg bøjer mig over Pollyanna. Hun er døsig men smiler svagt. Jeg kysser hende på kinderne og panden. Og hun siger noget, men jeg kan ikke høre det. Må meget ned til hende:

"Er det dig rigtigt? Jeg troede - jeg aldrig skulle - se jer mere." Jeg dupper vores tårer væk fra hendes ansigt med mit lommeterklæde. Samaritten lægger en hånd på min arm:

"- ikke for længe!"

Pludselig bliver jeg drejet rundt. Det er Noah! Tårerne løber også ned ad hans kinder. Han krammer mig og kysser mig på panden og krammer mig hårdt igen.

"Gud velsigne dig, Eutille! Alt godt beskytte dig!"

Og så falder han ned på knæ ved Pollyanna. Nu er det min tur til at holde en samaritter tilbage. Pollyanna har fået lys i øjnene. Men har ikke kræfter til at løfte sine arme. Noah er helt nede ved hende og hvisker og hvisker, mens han kærtegner hendes ansigt og kysser hendes hænder.

Og så ser jeg at Dimas står bag mig i sort uniform. Han siger dæmpet til mig:

"De må have lidt tid til at finde hinanden," og han tager mig med op på vejen og siger:

- Yoko er nu hos os i Setorium, vi tager ingen chancer! - Dimas giver mig et knus: Vi har ikke fået dem allesammen, Eutille, men de to I mødte i skoven hører til inderkredsen, og

dem tog vi her. Plus fire andre som kom løbende ud af byen i stor fart. Dem glæder vi os til at snakke med, Eutille. Du og kriminalassistent Dinkelfield er blevet mere populære i korpset end planlagt. Uden jer tror vi ikke på, at det var gået så fint og hurtigt.

"Dimas, Jun siger, at man gerne må være bange, bare man gør sin pligt."

- Flere af os har prøvet at miste en kollega i tjenesten. Vores folk er mit kød og blod, Eutille. Før en aktion sveder de og trykker sig. Men når vi råber: "CHARLIE GO!" er de knivskarpe og sætter ikke en fod forkert. Og Dimas tager et par små trin. Jeg går med. Vi ler, vi danser! Og pludselig er jeg den lille Eutille med sin legeonkel. Vi ser og forstår hinanden: leg og alvor, lys og skygge i vores øjne. Og jeg trykker mig ind til ham. Suger en varm stærk livsfølelse til mig.

Man trækker mig hen til en lille gruppe betjente som også tæller: Edik de Toro, Gaston med Cairo, og Jun og et par mere. De andre betjente stopper deres arbejde et øjeblik, og gør front mod gruppen og råber et:

"UNUS EX NOSTRUM!"

Og gruppen takker med honnør som jeg efterligner ved at kigge på Jun. Hun siger til mig:

"Det er vores valgsprog, som vi også bruger til at hædre nogen som har gjort en særlig indsats."

- Jeg fortjener det ikke, Jun! - hvisker jeg. Jun smiler:

- Det er vores måde at sige tak på, Eutille. Vi har nu jeres mors kors. - Hun viser mig det, og jeg nikker:

- Det er det!

- I får det tilbage når vi ikke skal bruge det mere. Søstrene Grit og Kara skal vi have en god lang te-sludder med. Og den anden dame i skuret, er turist, menes det. Vi har kørt hende afsted mod Ubitorama Hospitalet. Hun er bevidstløs og i kritisk tilstand. Og Eutille, jeg siger også tak for din store hjælp! Vi skal brug alle vores heste nu, også Chance og Ludwig. Men du kan køre med din prins, vor dygtige assessor, Relan Unusu. Ind til vore sikrede kollegier i Setorium. I tager giggen med den brune hoppe der længere fremme. Det er hvad der er tilbage. Vores coupévogne og landauren er også optaget. Din

søster Yoko venter på jer i Setorium.

"Men Jun, hvad med Pollyanna?" spørger jeg. Jun skal lige veksle et par ord med en kollega. Så peger hun:

- Pollyanna er lige kørt, og har hr Noah Courson hos sig. Vi sender også hende på hospitalet nu. Hun trænger til ro og pleje. Måske kan vi tale med hende i morgen. Vi må vide hvad der er sket med hende og damen Cona Abello som hun lå sammen med. I vil blive holdt underrettede om situationen mens I er i Setorium. Og vores kollegieværelser er ikke så slemme endda.

19. Turen til Setorium

Hoppen som trækker os hedder forvirrende nok "Mila". Som min mor. Jeg føler mig krænket. Men er nok for træt til at tage emnet op. Jeg er mere optaget af at sidde alene tæt sammen med Relan. Han holder tømmerne med et perfekt kuskegreb. Men det er blæst op og vi finder kuskekåberne frem.

"Er der langt Relan?"

- Ja, i det her tempo, svarer han. - Vi kan høre larmen fra Blackbird Path en rum tid.

- Vi skal langt mod syd og så mod øst. Fryser du?

- Nej Relan. Ikke når vi sidder tæt. Relan forklarer:

- Vi skal helst uden om hullerne, så jeg kan ikke bruge de smalle veje. Solen går snart ned, og jeg elsker dig, Eutille. Siger han, som om det er et astronomisk fænomen. Han kigger ikke engang på mig. Jeg siger i samme tonefald:

- Ja, lad os tage de store veje. Fuldmånen står snart op, og jeg elsker dig, Relan.

Vi er på vej ud af byen. "Stop" råber et par kvindelige betjente. Vi får besked på at vente. - Da vi kører videre fortæller jeg Relan om anholdelsen af Lupo Zimnat. Relan morer sig og vi ler sammen ret længe og ender med at - kysse hinanden. Et kys! - Min prins tager mig om nakken med højre hånd og tommefingeren under min hage. Kysser mig igen så det ikke kan misforstås! Og hoppen, alias min mor, Mila, trækker skævt for at

følge med i sin "datters" eventyr. Og jeg får en voldsom lyst til at skringe. Skringe af fryd, men gør det heldigvis ikke. Relan sætter sin pande mod min:

"Nu er du en æreløs kvinde, mens jeg bare er som mænd er flest. Men Eutille, du har mig på krogen, godt og grundigt, med modhager og stegegaffel. Du skal blot låse mit hjerte inde hos dig, og smide nøglen væk! Så er jeg din for altid." - Jeg kysser ham igen:

- Du er min prins, og ingen anden! Jeg vil hellere dø på Blackbird Path 7, end leve uden dig, hvisker jeg til ham.

Lidt efter siger han:

"Vi er forlovede, Eutille."

- Ja, Relan!

- Men du mangler lidt i at være gammel nok til at vi kan gifte os. Og vi skal jo have din formynders ord og hånd på det. Plus jeg skal have min fars velsignelse, hvilket jeg nemt kan få. Han elsker jeres møbler og red jo sammen med jeres far. Får vi de momenter knappet på plads, synes jeg vi skal søge aldersdispensation i det offentlige formynderi. Så vi kan gifte os tidligere: *Det er Dem, Deres Kongelige Højhed, Prinsesse Eutille, og ingen anden, jeg vil have til ægte, i tro og love i medgang og modgang. Herfra og til døden os skiller.* - Jeg vil kysse ham endnu engang, men synes det måske ikke er det rigtige svar. Så jeg smiler og nikker, og klemmer hans højre hånd:

- *Ja, Deres Kongelige Højhed, Prins Relan, jeg har låst Deres hjerte inde og smidt nøglen væk som De bad mig om. Og mit hjerte er også Deres på tro og love i medgang og modgang. Herfra og til døden skiller os.* - Og min kongelige højhed tager mig fast om lænden og trækker mig ind til sig, så jeg mærker hans varme og berusende duft af mandlig assessor.

- Men Relan, du glemmer at min formynder jo er mester Bartos! (Og vognen sejler lidt voldsomt igennem et hul på skovvejen.) Relan holder "hoppen" an, og må ned og tænde lygterne. De er smarte. Brænder på olie og glasset samler lyset så man med lidt god vilje kan se vejen. Vi fortsætter.

- Vi kan skyde genvej gennem "Feux Follets", jeg kender to brede veje igennem - eller i hvert fald en bred vej, siger Relan.

"RELAN! LYGTEMÆNDENES TEATER!" udbryder jeg, og ser forfærdet på ham.

- Glem det! siger han, og fortsætter:

- Dimas' ordner og udmærkelser hænger i gangen mellem Hallen og vores kantine. Det vil sige, hvis de hænger der. Han tager dem ned og vi hænger dem op igen. Vi kan ikke få nok af den mand. - Relan tilføjer:

- nævn ikke mester Bartos' na... (i det samme tager vognen endnu et hul -) ...vn mere på denne tur; det er en slidt gammel vogn denne her, og vi mangler endnu nogle kilometer. Jeg skutter mig ind til min prins og spørger:

"Hænger Dimas' Caritas orden der også"

- Ja, både hans og Mizutos hænger der i rødt og hvidt. De var på jagt efter røvere.

- Dimas sagde at I tog begge de to skovmænd som stoppede mig og især Pollyanna.

Hvem er den anden, lille tykke? - Relan laver to små fikse smæld med pisken:

- Lupo Zimmats højre hånd hedder: Porka Bosaventus. Han er fra republikken Angatus. Zimmat og Bosaventus er lokale medlemmer af en international ring. En ring hvor mænd sværger troskab mod "Sarracenia Cirklen", og får tatoveret en lille grøn og en lille rød cirkel ind - et meget privat sted på kroppen. De to havde hovedkvarter i kælderen, som søstrene Grit Benedikt og Kara Benedikt havde lejet ud til dem for 100 flade om måneden. Ringen er noget af det værste man kan tænke. Vi har travlt med hele tiden at være et skridt foran Sarracenia. Eller "psykocenia", som vi kalder dem på kontoret.

- Hr Bosaventus var i bad i en stor balje i kælderen, da vi stormede. Og han fik pludselig lyst til at afslutte badet, tage et dobbeltløbet haglgevær, og krybe ud gennem et kældervindue. Problemet var bare, at hans øjemål på en højst ubelejlig måde svigtede. Hans person, klædt i ingenting, havde maset sig halvvejs ud ad vinduet, da højere magter stod foran og bag ham og befriede ham for haglgeværet:

"Er De færdig med vandet, Hr Bosaventus?" og:

"Stammer det grimme bidsår i armen fra vinduet her?" og:

"Er det damerne ovenpå som har kradset Dem i ansigtet, Hr Porka Bosaventus?"

- Vore folk slog mønt om hvem der skulle have ham, slutter Relan. - Vi må trække forsigtigt ud og give os til kende, så tre lukkede vogne og to beredne politifolk kan passere os. Da vi kører videre spørger jeg:

"Men hvad er din opgave, Relan?"

- 1)

Jeg skal sikre at de anholdte ved hvad de sigtes for, og fortælle dem om deres rettigheder og pligter. Sørge for at de kan få en advokat som de kan godtage.

2)

Jeg læser alle forklaringer og indberetninger fra vores folk. Og jeg beder om opfølgende afhøringer eller foretager dem selv. Det vil sige af de sigtede samt de medvirkende politifolk og vidner.

3)

Jeg skal samle tråde i sagen. Fremstille en tidslinie på den, så vi får overblik over den. Tidslinien kommer op på væggen, hvis væggen er stor nok i vores kontor.

4)

Samt udarbejde hvad vi kalder et HV-katalog af små kort i alfabetisk rækkefølge, som i detaljer beskriver:

Hvad der er sket eller fundet.

Hvor det skete eller blev fundet.

Hvornår det skete eller blev fundet.

Hvem der deltog i akten.

- samt referencer til andre kort.

De små kort bliver hurtigt meget slidte, kan du tro!

5)

Jeg skal også indkalde sagkyndige vidner, som underbygger eller afkræfter vore påstande. Og jeg skal udarbejde en samlet rapport der beskriver sagen i klart sprog.

6)

Desuden skal jeg skrive et anklageskrift til brug i retten. Hvilke tiltaler vi kan rejse mod de sigtede. Hvilke love der er krænkede og hvilke straffe som efter anklagemyndighedens mening bør pådømmes.

7)

Lede sagen i retten. Det vil sige procedere den i forhold til dommer, forsvarer, vidner og parter.

"Så kan jeg godt forstå at du skriver så hurtigt, Relan."

- Men Eutille vi er fire om det arbejde, heldigvis. Og efter vores - samtale - i morges, er jeg inhabil når det gælder at afhøre dig igen. Men jeg er også inhabil i forhold til at føre sagen i retten. Det bliver nok vor chefanklager Silva Villam.

"Er du ked at det, Relan?"

- Nej, bestemt ikke, Eutille. Du skulle bare møde hende en dag. Alle på afdelingen kan lide hende. Og man siger om hende, at hun kan få en giraf dømt for at strække hals. Fru Villam er altid venlig og direkte. Var min tutor da jeg startede hos Dimas. Hun lærte mig grundlaget for mit arbejde. Og hun lærte mig også at finde "diagonalerne" i en sag. Det vil omtrent sige: hvilke spørgsmål man ikke behøver at stille. Eller hvad der med fordel kan udelades. Men også, at se sagen fra flere sider. *Audiatum et altera pars*: Måske er sigtede uskyldig? Måske tager vi fejl? Måske er vi gået i en fælde? Men hun lærte mig også: At gå efter kardinalpunkterne i sagen. Punkter som kan afgøre en hel sag i dommerens eller domsmændenes øjne. Kardinaler kender jo også til menneskets mørke sider. Silva tegner gerne små kardinaler ind hvor hun synes noget er særlig vigtigt. Kunne være kardinaler som er tæt på ild, sværmes af bier, går på tynd is eller klatrer visne træer. Meget livagtigt!

"Hvis jeg er blevet en god assessor, Eutille, så har vi nok forklaringen der."

- Tegner du også i dine sager, Relan?

- Ja, faktisk er jeg blevet rimelig god til det - altså. Knap så god som Silva. Nej, slet ikke som hende.

- Har du nogensinde tegnet balloner? siger jeg usikkert.

- Næh, det tror jeg ikke - nej, ingen balloner.

- Heller ikke piger? Tøjfri piger?

- Hvor vil du hen, Eutille? Skulle jeg det? Nøgne kvinder i retten? Ville helt sikkert koste mig både skilt og paryk!

- Du ved godt hvad jeg mener, Relan. Du har sikkert kendt nogen piger?

- Piger, ja. De løb skrigende væk, da de hørte, at jeg arbejder om dagen, og læser korrektur om natten. Mange af mine vignetter er tegnet om natten. Jeg kan ikke gøre for det, Eutille. Jeg elsker juraen og den elsker mig. - Håber jeg. Men efter mødet, du ved, er jeg kommet meget i tvivl. I tvivl om juraen gengælder mine følelser. Relan smiler og blinker til mig.

Men - Eutille, min eneste ene! Jeg må nok indrømme, at jeg har tegnet dig. Et pænt antal gange. Og i pænt tøj, som du er. Så godt jeg kan. Om natten må du tro. Og får ikke lavet det jeg skal. Og det mærkeligste er, at jeg roser mig selv for det! Har du kendt noget så sært?

Relan kigger lidt op i trækroneerne, og fortsætter: Jeg sover og drømmer, hen over bordet, du ved. Er tilbage som klassens dumme dreng. Eller drømmer om en pige tæt på vor samtale. Husker især en drøm, hvor jeg møder dig i skoven, Eutille. Du sidder på en gren og råber mit navn. Og jeg aner ikke hvordan jeg skal komme op til dig. Og aner heller ikke hvordan jeg skal tegne dig der på grenen. Du er vidunderlig dejlig i den højde, Eutille! Og i andre højder er du også en slem hjerteknuser. Hvis jeg var Justitia, ville jeg være bekymret nu. Ganske stærkt forurolet.

Relan er virkelig overraskelsernes mester! Jeg finder stadig nye sider af ham. Nye

undskyldninger for at beundre og elske ham. - Vi siger ikke noget, det tillader vejen ikke.

Og da vi igen har sikker vej under hjulene, er mine tanker tilbage på Blackbird Path:

- Men Relan, tror du I har nok til at få dem dømt?

- Vi får se, Eutille. Vi har allerede nok til tre lange fængselsdomme vil jeg tro.

- Har du selv været i Pilatusfængslet?

- For mig er det en arbejdsplads, Eutille.

- Jeg mener, hvordan er det at bo der?

- Både trist og spændende. Trist at undvære sin frihed. Men spændende at bo der.

- Hvad mener du, Relan?

- Jeg mener, bo med god plads til små ting og udsigt til væggen. Og god afveksling dagen rundt: gårdtur med lommetyve, spille med svindlere og spise med giftblandere. Det er så populært, at der er ventetid på flere afdelinger. Vi bygger en ny fløj mere næste år. Ingen skal gå forgæves!

Men Eutille! I kælderen, nr. 7, fandt vi personlige ejendele til to mandspersoner. Ikke mindst et par sko som mangler et hjørne på venstre hæl. Vi fandt også en hel del husgeråd, samt nogle yderst påfaldende detaljer: våben og ammunition, et kvejl jutereb svarende til de rebstumper vi fandt på åstedet i skoven. Dertil fandt vi mange små flakoner med etiketter med tal og bogstaver. I flakonerne er der interessante væsker. Og vi fandt små dåser med hvidt pulver som vi ikke tror er salt og sukker. - Vi vil prøve at bevise, at disse ting, helt eller delvis, har været betaling for levering af andre kvinder. Vi har flere uopklarede sager, som vi nu håber at kunne genåbne.

Men tænk dig, Eutille: Oppe i stuen, i en kommode med duge og servietter fandt vi et blåt klæde i metermål, hvor der manglede et stykke. Hvis det stykke vi fandt i skoven, med rester af en væske, svarer til det blå klæde i form, farve, og stof, vil jeg helst ikke hedde Porca eller Lupo når sagen kører.

Jo mere jeg hører Relans stemme, des mere føler jeg mig som hans prinsesse. Men jeg savner også mine søsterprinsesser mere og mere. - Relan tilføjer:

- der var ingen dræbte, hvis fru Cona Abello overlever. Og vi havde tre sårede af vores, deriblandt din kriminalassistent Jun. Der blev kun affyret tre skud: to ved skuret og et varselsskud da vi tog de fire personer syd for byen. Dem ved jeg endnu ikke noget om. - "Hører du efter Eutille? Sover du?" - Og ja, jeg sover. Jeg drømmer om Grit og Kara i røde Santu trøjer. De tilbyder mig små flasker og dåser. Og jeg ligger mere og mere ned i en stor balje med sæbevand. Og de kigger på mig ovenfra:

"Kommer du langt fra? Kommer du langt fra?" Og deres ansigter kommer nærmere og nærmere og jeg synker og synker ned i sæbevandet - holder vejret og kæmper og Relan siger:

"Eutille, skal jeg bære dig ind?"

20. Hovedkvarteret

Jeg drømmer videre. Drømmer skoven. - Drømmer at jeg springer ned og løber i skoven. Nogen løber efter mig, men er jeg bange? Jeg ved næsten hvem nogen er. Håber (måske) at han vil indhente mig. Jeg springer over et hegn og en å. Jeg hører ham le. Jeg skifter retning og blæser afsted. Men han kommer nærmere og nærmere. Vi ler begge to. - Han griber mig og jeg kæmper imod. Jeg vrider mig løs og vågner i en rigtig seng. Jeg sætter mig op og gnider øjnene. Er i et stort lyst rum med sjove billeder på væggene og et stort spejl i mahogni ramme og Yoko i en seng vinkelret på den jeg har sovet i. Jeg vil vække hende, men stopper mig selv. Der hænger en housecoat ved hver seng. Jeg tager min over mig, og i et hvidmalet skab ligger mit tøj minus Santu trøjen, som jeg ellers har vænnet mig til. Yokos tøj ligger også der. Og på en fin lille spejlhylde ligger toiletsager til os. Et lille skilt på væggen siger: "*Husk at checke ind!*"

Ude på gangen hilser jeg på flere andre kvinder, nogen påklædte andre som jeg. De fleste nok kvindelige betjente. De taler dæmpet sammen, fniser og peger ud mod vaskerummet. Jeg går derud. Der sidder en stor sort achriporcius på vaskebordet. Jeg har aldrig drømt om, at de kunne blive så kolossale! Dens mange øjne stiller skarpt ind på mig og den strækker sin giftbrod frem for at hilse på mig. De andre damer forbyder mig at

dræbe eller fjerne den:

- Frk Lipatel, lad den endelig være. Den er vores maskot Daisy Naeva! Hun kommer når man kalder! - Jeg tager så min sko på igen og vasker mig ved vasken mens jeg bliver begloet af Daisy Naeva - som langsomt rykker ind på mig hver gang jeg kigger væk.

Det er først da jeg kommer ren tilbage fra vaskerummet, at jeg ser der ligger en lille seddel. Jeg tager den og Yoko siger:

"God morgen Tille, hvor har jeg savnet dig!"

- Jeg har savnet dig endnu mere, Yoko! - Vi krammer hinanden. Yoko børster sit hår:

- Noah har fortalt mig om alt det du har gjort i går, Eutille! - Jeg giver Yoko endnu et knus og nogle små kys på panden:

- Han har sikkert overdrevet hvad jeg gjorde. Jeg var bare med.

- Nej, du var meget modig, Eutille! - Noah har også fortalt, at Polly har fået rigeligt med væske, salt og sødt, samt nogle betula piller mod smerter efter slag og fald. Hendes hovedpine er aftaget og hun har sovet i perioder i nat. Til morgen kunne hun spise en smule, og var oppe og gå lidt. Kunne tale i kort tid. Men hun er stadig svimmel når hun står og går. - Vi går hen til vinduet. Sedlen er fra Dimas:

"Kom ned når I vågner. Vi kan spise sammen, og I kan få de sidste nyheder. Kys og kram, din trofaste Dimas!"

Mens vi gør os klar, snakker vi om hvad der er sket og hvad vi har oplevet. Men meget må vente, for vi kan ikke lade Dimas vente. Vi går hånd i hånd ned til Hallen, til venstre gennem en gang med mange historiske hædersbevisninger og ordner samt rekvisitter fra politiets arbejde gennem mange år. Og gennem politiets store kantine hvor vi hilser på de mange betjente der. Honnør frem og tilbage. Jeg er ved at have lært det. Derfra ind i en højloftet opholdsstue bag kanten. Her er der billard med baller fremme, og billardkørerne på væggen. Langs den anden væg, et stort galospil mærket: "RAVI". Og på den tredje væg hænger en målskive til store kastepile. Over skiven står der: "Dræb de onde tanker!" - Et rigtigt manderum!

Midt i rummet et bord dækket med hvide dug og servietter og en stor blomsterbuket af orange Emmaus roser. Og fint service og bestik i sølv. Det er det lokale morgenbord når det er bedst: Friskbagt hvedebrød, og ristet majsbrød. Friskmalket komælk, Friskpresset appelsinsaft, drikkevand, olivenolie, tre slags oste, pølser, små postejer, stjernefrugter, chutney og sidst, men ikke mindst, friskbrygget coffea arabica med en lille perdonium til sukker.

Der er kun to personer til stede, Noah og Elnø Trensøn. De har kastepilene oppe. Trensøn rammer skivens øje hver gang. Noah siger:

"Jeg forstår det ikke. Først i galospillet og nu her i dart! En gentleman ville lade mig vinde en ud af tre. Men De, min Kæreste Direktør Trensøn, De tager det hele." Elnø

Trensøn klør sig i nakken:

- Min Bedste Noah Courson, at blive nummer to er også meget hæderligt - herligt, eller i så fald ... - Men jeg accepterer Deres argument, og vil gerne være en gentleman. Giv mig et slag af Deres stok. Men skru løven af først. Jeg vil ikke bides i tilgift. Noah løfter en hånd:

- Vi er nok gået lidt fejl af hinanden. Mine tanker om fremtiden er som et pelsdyr. En blød tasmacophilus der hele tiden smutter fra mig. Jeg vil fange den og give Dem smæk med den! Er det godt nok? Trensøn ler:

- Jeg tror vi skal være flere om at fange den slags! - En "gentleman" træder til side for hr Courson. En "ven" følger Noah på vej. Hvad siger De til at vi først fanger et godt venskab?

- Alborado! Det er jeg med på! Og mamba tage den bløde tanke med det kraftige bid. Så er vi to om den cophilus! siger Noah. Han skænker to glas vand og rækker Trensøn det ene. De hvisker sammen. De puffer til hinanden og morer sig. De skåler og tømmer deres glas. Elnø rækker Noah en kastepil og blinker til ham. Noah rammer plet! De ler begge to og råber i kor:

"Dræb de onde tanker!" og:

- Nej, der er damerne! - og herrerne bukker synkront. Og trækker også stole ud for os, præcis på samme tid.

"Dimas er på vej, og Goro, kører forretningen for mig. Og Eutille, jeg ved ikke hvordan jeg skal lønne dig for alt hvad du har gjort?" siger Noah, og giver mig et kærligt knus.

Yoko smiler rundt og vi nejer. Jeg føler mig flov:

- Kære Noah, en dag vil jeg fortælle dig alt. Hvem der gjorde hvad. - Yoko takker herrerne og spørger:

"Tak for den smukke velkomst. Og De, Dir. Trenson?" - Elnø Trenson sætter sig:

- Jeg kommer som part i sagen; repræsenterer mester Bartos, som jo repræsenterer den forurettede part: frk Pollyanna Lipatel. Både jeg og Puno Bartos er blevet afhørt i går om situationen. - Yoko:

- Hvis mester Bartos elsker os så højt, burde han så ikke selv møde op?

Trenson løfter to fingre og lader dem rotere:

- Min mund siger, at han har meget travlt, og at jeg kan gøre god fyldest. - Han folder langsomt sine hænder:

- Mit hjerte siger - at De har ret. Det er nu han skal vise - i de sidste måneder har lys og skygge byttet plads i mit liv, og denne sag fælder måske det træ jeg sidder i. - Yoko siger dæmpet:

- Hr Trenson, med det vingefang De har, er De nærmere himmel end jord!

- Tak, Frk Yoko. De er urimelig venlig. Forstå mig ret! Mester Puno Fiala Bartos skylder jeg det liv jeg har fået. Ja, at jeg lever! Han er benådet med et stort hjerte. Men vender det rigtigt? - Trenson støtter sit hoved og siger tankefuldt: "Puno, Puno, Puno! - man køber det ikke, det er altid en gave!"

Og ind kommer Dimas Porter ledsaget af Mizuto Maringa. De er i blå kommissær uniformer og hilser rundt og Yoko får et morgenkys af Dimas:

"Frk Yoko Lipatel, klokken er otte-nul-et-kys." Yoko giver ham kysset tilbage:

- Hr Porter, De er anholdt, sigtet-for-kys!

Mizuto Maringa overtager sagen fra Dimas Porter, som har erklæret sig inhabil. Skålene går rundt. Mens vi spiser fortæller Dimas os om situationen. Men først glemmer han at

han har kysset Yoko godmorgen. Kysser hende forsigtigt igen, og ret længe. De skiftes til ikke at slippe hinanden. Vi smiler og ryster på hovedet; jeg nøjes med at smile. Faktisk ler jeg inde i mig selv. Så farer jeg op og omfavner dem på en gang. Og Dimas kysser mig på kinden. Yoko på den anden kind på samme tid. Noah ler også:

- Et grundigt og meget charmerende brud på etiketten! Men ingen stoplys herfra, de herrer Dimas og Mizuto er klare stjerner på mit livs himmel. De har nu to gange reddet min tilkomne Pollyannas liv. Jeg står i dyb gæld til Dem. Dimas og Mizuto klapper hæle med to små hånd-på-hjerte nik. Og nu sidder vi alle og Dimas fortæller:

- Og netop om Pollyanna kan jeg sige, at hospitalet beholder hende en dag mere og vil så bedømme om vi kan få hende her over. Hun er begyndt at kunne tale, men har stadig svært ved at gå, og svært ved at spise. Det vurderes at vi endnu ikke kan afhøre hende. Man må kun besøge hende en ad gangen. Noah har været derovre indtil nu. Og Pollyanna vil gerne se sine søstre. Vi kan jo sende dig, Yoko, derover her i formiddag, Eutille i eftermiddag og Noah igen til aften. Kan I leve med det? - Og ja, det kan vi allesammen! Og Dimas går videre:

- De tekniske undersøgelser bekræfter, at rebstumper og blå klud matcher kvejl og klæde fundet på adressen i Goangnu Village, og at væsken i kluden er den samme som i en flakon fra huset mærket: NT768. Væsken virker stærkt bedøvende.

Kommissær Mizuto bidrager videre:

- De fire mænd som vi tog syd for byen er tavse, men vi arbejder på at sætte navne på dem. Og vi har desuden ransaget en anden adresse i Goangnu Village og beslaglagt et køretøj, en del dokumenter og kort over området. Samt bundter af små hvide markeringspæle og indbrudsværktøj. Vi har også fundet denne dogcart ca 5 km. mod syd. Vognen er smidt i et vandhul. Kusken har redet hesten væk mod vest gennem skoven. Den hest vil vi gerne finde. Den kan måske "fortælle os" om flere medskyldige. Og nu kommer jeg til det svære, desværre. Vi står overfor en bande som er indblandet i international kriminalitet: "Sarracenia Cirklen". Og derfor arbejder vi også tæt sammen med flere andre lande om opklaringen.

Dimas tilføjer:

- Politiet står foran en stor efterforskning af hvad der er sket. Og vor assessor Relan Unusu arbejder hårdt med at samle og sætte sagen op, men har også erklæret sig inhabil. Så han kan ikke føre den i retten. Den vil blive ført af en af vores andre dygtige anklagere, så snart efterforskningen er afsluttet og anklageskriftet udarbejdet. Man vil kræve strenge straffe, ikke mindst, hvis fru Cona Abello afgår ved døden. -

Planen har været at videresælge Pollyanna og fru Abello til højest mulige pris. Et sted i udlandet. Men inden da ville man bruge dem til pengeafpresning. Siden i går har vi på adressen, Blackbird Path, fundet et brev med udklippede bogstaver. Brevet er ikke gjort færdigt. Det er vedlagt en tot hår. Der er intet om hvortil brevet skal sendes. Teksten fortæller, at man har taget frk Yoko Lipatel i forvaring, og kræver en løsesum af betydelig størrelse:

- Hæng et blåt bånd ud: "Vi betaler!"

- Eller rødt bånd: "Vi betaler ikke!"

Det vil sige, at man tror at Pollyanna er Yoko! Der er heller intet om hvor og hvordan pengene skal betales, og hvor og hvordan Pollyanna i givet fald skal frigives? Nogle timer mere, og vi havde måske ikke fået stoppet dem. Pollyanna og Cona Abello kunne meget vel forsvinde for altid. Som mange kvinder før dem. Leve eller dø under nye navne.

Mizuto tilføjer:

- Der er intet brev om Cona Abello. Vi kender nu hendes nationalitet og ved, at hun er gift og mor til to små drenge. Men vi har også fundet en lille sort bog med navne og internationale adresser. Og bag i bogen en lang liste med kvinder. I den liste finder man både Yoko Lipatel, og Cona Abello. Vi arbejder på højtryk med det materiale, og i sær med at komme i kontakt med familien til fru Abello. Hendes tilstand er uændret kritisk. Vi passer godt på hende. Fru Cona Abello og frk Pollyanna Lipatel er nu både ofre og hovedvidner i sagen. Det gør dem udsatte, og bringer også mennesker tæt på dem i fare.

Dimas går videre:

- Vi har også en betjent uden for Pollyannas dør, og en kvindelig betjent i kittel som konstant sonderer hospitalet. Hvis Pollyanna skal uden for sin stue, følger vagten med. Desuden er vi klar til at udskifte eller forøge vagten på hospitalet. Vi har holdt flere interne møder om sagen, og vurderer at faren for nye angreb siden i går er sunket fra rød til gul zone. Men vi anbefaler at I piger får kvalificeret ledsagelse, eller bliver kørt af os. Når I skal over til eller fra Ubitorama Hospitalet; ja hvor I end går! Det er også vigtigt at I hjælper os. Brug jeres øjne godt! Gør intet selv, men orienter vagten, hvis I opdager noget mistænkeligt!

21. Vi kommer når du kalder!

Dimas spørger om vi har nogen spørgsmål til sagen? Det har vi ikke. Og så synes jeg godt jeg kan være bekendt at komme med:

"Hvorfor bor der en stor sort achriporcius i vaskerummet?"

"Og hvorfor hedder den Daisy Naeva?"

"Og er det rigtigt, at den kommer når man kalder?" - Dimas smiler:

- Det kunne Relan eller Jun fortælle dig meget om, men Mizuto du ved også en hel del om det?

- Jo tak, siger Mizuto, jeg vil med jeres tilladelse begynde et andet sted. Vi havde i sin tid tre kvindelige politifolk i korpset på kun 250 mand.

Og vi oplevede at de var gode til nogen opgaver: verbal håndtering af konflikter, tackling af voldelige kvinder, afhøring af tavse personer m.m. Alt det kan vi mænd også, men mistanken går på, at damerne kan være lige det lidt bedre i nogle situationer. Vi er derfor nu oppe på at 1 ud af 6 i korpset er kvinde, det vil sige 100 ud af 600. Og vi skal endnu længere op. De kvindelige betjente er meget flittige og modige, og har deres eget lingo. F.eks. kalder de jævnt hen hinanden for Daisy.

"Og hvorfor nu det?" Lyder det hende fra døren. Der står kriminalassistent Jun Dinkelfield i uniform! Bada Wauh! - Hvor ville jeg gerne - være så flot som hun er dér. Og turde gøre alt det hun gør, Jun - tænker jeg.

Mizuto vinker hende ind:

"Hvordan går det med venstre hånd?"

- Den er ikke faldet helt af. Men pas på, jeg har en ekstra hånd her!

- Sid ned Jun!

- Jeg har spist!

- Tag lidt at drikke, og fortæl os om Daisy, så vi kan lære af fortiden! - Jun smiler sødt og gør honnør, og sætter sig:

- Tak for de pæne ord Hr Politikommissær! - Mizuto klapper, og vi følger hans eksempel.

Jun fortsætter:

- Vores maskot Daisy Naeva? - Nogen eller noget har sendt hende. Hun har altid hjemve. Trænger til ... Kommer når ... Vi prøver bare at hjælpe hende. Give hende et sagsnummer. Og navnet Daisy har vi ikke selv fundet på. - Jun drikker lidt og går videre:

I har måske hørt om Jirisia sagen? Vi skal hundrede år tilbage. Og vi skal til den store by sydpå: Bello Seguro. I byen oplevede man usædvanlig mange tilfælde af hustru vold eller hustru drab. Ofrenes mænd blev næsten alle frikendt i retten, men derefter risikerede de at komme ud for mærkelige ulykker. Sporene pegede på et lille hus i nordenden af Bello Seguro nær søen Matrum Lacus. Huset hed: "Jeg kommer når du kalder!" malet nydeligt hen over den lyseblå gavl. I huset boede en pensioneret skolelærerinde, hvis alibi kunne bekræftes af de andre ældre whistdamer som mødtes hos hende. Og dog lykkedes det at få hende, og flere af hendes whistdamer idømt lange fængselsstraffe. Nogle tegninger, tegnet af en døvstum lille pige ved navn Jirisia, var med til at afgøre sagen.

Lærerinden forklarede i retten, at vor tids love udspringer af gamle tider og skikke. Og hun fortalte om oldtidsbyen Laposhida, hvor kvinder blev ofret til guderne. - Lærerinden påstod til slut, at lighed for loven ville komme alle til gode. Og tilbød at tage den samme straf som en mand i hendes sted ville have fået. Retten mente dog, at straffe aldrig måtte

krænke retsbevidstheden. Retfærdighed var ikke en handelsvare, sagde retsformanden.

Men lærerindens forsvarstale startede en bevægelse for kvinders rettigheder - helt op til i dag. Kvindens navn var Daisy Song Garcia. Hun døde efter 7 år i fængslet. Men hun mindes i Bello Seguro med en statue, og med at den vej hun havde boet på, kom til at hedde Daisy Garcia Allé.

Noah breder armene ud:

"Ja, retfærdigheden har hjemve? Det er meget muligt. En charmerende tanke, når vi sidder netop her!" Han kniber det ene øje sammen og spørger:

"Men støtter De hvad disse whistdamer gjorde?"

- Vi kvindelige politibetjente tager selvfølgelig afstand fra hendes metoder; men hvis man gør hvad man altid har gjort, vil man få hvad man altid har fået. Vi søger inspiration i hendes tanker om kvinders krav på retfærdighed. Det er ikke vor opgave at dømme, men at trække sagerne frem og gøre dem klar til domstolene. Hun er vor Daisy. Og "Vi kommer når du kalder!" er blevet vores kampråb. Vi er på ofrenes side; uanset køn og alder. Personligt går jeg ind for, at kvinden bliver sin egen formynder. Og at ægteskabet også bliver et ligeværdigt venskab. Og undskyld mig, jeg skal på vagt! - Jun gør honnør og går.

Noah slår ud med hænderne og:

- Er der dømt bukser til alle? Vi mænd er større og stærkere. Er det ikke vor naturlige opgave at beskytte... (Noahs stemme knækker...) vor hustru og skabe et rum omkring hende? - Han læner sig frem, ser ned. Holder i bordet. Siger dæmpet: Et rum som kan få hende til at føle sig tryk og lykkelig? - Trenson rejser sig og sætter sig over ved siden af Noah - og siger roligt:

- Ja gensidig tryghed og lykke. Ord og handling. Behov og evne. Det giver mening. Men skal vi også beskytte vor partner mod hans eller hendes vilje? Vi lever i en oplyst tid, Noah! Hos matriarkalske dyr som elefanter, hyæner og bonoboer synes hundyr klogere end handyr. Når man sætter en plet op på deres krop, og de møder sig selv i et spejl, vil de

dreje sig for at se pletten tydeligt. Altså, hvis de forstår at de ser sig selv. I flere undersøgelser klarer hundyr sig hurtigere igennem spejlprøven.

Noah har fundet sig selv, holder sin ene flade hånd op som var den et spejl og sætter sit hår med den anden:

- Ja, kvinder har jo et intimt forhold til spejle og pletrensning. Og hyæner har jo mange pletter. Men hos løverne bestemmer mændene. Fordi de er de største og stærkeste. Noah løfter sin løvestok. - Og så har jeg en hånd oppe:

"Hos løverne kan kvinderne kun se til, mens deres børn bliver bidt ihjel af en stærkere mand end deres egen; og de kan så begynde helt forfra. Det står i en bog: "Om Løvernes Familietraditioner", af Alka Okoro." Mizuto smiler til mig:

- Flerkoneri og børneofring?

Noah fortrækker ansigt:

- Modtaget og forstået, Eutille! En dum løsning på et klogt problem. Men mon ikke mænd er et stykke bedre end kvinder hos andre dyrearter som bavianer, grise og julenisser, ler Noah, når det gælder om at få noget til at vælte? Dimas har et glimt i øjet:

- især når de vælter hjem efter festen. Han fortsætter: i ægteskabet giver man hinanden sit ord og løfte om troskab: Man stoler på hinanden og bidrager til hinanden. Og med børn i huset smelter forældrenes opmærksomhed sammen om børnene. Og manden afstår fra at bide sine egne eller andres børn. - Noah afrunder:

- Mine Damer og Herrer, Jeg tager det til mig! Men husk at mænd og kvinder er forskellige! Det er vor forståelsesramme, vores konklusion. - Og indrømmet, når jeg står i skum og barberer mig selv foran spejlet, kan jeg nemt komme i tvivl om jeg er Noah, eller måske en moderne Daisy inkognito. - Almindelig munterhed! Yoko blander sig:

- Når det gælder liv og død er vi alle fuldstændig ens. Noah og Daisy! Vi kan bevæge os væk fra livet og miste det. Eller livet kan bevæge sig væk fra os og livet mister os. Jeg fornemmer stærkt, at vi sidder tilbage med en skyldfølelse over det som er sket. Et svigt i forhold til Pollyanna. En følelse som er hjemløs, for hvad kunne vi have gjort? Skal vi kvinder fremover gå i et andet usynligt glasbur, som er endnu mindre end det vi lever i

nu? Eller skal vi alle lære at forstå og respektere hinanden, have medfølelse med ramte eller svagere mennesker og lade skaberen om at måle og dømme os?

Mizuto opponerer: Nej, det er politiets opgave at skabe trygge og retfærdige rammer om det samfund vi lever i. Rammer hvor der skal være plads til alle, også for Pollyanna og kvinder som dem Daisy kæmpede for. - Dimas runder af:

- Noah! Vi havde før Daisys tid en opfattelse af, at hvad der skete i hjemmet ikke vedkom samfund og myndigheder. Den bevægelse Jun Dinkelfield nævner, skilte vandene for og imod. Og bølgerne går jo højt den dag i dag. -Yoko løfter venstre hånd:

- Er alle de kvindelige betjente med i Daisybevægelsen? - Mizuto:

- Nej, men et flertal er positive overfor dens ideer og resultater. - Trenson vil også vide:

- Hvordan forholder det sig med de mandlige betjente? - Dimas:

- Der er ingen tilsvarende bevægelse blandt de mandlige betjente, så vi kender ikke svaret. Men i starten var de jo f.eks. imod kvindelige betjente. Nu er der et stort flertal for. Personligt finder jeg, at Daisybevægelsen som Jun Dinkelfield beskriver den, er en styrkelse af vort samlede politikorps.

22. Emmaus venner af 1. grad

Efter frokost er det min tur til at være hos Pollyanna. Først nu ser jeg hvor stort det hele er. Retsbygning, politiets administration, arresthus og de mange kollegier. På bygningen til højre står ganske rigtigt: "Unus ex Nostrum" over portalen. Dir. Trenson har tilbudt at følge mig sikkert over til Ubitorama Hospitalet, Afd. 3, Stue 8. Han starter med en kompliment:

"Jeg har fået den ære, Frk Eutile!" siger han med et smil. Jeg nejjer:

"De er altid velkommen, jeg er Dem meget taknemmelig." Vi kører i en hvidmalet gig med en livlig brun hingst. Elnø Trenson har en lille buket og en flad pakke med. Og jeg har fået tre af de fine Emmaus roser med. Jeg er lidt flov over stadig at have en af hans forvandlingskugler i lommen. Men idet vi starter, kører vi forbi - Nicodemus! Han rækker sin hat frem som en skål. Trenson holder an. Nicodemus siger:

"Jeg spiser brød som ikke er bagt. Jeg drikker vin som ikke er gæret. Jeg synger sange som ingen hører". Trenson finder to mønter. Stiger ned og lægger dem i hatten. Op igen og skal til at starte. Nicodemus, stadig med hatten i hånden er der igen:

"Jeg husker dét som ikke er sket. Jeg bestiger bjerge som ikke er født. Jeg lever uden at ånde". Dir. Trenson sidder lidt. Finder endnu en mønt og kaster oppe fra bukken direkte ned i hatten:

"Slut for i dag min gode ven!"

Men Nicodemus fremturer for tredje gang. Råber:

"Jeg er den barndom du ikke fik. Jeg er den vej du ikke gik. Jeg er det spring du ikke sprang". Elnó Trenson holder an. Sidder tavs - helt stille. Stiger langsomt ned fra bukken. Går roligt hen til Nicodemus og omfavner ham gengældt. - Ikke flere mønter. Ikke flere ord.

Vi skrumpler roligt afsted. Der er ikke megen trafik. Folk smiler eller vinker til os, måske fordi en hvid vogn ikke er hvad man plejer at se. Eller måske fordi folk kender dir. Trenson? En anden vogn, en stor lukket Duncan, sort med en rød stribe og to hvide heste. Flot skinnende! Den dukker op af intet og følger roligt efter os. På bukken tre mænd. De diskuterer et eller andet. Dir. Trenson beder mig om ikke at kigge tilbage. Jeg kan se at han følger vognen med hurtige øjekast. Trenson virker pludselig forandret, som en bueskytte der spænder sin bue. Hans øjne er som sigtekorn. Mit hjerte hamrer vildt, mens Trenson virker iskold rolig. Sådan kender jeg ham ikke! Jeg indrømmer for mig selv, at jeg er bange. Men for hvad? - Vognen haler ind på os. Men vi fortsætter i samme tempo. Den følger os som en skygge. Drejer når vi drejer. Nu er den lige bag os kan jeg høre. Efter nogen tid kører Trenson midt over Stortorvet. Han løfter højre hånds 1. og 5. finger over sit hoved. Og jeg kan høre hvad der lyder som en skralde et sted. Vi drejer rundt om Rådhuset og ned ad en sidegade. Den sorte følger med. Pludselig bliver der råbt en kommando fra vognen bag os: "PROHIB! PROHIB!" Men Trenson stopper ikke. Han fortsætter roligt gennem to højresving. Og lidt efter er vi tilbage på torvet med Duncan i hælene.

Så siger Trenson:

"Hold godt fast, Frk Eutille! Nu slår vi til skaglerne! Brænder hjulene!" Og med et par energiske: "GEE UP PAN! GEE UP PAN!" sætter han vores brune hingst i galop over torvet, med os slingrende efter. Forbi Rådhuset og ned ad en sidegade, hvor han råber: "BOON BOON bdrrrr", holder hingsten an og trækker hjulbremserne. Fire store mænd ruller en kærre med skærver ud bag os. De forsvinder ind i portene på begge sider. Det er dårlig nyt, men ikke for os. Duncan kæmper for at bremse i tide. Og for at vende de hvide heste. Den kører så rundt på torvet. Gaden overfor er pludselig blokeret af tre, nej fire vægtere med skilte om halsen. Morgenstjerner og et par hunde. De lægger en mand ned og peger mod et eller andet. Men andre gader synes nu også spærret. Der bliver råbt en del, men jeg kan ikke se hvad der sker.

Trenson sender mig et lille skakmat smil. Vi kører roligt videre mens han roser hesten og kærtegner den med pishen:

"Se på ham! Hvilken krop! Er han ikke kær? Han har fødselsdag i dag, og så er det ham som giver ós gaver. Det er en stor skam at sætte hjul bag en ridehest. Jeg får lyst til at købe ham! Så sandt som "r" i Trenson: jeg giver ham et kys når vi lander."

- Men han har temperament, og vil gerne vise sine kræfter.

- De har jo ret, Frk Eutille. Med lige dele tryghed og eventyr, får man den bedste hest.

- Ja, og det bedste menneske, siger jeg.

- Nej, Frk Eutille, det kan vi ikke mene. Der skal mere til, hvis jeg må sætte ord på.

Trenson læner sig mod mig: "vi har ikke skabt os selv".

"Pollyanna mener at vi er ligesom sommerfugle. En guddommelig tryllekunst."

- Frk Eutille, vi er en del af alt levende. På godt og ondt. Det er vores liv og død. Og vi ved det. Det gør os til mennesker.

Han beder mig holde vores oplevelse hemmelig for fremmede. Jeg nikker:

"Hvad ville de?"

- Det er vi flere som gerne vil vide. - Jeg vil ikke spørge ham hvad han selv tror, men jeg kan ikke lade være med hele tiden at kigge mig tilbage. Jeg har min egen teori om hvad

de ville! Men alt synes normalt. Er det bare en ond drøm man kan vågne fra? Ingen af os siger noget. Det er som om intet er hændt. Vi er os selv igen, næsten. Men en hel ny følelse af tryghed knytter mig nærmere, tættere til Elnø Trenson. Jeg kan ikke forklare det bedre.

Vi kører en del på brosten, og får en rigelig massage af moder jord. Mange gader og stræder på kryds og tværs:

"Hvordan finder De vej, Hr Trenson?"

- De må godt kalde mig Elnø! For mig er De altid den lille Tille som jeg nu og da fik lov at bære rundt på. Miranda og jeg fik jo aldrig selv et barn. Jeg har kendt Dem fra dengang Deres mor kørte Dem i en meget mindre vogn end denne. De har endda redet på mine skuldre den gang. Og ved mødet sidst, har De forfremmet mig til Pirallo, Deres ride hjort. Og De, Frk Eutille, er blevet mindst dobbelt så stor som dengang. Men jeg er ikke blevet større. Så selv om De burde ride på mine skuldre nu, så kører vi lige denne lys hvid gig.

- Jeg kan huske, at De lærte mig at spille skak. De lod mig vinde. Trenson ler:

- En kvinde vinder altid ved nærmere bekendtskab. Men kvinder må jo ikke spille skak, så opdager mænd hvor kloge de er.

- Deres mor, Mila Lipatel, var en meget klog kvinde. Kvinder er bedre end mænd til at finde vej. De læser oplevelserne og husker vejene. Mænd læser ordene og glemmer vejene. - Jeg føler mig lidt flov:

"Jeg vil gerne sige Elnø til Dem. Men bær over med mig, hvis "

"Til dig!" retter han mig. Jeg fortsætter:

- Men tilgiv mig, hvis jeg glemmer det. Og du må gerne sige du til mig!

- Alt forladt, Frk Eutille. Se nu, fordi vi talte om Dem, undskyld, dig, så kørte jeg til højre og ikke lige ud som vi skal. - En mand siger: vi kører i en trekant. En kvinde siger: Vi tager et stort gult hus. Så svinger vi til venstre ved figuren af det gyldne vildsvin og igen til venstre ved krydset med en brønd i midten. - Jeg ler og læner mig tilbage med mine Emmausser:

- Jeg tror DU kørte forkert, fordi der ikke er nogen trekanter i dit hjerte. Man kan betro dig to hemmeligheder og få ti igen næste år. Hvis du endelig snyder nogen, er det dig selv.

- Du gør mig stum på en charmerende måde, Eutille, siger Elnø og lover mig et trekantet stykke lagkage når vi kommer tilbage, og tilføjer:

- Jeg har dog altid en trekant med mig. En trekant som gik mig til hjertet. Han peger på de tre ar efter slangebidet på hans højre kind:

- Men jeg var heldig at den ikke blev i mit hjerte, for så havde der siddet en anden kusk hos dig nu, Eutille!

"Hvorfor blev du bidt, Elnø?"

- Som børn måtte vi ikke have med slanger at gøre. Men der var lommepege at tjene når hr Pattison, fra universitetet i Setorium, kom forbi med sin klokkevogn. Jeg hjalp de store, og fik lidt for det. Det var dyre lærepenge! Og dog? Slangen lærte mig noget, som siden har reddet mig når det så mest håbløst ud. I fægtesalen, ja og i livet på godt og ondt.

- Hvad gjorde den Elnø?

- Det lyder underligt, men den smilede til mig. Smilede sekundet før hugget kom. Jeg reagerede på smilet, ikke på hugget. Det reddede mit liv. Det smil glemmer jeg aldrig. Mange har sagt mig, at slanger ikke kan smile. Lad dem tro det, Eutille! Det bliver mellem os. - Elnø ryster langsomt på hovedet og kommer pludselig i tanke om noget andet:

- Mens vi taler om hemmeligheder: Eutille, du skal få en ægte hemmelighed nu og her. I går modtog min chef, mester Puno Fiala Bartos, en kurér til hest. Han medbragte forseglede post som han personligt overbragte mester Fiala Bartos i hans kontor. Kuréren var hr attaché Sandip Comar. Jeg vekslede nogle ord med ham inden han tog afsted. Han fortalte at han naturligvis intet kunne røbe om brevets indhold. Men at hans foresatte, gesandt Avitla Stun og Comar selv, forud for mødet i Santu huset havde fået en klar opfattelse fra min chef. En opfattelse af, at kvinderne, det vil sige dig og dine søstre, alle glædede sig til at møde Ampundis prinserne.

"Hvor frækt, Elnø!"

- Ja, overraskende! Men husk, hvis blot en af mester Bartos' "prinsessepiger" forenes med en Ampundis prins, vil det straks forvandle Bartos selv til en Ampundis fyrste. Han vil så sidde med på begge sider af bordet, når der skal tales forretning.

Elnø fortæller videre:

- Jeg inviterede Sandip Comar op på 4. sal. Viste ham værelset hvor røverne havde været, og vi bankede på naborummet for at se til vor pyntekårde. Seks driftsledere under chefarkitekt Long Bowen arbejdede samme sted på en kartonmodel i farver af den nye dæmning og tilhørende kraftværk i skala 1:100. De sprang op og hilste, men: "De Herrer, lad Dem ikke forstyrre." fik dem ned igen. Vi tog pyntekården og lukkede stille efter os. Comar beundrede kården grundigt og eksercerede de klassiske otte parader med interessante variationer. Vi ophøjede to knaster i balustraden til at være fægtekunstens Oculi Diaboli. Og vi fik begge touché i første forsøg. - Da han gik, skiltes Sandip og jeg, Elnø, som Lotus venner af 1. grad.

- Hvad betyder Lotus venner af 1. grad?

- Det - Jeg aner det dybest set ikke, Prinsesse Eutille, men det føles rart.

- Det er noget med værdifulde blomster, siger jeg: - Hvad ville et Emmaus venskab af 1. grad mellem Eutille og Elnø betyde for dig?

- Det ville betyde at jeg var som en onkel for dig, Eutille. En du kunne stole på. Din bedste ven!

- Tak Elnø! Det føles også rart.

- Men hvad stod der i brevet til mester Bartos, "onkel" Elnø?

- Det aner jeg heller ikke, og jeg må heller ikke ane det. Mester Bartos læste det overbragte brev alene. Skiftede til sin røde housecoat og gik til sit private svømmebassin, mens han nynnede:

Jeg synger roser, jeg synger liljer,
jeg lægger blade den vej du går.

Du er den eneste som jeg elsker,
og som mit hjerte og håb forstår.

23. Ubitorama Hospitalet

Trenson hjælper mig galant ned fra giggen og takker fordi han måtte passe på mig. Jeg må vente lidt mens han snakker privat med "vores" brune hingst. De to virker enige. Man bliver nemt enige om komplimenter! Jeg prøver at forestille mig indholdet:

"Tillykke med fødselsdagen!"

- *Tak Hr Direktør, det var en fornøjelse at hjælpe Dem.*

- Jeg synes jeg skylder Dem et kys og en lækker sadel. Hvad siger De til det?

- *Tak Dir. Trenson! Helst bjørneskind, så er der én mindre, hvis De forstår. Kysset må De godt beholde. Jeg er vegetar, men jeg kender en hoppe De gerne må ...*

- Godt! High Horse på det, og vent her!

- *Mange tak, og pas på trinnet, Dir. Trenson!*

Og en vældig flok røde macaw fugle letter og flyver mod øst, og nogle klaprende hule lyde som af hestesko lyder ude i vest. Jeg har ikke været her siden jeg var syv år. Trenson er klar igen og holder døren for mig. For at mindske smitte er Ubitorama Hospitalet bygget som et kors omgivet af grønne haver. Receptionen i midten er et stort højloftet rum med otte sider. Lyset kommer ovenfra, og fire slanke palmer langs siderne byder velkommen. Indgangen er en lang gang i den ene side. De tre afdelinger ligger til venstre, lige frem og til højre.

Vi bliver bedt om at vente dér i receptionen. Sætter os sammen på en bænk langs væggen, og venter. Midt i rummet er der en hvid vandkunst med en stor smuk kvindefigur. Med sine åbne hænder øser hun vand over knælende kvinder. Der er en atmosfære af glemte skæbner, usagte ord.

Man kommer og går. Personale, patienter, kuske og besøgende. Og dog hviler rummet i

sig selv. - En lille pige med lyst hår. I pæn hvid skjortebluse og rød og grøn nederdel og ditto sokker. Hun kommer ind fra Afd. 1, og går mod Afd. 2. Men stopper foran os, og smiler smukt til os, men skeler lidt:

"*Stakkels børn! Kan I ikke nå vandet?*" hun tager et par håndfulde og stænker os godt til. Jeg føler mig forulempet, men Elnø slår en hjertelig latter op:

"Jeg er ved at drukne i nådegaver. Tusind tak! Hvad hedder De, lille Frøken?"

"*Du må ikke lege med fremmede, Peony! siger min mor.*" Trenson prøver sine lommer:

"Åh! Jeg har ikke noget at give hende!"

- Det har jeg, onkel Elnø! siger jeg og haler den store hvide forvandlingskugle frem. Han sender mig et fingerkys, og rækker den til Peony:

- Tak, og hils mor fra Elnø Trenson!

Peony snapper kuglen. Giver den til receptionisten bag glasset, og tripper ind i 2. Afd.

Vi sidder pænt sammen i hver vores tanker.

"Onkel Elnø, der er noget jeg har gået og tænkt på."

- Sig frem, Eutille!

- Hvorfor kalder du nogen gange os for Nono? Pause.

- En ejendom i Avantis. Jeg købte den af mester Bartos. Indrettede den som børnehjem for ensomme og forladte børn. Jeg kaldte den NONO. Der arbejder 12 voksne og den er bolig og skole for 65 børn. Og de skal ikke kun lære om de voksnes verden. De skal også lære at tage hånd om hinanden. Den næste NONO bliver større og skal ligge oppe mellem Warna Ridoubt og Sunbourne. Den kommer også til at rumme et børnehospital. Min fars familie stammer deroppe fra. - Jeg har nok ikke selv tænkt så meget over det. Undskyld! Eutille.

- Du skylder mig ingen forklaring, Elnø. Det er bare så smukt et navn. - Han kysser min hånd:

Eutille! - det sagde du ikke af dig selv. Nu ved jeg hvad et Emmaus venskab betyder.

- Vi var 5 børn. Jeg var nummer fire og Nono var den yngste. Min lillesøster.

To ældre brødre hed Nastiab og Urhtar. Ældst var vores halvsøster Ramia. Hun var en

slags ekstra mor for os alle sammen. Læste for os og med os. Lærte os op til at leve i en skov. Samle bær og vilde planter. Reparere ting og passe mindre børn som mig og Nono. Jage farlige dyr væk. Ramia lærte Nastiab og Urhtar at skyde. Og de tre var to gange om året med far på jagt. Vores hund var en stor sort labrador. Han hed Fenris. Elskede vand. - Floden tog ham. Vi mistede en god legekammerat og beskytter.

"Har vi mødt nogen af dem på Blue Hall?" Trenson smiler lidt til mig inden han fortsætter:

- De er alle borte, Eutille.

- Det gør mig ondt, siger jeg og strejfer ham nænsomt.

- Det er længe siden nu, men tak for din deltagelse! Jeg var syv-otte år, Nono kun fire. Vi boede i en hytte langt mod syd i Valentinskoven. Et sted som skråner ned mod floden. Far hed Kinnoc. Han var skytte og distriktsleder for skovvæsnet. Min mor, Sue, arbejdede tit som jordemoder i området. Hun skulle også holde sammen på familien. Men vi var ofte overladt til os selv. Der var fire kilometer til nærmeste nabo.

Nono var gerne i nellikefarvet hårsøjle og ditto finstrikket trøje. Som Ramia havde strikket hende. Hun gik i små gulprykkede sko, hvis hun ellers kunne finde dem. Jeg lærte hende hvilke bær hun måtte plukke og hvordan hun skulle udtale sit navn: Nono Trenson. Ikke Nono Tenson, Nono! Prøv igen!

"Hvad er en Tenson, Elnø?" sagde min lille Nono. Hun stolede blindt på mig.

- Se! Sagde jeg, og frigjorde en guldsmed fra et spindelvæv. Den fløj bort, og jeg sagde til Nono:

- Dét, er en Trenson!

Nono elskede at danse mens hun jublede og sang sine egne sange. Kvidrede som en gul natina pirol:

"Se, vi flyver! Vi flyver med fødderne: *ihi du! ihi du! dudelio!* Se vi flyver, Elnø!"

Nono og jeg gik også små godtvejrers ture alene i skoven. Med hinanden i hånden. Jeg så til at hun ikke snublede eller slog sig. Og en dag gik vi sådan sammen. Hendes lille hånd

passede ind i min. Som et æg i en rede:

"Elno!"

- Ja, Nono.

- Nu er jeg inde i dig.

- Jeg passer på dig, Nono.

- Uta siger man ikke kan.

- Passe på dig?

- Være inde i - nogen, Elno!

- Jeg holder dig bare i hånden. Sådan! Så bliver vi ikke væk fra hinanden.

- Ram siger jeg har sovet - inde i mor.

- Det har vi allesammen, lo jeg.

- Også far?

- Du kan jo spørge ham, Nono.

- Jeg vil gerne - sove inde i dig, Elno!

- Vi skal ikke sove nu. Vi skal gå tur.

- Jeg vil være inde i dig. Så kan du altid - gå med mig.

- Godt, Nono. Bliv aldrig væk! Så vil jeg altid gå med dig. - Nono sagde ingenting, men hendes små hænder holdt min hånd op til hendes kind. Hun så på mig med strålende øjne. Vi stoppede og holdt om hinanden. Og en stor brun fugl fløj over os.

- Jeg havde planlagt at gå i ring. Ned mod floden og til venstre ved det store platan træ. En vej som går rundt og væk fra floden igen. Vi skulle bare dreje endnu engang når vi nåede en stjerne af syv jagtveje. Men den dag gik vi forkert! Og det var min skyld, Eutille! Mit ansvar. Der er ikke noget "men".

"Hvor bor vi, Elno?" sagde hun oftere og oftere. Hendes små ben var blevet trætte. Og jeg blev mere og mere usikker og bange. Hvor var vi? Så stor var min glæde da jeg genkendte en vej og et hus og træerne omkring. Nu vidste jeg hvordan vi kom hjem.

- Var der ingen som kunne hjælpe jer, Onkel Elno?

- Nej, Eutille! Dengang var Valentinskoven ret mennesketom. Undtagen når der blev

blæst "blå" jagt med heste og hunde. Men pludselig så vi mennesker. De trak lange røde bånd over vejen og mellem træerne. Vi prøvede at gå under båndet, men de råbte: "QUADRAGINTA!" og trak os væk. Vi prøvede et andet sted, og nu blev der stor opstandelse. Vi var bange for deres kæppe og hunde og jeg prøvede at beskytte Nono. Og det lykkedes næsten.

- Tænk, I var dog kun børn, Elnø! Sagde du ikke at I boede på den anden side?
- Jeg sagde hvem vi var, men det hjalp os ikke. Vi gik tilbage, og jeg prøvede at trøste Nono. Til sidst græd vi begge to. Vi turde ikke blive på vejen, men sov i skoven. Jeg byggede næste dag et lille skjul af grene og kviste. Nono sad stille og spurgte:
- Hvornår kommer mor? Kommer hun nu - Elnø? - Vi sov om nätterne i det lille skjul og om dagen prøvede jeg at få Nono til at spise blade og bær fra skoven og drikke vand fra en kilde. Men det kom alt sammen op igen. Og skoven blev koldere for hver dag. Jeg prøvede at varme hende om natten med min krop. Hun spurgte ikke mere, sagde ikke noget. Jeg prøvede også at gøre hende glad. Men hvad skulle jeg sige?
"Kunne I ikke gå tilbage til menneskene på vejen, og bede om hjælp?"
- Vi turde ikke! Eutille. Som du selv siger, var vi kun børn. Vidste ikke, at de faktisk havde reddet os fra at gå hjem. Fra at blive smittet, Eutille. Alle har været bange for hinanden. Børn ingen undtagelse. Og Nono kunne ikke længere gå. Og jeg turde ikke forlade hende. Ingen hørte mine råb. Eller turde ikke høre dem. Hvis jeg så lys og kaldte, forsvandt lyset igen. En dag lå vi og frøs. Jeg holdt hende ind til mig. Vi så bare ind i hinanden. Og jeg kunne mærke at hun svandt ind i sig selv og væk. Hendes øjne blev pludselig tomme. Hendes ånde blev stående i et lille suk. - Jeg græd og ruskede hende:
"Træk vejret, Nono. Bliv hos mig!" græd jeg. Råbte om hjælp! Ønskede voldsomt at følge med hende. - Trenson fortæller det stille og roligt og lægger en arm om mig:

- Jeg ved ikke hvor længe jeg lå der. Jeg kyssede min lillesøster. Begravede hende i skoven med mine bare hænder. Dækkede hende med blade, kviste, skovjord, og øverst mos og sten så godt jeg kunne. Og bandt et kors. Lå der på mine knæ med blodige hænder og havde ikke flere skrig. - Elnø og jeg sidder stille og holder om hinanden. Jeg føler mig

så ond. Tænk at jeg har kaldt al den sorg og smerte frem i ham. Tænk hvis jeg skulle ...

Men Trenson siger roligt:

- Siden den dag har jeg aldrig frygtet døden. Jeg behøver blot at nævne Nonos navn.

"Men Elnø, du fandt tilbage? Eller blev fundet?" jeg næsten hvisker hvert ord.

- Eutille, ingen overlevede quadragintaen. Hele min familie var lagt i en fællesgrav ved vores hus. Jeg kom der kun én gang. Da var huset forsegleet. Alt var groet til.

- Det blev det sværeste år i mit liv. Men jeg fortjente det alt sammen, Eutille. Til sidst lå jeg bare og glædede mig til at dø. Da mester Bartos fandt mig var der ikke meget tilbage af mig. Han råbte:

"Stop! Hvad er dét der ligger nede i grøften? Ikke der, længere nede!" - Fra da af var jeg aldrig alene. Jeg hørte igen og igen Punos: "Elnø siger, at ... ". Han flyttede straks Nono tilbage til vores familie, tæt på hendes mor. De fik en stor smuk familie sten med deres navne og en mindre til lille Nono. Med hendes navn og en guldsmed ovenpå.

Bartos brændte vort hus og fjernede alt. Byggede et lille kapel og en kampanile og ryddede skoven omkring og dannede en smuk blomstrende mindepark med udsigt ned over floden. Parken med en statue i hvid marmor af Nono som danser. Jeg har kun set den på billeder - Trensonparken. Den får mig til at føle mig som en levende død, Eutille. - Miranda er mit livs store kærlighed. Men jeg fortjener hende ikke. Jeg fortjener ikke selv at få børn. Jeg ville oprigtigt talt ønske, at jeg stod i hvid marmor og at det var Nono som levede. HØRER DU MIG GUD?

To politifolk hilser på os på vej ud. Receptionisten giver os lov til at gå ind. Hun peger: Afd. 3, stue 8 er altid til højre når man kommer ind! Og hun har ret. Fra receptionen fører den gang til mange stuer og klinikker: Sengestuer og opholdsrum for patienterne på venstre hånd. Og diverse klinikker, operationsrum, depoter, og kontorer på højre hånd. Stue 8 er nem at finde, for der sidder en mandlig betjent og læser. Han rejser sig. Elnø rækker betjenten et eller andet og de hvisker lidt frem og tilbage. Vi skal skrive stilling, navn, og kl. 12:45 i en bog: "Direktør Elnø Trenson, frk Eutillle Lipatel." Da betjenten ser

mit navn, slår han hælene sammen og gør honnør. Han åbner døren for os. En firesengsstue, med Pollyanna nærmest til højre. Sengen overfor er tom. Ved vinduet ligger to andre damer. Damen til venstre ligger med ryggen til. Hun er slemt skadet, men vil ikke sige hvad der er sket. Damen til højre er ikke ret gammel. Hun har spist noget man ikke kan spise. Hun smiler genert:

"gddag jeg hder Louna."

- Goddag Frk Louna! Og god bedring, siger vi.

Pollyanna kæmper for at komme op og sidde. Elnø hjælper hende til rette, og jeg får et uventet rigtigt knus af hende, og vi kysser og krammer hinanden overraskende længe:

"Tak, Eutile, de er smukke!" - Elnø går efter to vaser, og jeg siger: Den høje rose er fra mig, de andre er fra politiets hovedkvarter.

"Tak, skal I have!"

- Og jeg gætter på at de røde på dit bord er fra Noah, hvisker jeg. Pollyanna nikker, og kæmper lidt for ikke at græde. Og lykkes med det. Elnø er tilbage med en høj smal og en mindre vase til den lille buket fra ham:

- og søde sager til en sød patient! siger han.

- Tak Trenson, De er et godt menneske!

- Du ser bedre ud nu, Pollyanna. Det skal nok blive pænt, siger jeg og kærtegner hendes ansigt. Et grimt sår der danner en bred blårød sårstribe skråt over ansigtet. - Pollyanna rækker ud efter spejlet:

"Jeg ligner en som er faldet ned fra anden sal." Spejlet svarer uden at det kan ses på

Pollyanna:

"Du lovede, at vi ikke skulle tale om det!" - Elnø går ned i knæ og tager hendes forbundne højre hånd:

"Hvad er der sket her, Frk Pollyanna?"

- Skadet en negl og en finger. Jeg ville ikke at de tog min ring. Pollyanna løfter sin venstre hånd og viser, at den er tom. Dimas sagde i går, at de leder efter den. - Hun kæmper igen med sig selv, og vi trøster hende. Hun får et lommetørklæde til øjnene, og siger opmuntrende:

- Lægerne tror den nok skal blive fin igen, bare jeg holder højre hånd ren og den får luft.

Hun smiler opmuntrende til os. Elnø rejser sig:

- Frk Pollyanna, De bør frem for alt huske at være vred på mig, direktør Elnø Trenson, og på min chef mester... Pollyanna griber fat i Elnø: "Til hvad nytte? Hverken De eller mester Bartos kunne have forhindret det som skete!" Og så kan jeg ikke mere, jeg græder: "Pollyanna, vi ved jo alle sammen hvis skyld det var! At det var min, Eutilles skyld, og ingen andens!" Pollyanna kigger til Louna og hvisker:

- Lad os gå ud i opholdsrummet. Så kan vi skændes videre der.

"Kan du gå?" snøfter jeg forbløffet. Pollyanna smiler lidt:

- Nej, men jeg kan simulere trin i lange baner, hvis jeg får lidt hjælp. I kan jo holde en arm hver, flere har jeg ikke. - Pollyanna kommer op, får en hvid housecoat over sig og hun går mellem os med små usikre trin:

"Når jeg kommer op bliver jeg svimmel, Men husk: jeg har det meget bedre end i går."

Betjenten udenfor følger med, og siger til Pollyanna:

- De må gerne tale med andre patienter og besøgende, men ikke om Dem selv eller Deres søstre. Heller ikke om denne sag! De skal henvise til politiet, hvis nogen spørger. Og De skal holde os underrettet om hvad der sker!

- Tak, Hr Betjent! siger Pollyanna, og til os: Yoko var her i morges. Hvor blev jeg glad for at græde stille sammen med hende. Hun havde frugt med til mig. Og vi skiftevis spiste og græd stille. Til sidst kunne vi ikke huske hvad vi græd over, og så hvilede vi begge to. Det har på en måde styrket mig. - Der var et par kriminalbetjente før I kom. De ville låne en tot af mit hår, og spurgte om jeg kunne klare bare 12 spørgsmål. Senere tager vi et rigtigt forhør. Jeg må så passe på hvad jeg siger til fremmede.

Vi sætter Pollyanna i det nærmeste opholdsrum. Der sidder kun en ældre mand ved et af de andre borde. Han sidder med ryggen til og læser og drikker en kop te. Han har den samme hvide housecoat på. Betjenten bliver stående. Trenson kysser Pollyannas dårlige hånd og siger dæmpet:

- Jeg må ikke være her, men Noah kommer tilbage i aften og afløser. Måske bliver det mig som kører? - Mester Bartos har bedt mig sige, at hvis De mangler noget, skal jeg give

Dem det. Uanset hvad det koster. Pollyanna retter sig op:

- Hvor er De betænksom i alting. Men De ved jo udmærket, hvad jeg og mine søstre ønsker uanset prisen. - Elnø lægger forsigtigt hendes hånd:
- Havde De fået det, så var De ikke her. - Og han bukker og går, men ikke før jeg har givet ham et Emmaus kram af 1. grad. Pollyanna samler hænder til tak og smiler hovedrystende. - Betjenten sætter sig ved et andet bord.

En sygeplejerske i grøn kittel, frk Iris, går forbi. Og Pollyanna giver tegn:

"Er der nyt om damen, fru Abello, som kom ind sammen med mig?"

"Vi må ikke tale om hende. Så jeg må ikke fortælle hvordan hun har det" smiler Iris, og blinker til Pollyanna:

"Vil De også have en kop te, Frk?" og Pollyanna nikker glad tilbage, og lader sin glæde gå ud over mig, og omfavner mig stort. Efter en lang pause ser hun alvorligt på mig, og vi hvisker sammen:

"Yoko siger, at du var med ved skuret hvor Cona og jeg lå. Du risikerede dit liv for min skyld, Eutille. Det er uhyggeligt at tænke på!"

- Jeg var meget bange, Pollyanna, men også meget stolt over at være med til at finde dig. Pollyanna kigger igennem mig og fortæller:

- Vi lå der hjælpeløse uden vådt eller tørt, Eutille. Om morgenen kom de for at se om Cona stadig levede. Eller om vi skulle bedøves mere. De låste døren igen og vi kunne høre dem diskutere udenfor skuret. Lupo Zimnat knurrede:

"Er jeg den eneste voksne her? De har sendt mig en dyr hjælper. Du har på kort tid ødelagt to gode handler og dages arbejde er bare væk. Fandens gode forretninger lige til skraldespanden. Bejaan Moorkhata! Hvis du ved hvad dét betyder, der hvor du kommer fra?"

Porka Bosaventus gryntede:

- Vi blev lovet en tredje mand. En tredje mand og en lukket vogn. To mand er ikke nok. Det siger alle!

- Det var altså ikke hvad vi kunne få. Og Naleb blev skygget, så ham kunne vi sgu ikke

bruge som tredje mand. - kom det irriteret fra Zimnat.

- Men, hvad så nu! Hvad gør vi Hr Professor?

- De her skal bare væk. De skal ikke "synges" i retten. Vi må begynde helt forfra.

- Væk hvor, hvordan? Brummede Porka.

- Hvordan? eller er du bare dum? - Follets selvfølgelig, og hurtigt!

- Follets?

- Ja, du bor her jo ikke. Feux Follets!

- Aha! Folly Follets, nu er jeg med.

- Ja, min ven, til Lanterne Mændene på en enkeltbillet.

- Vi kan bruge Dexter til at få dem derud.

- Nej nej, ingen fejl nu! Toc Senior og hans folk! De kan deres kram og har det der skal til. Kender det hele. Men de er ikke gratis, Hr Baron! - Det er for lyst nu. Hent dem inden aften, Porka. Og vent på mit signal når Naleb melder fri bane!

"Du lovede at jeg måtte ... "

- Hvis du vil knalde dem, så gør det nu. Vi får travlt!

- Skal du ikke?

- Jeg mistede min, da jeg ville tage en af de små bløde tas ...

- Kan man det?

- Dum igen? Pas nu dit eget skidt, så passer jeg mit!

- Jeg gør det! Tager lige et bad først. -

- Og Porka! Det var ikke min mening, at ...

Jeg kunne ikke engang græde, Eutille. De havde opgivet at sælge mig og Cona, og nu vidste vi hvad det betød. - Der var kun det lys som kom ind af revner i væggen. Cona havde været ved bevidsthed. Jeg ville så gerne trøste hende da vi lå sammen og ventede. Forvirrede og fortvivlede. Vi vidste ikke engang hvor vi var.

Men jeg kunne ikke tale. Så prøvede jeg at synge for Cona: "All grapes carry a secret". Men nej, kunne heller ikke synge. Prøvede at fløjte. Tænk Tille, det kunne jeg! Så lå jeg der og fløjtede for hende. Og nu lå hun bevidstløs med lukkede øjne - og så kom der et

smil. Det mindste smil jeg har set. Hun smilede til mig! Åh Gud! Jeg havde ikke andet at give hende.

Senere lå jeg og fløjtede sammen med nogle macaw fugle et sted udenfor. Kunne høre stemmer. Og pludselig et brag, høje råb, skud og stærkt lys. Og tænkte farvel for altid, Yoko og Tille, og vågn ikke kære Cona. Lad os få det hurtigt overstået! - Men da vi blev lagt oppe ved vejen, gik det op for mig: Vi var måske fri? Tilbage mellem almindelige mennesker. Tilbage i den samme luft som du og Yoko ånder. Og op gennem tåger så jeg dig i rød trøje og drømte at du trøstede mig. Først da Noah kom turde jeg tro, at jeg var i sikkerhed! Og at du var der rigtigt. Nu kunne de ikke tage os tilbage! Undskyld, Eutille, mit hoved var helt forkeret indvendigt!

Pollyanna græder stille, og jeg rykker tæt til hende og mærker en nøgle og et skilt med et 8-tal sat i hendes housecoat. Det føles rart igen at holde om hinanden. Nej, det føles vidunderlig dejligt at være meget tæt på Pollyanna. Min Pollyanna! - Jeg tørrer hendes øjne og trøster hende så godt jeg kan. Hvisker hende om turen herhen, og mine samtaler med Elnø Trenson:

- måske er der håb, siger jeg.

- Vi tilhører stadig mester Bartos, sukker Pollyanna stille.

- Men Pollyanna, vi må aldrig aldrig miste håbet!

- Det er bare så svært, Eutille. Efter det som er sket! Det som skete - eller det som ikke skete. Hvis Noah - hvis Noah ikke mere kan tro på mig. Eller hvis han ikke tør gifte sig med mig. Så er jeg færdig både som kvinde og menneske.

"Du er ikke færdig!" Pollyanna kigger vådt på mig, trykker sig ind til mig og hvisker:

- Eutille, jeg er stadig virgo, stadig jomfru. Men det hjælper mig ikke.

- Pollyanna! Du er min Pollyanna. Hvordan skulle jeg nogensinde kunne ...

- Intet menneske kan så hjælpe mig, uden selv at blive ramt af min ulykke. Du er det sødeste menneske i mit liv, Eutille. - Tving mig ikke til at beskytte dig mod mig selv.

Hvor jeg dog elsker dig! Og hun græder stille.

Mens jeg holder mig tæt til Pollyanna, glider jeg langsomt nedad. Alt lukker sig stille om mig. Lyset kommer nedefra. Og uvirkeligheden åbner sig for mig, byder mig velkommen. Beskytter mig. Trøster mig og blæser mig fuld af varm klangfylde. Som baobab lyd eller dybe orgeltoner. Noget er glemt og borte for mig, men glæden har jeg stadig. Under mig er et stort stykke himmel rullet ud. To vældige kolosser står dér ryg mod ryg! Så nærmer de sig med tunge trin. Enorme santu sten med store menneskehoveder. Nu står de i trekant med mig. Den ene tilbyder et stort stykke idolum. Den anden rækker mig en stor buket roser. Men jeg kan ikke nå dem. Vinker dem nærmere. Jeg er modsat af bange, bagsiden af frygt. Indser at jeg ikke behøver den mere. Hører min egen latter nærme sig - den omfavner mig: *ihi du!* Græder af glæde.

Pollyanna kysser mig vågen. Den ældre mand læser på nogle små kort, og nipper til sin te. Nogen gange får han ondt og bukker sig ned i flere sekunder, og virker lettet når han retter sig op. Smiler undskyldende. Pollyanna prøver et:

"Hvis De har det bedst med at være alene?" Manden ryster på hovedet med flad hånd på bordet:

- Jeg tror De har det værre end mig. Og Deres store familie er en lykke for Dem.

- Hvis De har lyst, kan vi sidde ved samme bord? siger Pollyanna og vinker med sin dårlige hånd. - Iris er tilbage med en bakke. En tepotte og tre kopper, og tre stykker fletbrød med olivenolie og lidt chutney samt tre små tallerkener og ditto små knive.

Manden smiler og bukker:

- Så længe jeg ikke er til ulejlighed. - Han sætter sig overfor os. Jeg kan se at hans små kort har tal og bogstaver på begge sider. Han lægger kortene ind i en lille bog med tegninger og blanke sider. - Betjenten får et glas vand og en avis.

Vi siger alle tak og fordeler det mellem os. Der er en kommen og gåen gennem vores opholdsrum, men ellers føles den stille. To patient damer i hvide housecoats dukker op. Den ene går med en aflang pakke. Den anden bærer en potte blomster. Men de går videre til et andet opholdsrum da de ser betjenten. På væggene er der teaterplakater. På en af dem ser man en kvinde i grøn kjole som knuser et timeglas med sin sko. Den er svær at få

øjnene fra. Der er ellers også andet at se på. I vindueskarmen står et kuglerundt akvarium med nogle grønne vandplanter og med røde og blå fisk. Kuglen skifter farve i lyset efter hvilke fisk som er fremme. Udenfor de store vinduer er der meget grønt afbrudt af smukke runde blomsterkrukker, lave prydræer og tomme bænke. - Nej, der sidder faktisk en mand på en bænk. I en talar kappe med grå bånd. Barhovedet og mørkt hår. Han må kunne se os tydeligt, men kigger væk når jeg ser på ham. Bevæger sin højre hånd lidt som om han taler med nogen. Men jeg kan ikke se andre derude. Betjenten læser sin avis, men ud af øjenkrogen holder han øje med manden. Lidt efter folder han langsomt avisen sammen. En sygeplejerske tager den idet hun går forbi. Og pludselig er manden på bænken væk!

Jeg lægger også mærke til, at den ældre mand ved vort bord bærer en sølvmåne i en halskæde. Ingen ring eller andre smykker. Og han har et prøvet ansigt med grimme ar. Næse og mund har også fået deres. Håret er gråt, næsten hvidt, og synes meget tyndt. Stemmen virker også tynd og dog klangfuld. Og han ved tydeligvis hvad han vil sige, og hvordan. Manden løfter sin tekop mod os:

"Sanitas!" Vi løfter også vores: "Sanitas!"

- Hvad betyder det? hvisker jeg til Pollyanna.

- Det betyder "Sundhed" siger manden, og det kunne De vist godt bruge et par store kopper af. Er De faldet af hesten? - Pollyanna svinger sin hånd:

- Nej, jeg tabte min sko! Ret voldsomt ... blev indlagt i ... Betjenten har rejst sig. Faktisk må jeg ikke tale med fremmede om mig selv! Betjenten sætter sig igen. Pollyanna fortsætter:

- Har De været her længe? - Manden sætter sin kop:

- Jeg har godt bemærket, at De får besøg af politiet, og De behøver heller ikke fortælle om Dem selv. Det passer mig fint. Jeg lever faktisk kun, fordi mine fjender aldrig vidste hvem jeg var. Og nej! Jeg kom ind her med stærke smerter. Det går bedre nu. De prøver at finde ud af, hvad jeg fejler. Eller rettere, hvad jeg ikke fejler.

Pollyanna dypper sit brød i teen og nipper til det:

"Faktisk trænger jeg til at tænke på andre end mig selv. De må stoppe mig, hvis jeg forfalder til det!"

"Tak," siger manden: De må kalde mig hvad De vil. Jeg kaldte mig selv Jack Wood, der hvor jeg arbejdede.

- De må kalde mig for "Jun" eller hvad De vil, siger jeg: så længe jeg må kalde Dem Hr Wood. Han ler og læner sig tilbage:

"Der fik De mig Frk Jun!" Han må igen læne sig fremover med lukkede øjne, det er ikke godt! - indtil han er klar igen. Pollyanna siger:

"Måske skal De ind og hvile, Hr Wood?"

- Nej, nej, hvis De kan holde mig ud, kan jeg fortsætte. Det er første gang i mange år jeg taler med fornuftige mennesker på mit modersmål. De har ingen anelse om hvor dejligt det føles, Frk ...?

- Kald mig - "Frk Wood", Hr Wood, siger Pollyanna, og smiler sit smil.

- Tak, det siger vi! Og De, Frk Jun, siger Jack Wood - De må stoppe mig, hvis jeg snakker for meget om mit eget. Tilgiv mig, det har jeg ikke gjort i mange år. Det plejer at være ret ufornuftigt der hvor jeg kommer fra, ler han.

24. Slottet i Saubagol

Jeg har drukket en del te og spist det halve af mit brød, men Pollyanna er knap nok begyndt. Og det kniber også hos Jack Wood. En sygeplejerske, frk Silence, kommer og checker nogle ting hos ham og går igen. Pollyanna virker lysvågen:

"Hvor kommer De da fra, Hr Jack Wood?"

- Fra en meget stor by, Saubagol i landet Libasara. Den ligger i en ørken, men hvor grundvandet en del af året kun er 15 meter nede. Byen er omgivet af bjerge på tre sider som er passable via gode pas. Saubagol er fra gammel tid en oase som bare er vokset og vokset. Den er et kryds af mange karavaneveje.

Betjenten bliver afløst af en kvindelig betjent, som vi hilser på. Og som formaner Pollyanna om hvad hun må og ikke må.

- Kald mig "Avery", siger hun, og sætter sig nærmere os. Og en tredje sygeplejerske frk Light kommer og går lidt rundt med Pollyanna. Frk Iris kommer også ind med en skål frugt til os. Pollyanna takker for frugten og sidder lidt stille med mig og har ondt. Så spørger hun:

"Hr Jack Wood, De arbejdede i en ørkenby?"

- Ja, hver morgen fik vi solbagt brød og brøndvand. Og fik vores lænker på fødderne så vi bedre kunne gå uden at løbe. Og det gjorde vi så, heller ikke. Der var flere kilometer ud til stenbruddet i bjergene. - Hr Wood trækker op og viser os sine fødder, og jeg gemmer mig hos Pollyanna, med lukkede øjne.

- Ja, det er ikke rart, Frk Jun. De fleste gik på bare fødder. Det gjorde jeg også da mine sandaler var slidt op. På turen gik jeg og øvede hvad ting hed på de mange sprog vi talte. Det var nemt at finde vej men svært at gå den, for de som faldt fik lov til at blive liggende. Ingen måtte hjælpe dem. "Sjæle får vinger, resten visner!" Hviskede vi til hinanden op og ned gennem rækkerne.

Hr Wood fortsætter:

- Om natten lå jeg og forestillede mig, at jeg var sammen med mine børn. Jeg drømte sære drømme om at de var tæt på uden at jeg kunne nå dem. Husk, at bede for Deres børn, hvis De har nogen! Jeg aner ikke hvor mine er. Om de lever eller er døde. -

Pollyanna lægger armene om mig:

"Var de andre arbejdere på Deres alder, eller var der også børn?" - Jack Wood nipper til et æble inden han tankefuldt fortsætter:

- I stenbruddet arbejdede drenge og mænd i alle aldre. Ikke så få ældre end mig. Men en af mine bedste venner var vel omkring 18 år. - Jack Wood må stoppe igen inden han kan gå videre:

- Han kom fra Pelikankysten langt borte. Han lød som når et barn leger med et skab og åbner og lukker det i et væk. Første gang vi talte sammen, så han på mig som et barn der ivrigt beder om et æble, og blev ved med at sige:

"Fio(klik)ma, fio(klik)ma" Så derefter kaldte jeg ham altid Fioma, hvilket morede ham rigtig meget. Han blev hurtigt som en slags adoptiv søn for mig. Det begyndte med at vi

gemte mindre sten som vejede det samme. Så sad vi sammen og jonglerede når den sidste dagsparade var slut.

Hvis Fioma var blevet såret eller slået kunne jeg holde en hånd over stedet og med lukkede øjne sige: "Sanitas Fioma" hvilket gav ham mavekrampe af grin. Senere fortalte en anden som kunne flere sprog, at det jeg sagde lød som en fornærmelse. Når jeg havde problemer pegede Fioma på det sted jeg havde ondt, og sang med lukkede øjne og et saligt smil. Det lød for mig så smukt, og helsebringende. Efter nogen tid kunne vi tale en hel del sammen med ord fra forskellige andre sprog. Og fandt en af os spiselige planter gemte vi dem, for senere at dele dem med hinanden. Og hans gruppe hjalp mig hvor de kunne. Og mit sjak hjalp Fioma så godt de kunne.

Fioma mente, at de fleste holdt under et år. "Stenbruddet æder sine børn," sagde man. Holdt man to år, kunne man stige i graderne og måske overleve. Få måneder senere var han en aften ikke med da vi gik tilbage. Jeg så ham aldrig mere. Jeg fik senere at vide, at Fioma var blevet straffet for at synge den forbudte sommerfuglesang. Så ja, der var børn - store drenge. Der var mange, og de holdt ikke længe. Det var et hårdt slag at miste Fioma, men jeg besluttede ikke at give op. Flugt var håbløs. Så jeg valgte at stige i graderne. For mine børns skyld! Og for at hævne min adoptivson.

- Vi huggede sten ud af bjerget med hammer og mejsel, og læssede dem i en vogn på skinner. Mange små hurtige slag nøjagtigt i øjelinjen, så skærven sprang væk fra øjnene. Alligevel ramte man nu og da sig selv i ansigtet. Og det som skærven ikke tog brændte solen. Jack Wood ler:

- Vi kom til at ligne hinanden! Han læner sig frem. Ikke i smerte, men for at spise sit fletbrød:

- Jeg smed stenene i vognen, og vi skubbede den rundt til et sted der hed "Commo" - og vi lossede der til finsortering. De fleste sten blev hugget til og brugt i et af de mange byggerier og til veje. - Men i Commo blev der jævnligt fundet smykkesten, små eller

større. En sjælden gang rigtig store. Så blev arbejdet ringet af og vi blev afløst af smykkefolkene i røde kitler og signum briller. Og med værktøj og alle deres kar, sold og slynger. Måske var der flere store? Mens jeg var der fandt vi en ørkenametyst der som råsten var på størrelse med en kokosnød. De sleb den ned fra grå til brun. Og fra brun til rød og videre til klar ametyst. Da var den som et æble - Jeg tager mod til mig:

"Fandt De nogen selv?"

- Nej, og jeg kiggede heller ikke efter dem. Man er ikke tørstig, når man er ved at drukne. Vi huggede almindelige sten ud af bjerget, nogen mere hårde end andre. - Så for at stige lidt i graderne begyndte jeg at sortere de sten jeg smed i vognen i fine sten og gode sten; i hver sin ende af vognen. Og jeg lagde altid mit værktøj fra mig på præcis samme sted, og på nøjagtigt samme måde. Det undgik ikke vor store arbejdsleder Caius Tens opmærksomhed. Og jeg havde færre blå mærker når vi gik hjem om aftenen. Han var ellers god til at ramme. Både med sten eller med sin arbejdslederstok. Han kunne råbe: "VITE, VITE, er du snegl eller menneske?" mens han udprykkede ømme steder på ens krop. Og så kom slaget! Hårdt og præcist. Nogen gange kunne han ikke stoppe med at slå og råbe noget i retning af: "Fotu-fati-fatu?" Men råbte Caius Ten: "Bal-dri-an!" - vidste vi alle, at han slog til døden. - Mange fik blå mærker eller åbne sår, og hver dag kom færre hjem end der gik ud. Enten på grund af ulykker eller udmattelse, eller på grund af mishandling. Men hver dag kom der også nye til.

- Sådan gik nogle år, hvor jeg gjorde det bedste jeg kunne, og ikke, eller næsten ikke, blev slået, sparket, eller kastet sten efter. En dag da vi var klar til at tage afsted, dukkede en mand op i hvid, rød og blå uniform med guldknapper og en slags lygte i bæltet. Han bar en ridepisk og talte med Caius Ten. Ten pegede ned mod mig med sin stok. Og jeg tænkte: enten slutter det hele her for mig, eller også ...

- Jeg blev vinket frem og fik fodlænken af. Caius sagde, dette er vor ærede slotsintendant hr Falzon Tremelius. Sig intet uden at du bliver spurgt, Jack! De gik op mod slottet med mig imellem sig. - Jack Wood spiser en banan, og drikker lidt mere kold te. Han ser ud til at nyde det måltid.

"Jeg sover ikke," påstår jeg snøvlende til Pollyanna. Pollyanna er fyr og flamme:

- fortsæt Hr Wood, der er intet så spændende som trængsler der er forbi!

- De har ret, Frk Wood, - han morer sig kongeligt, men må igen ned og tage tælling med en smertetur. Drikker lidt igen. Tørre sig om munden og går videre: De tog mig ind gennem slotsparken. En parterrehave med smukke ikoniske bede. Lave bassiner med blå bunde. Høje figurative fontæner. Stierne var kantede og nyrevne i to farver grus. Et sted førte de mig hen til et ret stort og meget dybere bassin med tilhørende terrarie. Et smagfuldt indslag i den smukke slotspark:

"Disse caimaner, har aldrig spist andet end menneskekød. Der er mange, så de er altid sultne. Du kommer aldrig tilbage til stenbruddet, Jack. Hvis vi ikke kan bruge dig oppe ved slottet, spørger vi dem her om de vil have dig!"

Jack Wood tilføjer: De ville skræmme mig, og det var ikke tomme trusler. Selv har jeg aldrig haft lyst til at pine andre mennesker. Men da jeg stod der og navnet Fioma kom op i mig, følte jeg for første gang i mit liv det rene ublandede had. Hadet mod dem som dræbte ham. Og med tre år i kommandotropperne fra de unge år, vidste jeg præcis hvordan jeg skulle vælte hr arbejdsleder Caius Ten, og vores ærede slotsintendant hr Falzon Tremelius, ned i bassinet uden selv at blive våd. - Men jeg vidste også, at det ikke var med i min plan. Jeg sænkede hovedet og nikkede. Og Caius skubbede mig med foden i retning af Slottet. - Pollyanna holder sig for munden:

"Oplevede De, at nogen blev kastet i det bassin?"

- Nej, aldrig. Men jeg hørte nogen gange hjerteskrærende skrig i retning af bassinet. - Han må ned, støtter panden i venstre hånd inden han kan fortsætte: Vi gik tavse i nogen tid, med mig i midten og endte i et lavt anneks hvor taget var af klart glas. Jeg blev trukket og skubbet ind og ned. Ned i det der viste sig at være et værksted for mosaikarbejder i farvet glas eller fliser.

- For enden en stor ovn. På væggene tavler med værktøj, en brænder og forlæg til mosaikarbejder. Ved siden af indgangen en reol med forskellige ruller af limpapir, og

med loddevand, rensevand, flus og farver. I den anden ende en stor reol med ruller i tin og bly, og andre fuge elementer. Og med et utal af forskellige kolber, blæserør, planglas i alle farver og kugler blæst i klarglas. - På gulvet en håndblæser og en tynd transportplade med spejlvendt indtegnet limpapir og påsatte dele af et arbejde, samt en pult med en mindre transportplade som havde nogle løse glas frakmitter som passede til mosaikken på gulvet. Jeg kunne genfinde det hele på et af forlæggene på væggen. - I begge ender af værkstedet, højt under loftet, kunne jeg se to vinddrevne rumventilatorer.

Jack Wood fortsætter:

- Min far sagde altid til mig: "Hvor du end kommer, så sug til dig, få det i hænderne! Og vær selv gavmild til at lære fra dig." Jeg sendte ham en kærlig tanke!

"LOD DE DELE!" kommanderede intendanten, og viste mig sin ridepisk, og nikkede til de tre hvide kitler som arbejdede der. De kom nærmere, tørrede hænder, og gav mig nogle ting som jeg lagde på pulten. Jeg tog også en kittel på. Hængte en mosaiktang på plads på væggen, og tog i stedet en hjultang, som er mere præcis. Fandt loddeværktøj og materialer og lagde dem ud i en kreds efter hvornår de skulle bruges. Tog loddebriller på og gik i gang. Jeg kontrollerede glasstumperne på forlæg og limpapir og klippede til med tangen. Forberedte mine "billetter", som glasstumperne jo kaldes. Fikserede dem nøjagtigt hvor de skulle være. Tændte brænderen. Forvarmede og loddede punkt for punkt mine billetter og blyprosper, som holder det hele sammen. - Der var helt stille omkring mig. Da jeg var færdig, hængte jeg alt på plads og nikkede til intendant Falzon Tremelius og stillede mig i rør position. Caius Ten vinkede de tre der arbejdede i værkstedet hen for at efterprøve min lodning. Men de fandt intet at beklage. Intendanten virkede skuffet, Caius Ten virkede irriteret. De snurrede rundt og gik, efter at have låst døren forsvarligt bag sig.

Men helt utilfredse har de nok ikke været, for efter endt arbejdsdag blev jeg indlogeret på værelse sammen med den ene af mosaikarbejderne.

- kald mig: "Snurre" - sagde han, og:

"Hvor har du lært at lodde?"

Endelig kunne jeg sove om natten. Og jeg kunne få et rigtigt koldtvandsbad fra en slange. Jeg kunne vaske mit tøj. Og vi fik også frugt til morgenmad. Og jeg må indrømme jeg nød det. Jeg kunne ikke arbejde frit for mig selv, men trods alt: jeg arbejdede med noget jeg kunne.

En læge med lorgnet og mørkt hår med midterskilning kommer ind for at tilse Pollyanna. Han går en del sidelæns mens han og jeg støtter hende ind i et tomt kontor. Han tager lorgnetten af og spørger om hendes navn, seng og stue, og hvordan hun synes hun har det. - Pollyanna har det meget bedre, men har også smerter når hun går, rejser eller sætter sig. Og hun er stadig svimmel når hun går. Han kigger til hendes venstre ben og højre hånd. Han sætter lorgnetten på igen og tager hendes puls, mærker efter rundt på hendes ansigt og trykker flere steder på hendes ryg, og spørger om det gør ondt. Han lytter hendes lunger og hun skal trække vejret helt ind og sige "cortus" flere gange. Hun får nogle hvide piller og et glas vand. Vi følger hende tilbage, og jeg skal lige til at spørge lægen hvad cortus betyder, da jeg ser kortet på hans hvide kittel: Dr. Jianguo Cortus.

Da vi kommer tilbage, har man sat middagsmad frem til Jack Wood og til Pollyanna. Pollyanna giver mig lidt af sin mad, og Jack Wood gør det samme. Og vi smiler til hinanden og spiser sammen. Pollyanna læner sig frem og siger dæmpet:
- Lægerne siger, at jeg nok skal komme mig. Men at jeg skal træne. Og at jeg også skal huske at hvile. Men jeg får ingen fred hvis jeg ikke ved hvordan det gik Dem, Hr Wood!
Jeg ønsker Dem alt godt!

"Og jeg det samme!" kommer det fra mig. Jack Wood smiler:

- Hvis De Damer er rigtige engle, så tag Deres vinger på. Og glorieerne, hvis det ikke blæser for meget. Og flyv mig tilbage til dengang min kone levede. Jeg ved godt at hun er borte, men jeg kan på en måde forstille mig at hun stadig er hos mig. Jeg kan nogen gange høre hendes stemme og latter. Når jeg trænger allermost til det. Det gør jeg nu. Meget tydeligt. - Pollyanna ler og krammer mig:

- Hr Wood, vi ved desværre ikke hvad vi selv er. Med alt det De har oplevet, kan De

måske tage os tilbage til der hvor Deres eventyrlige oplevelser fortsætter? Hr Wood, nikker:

- Som De vil, men stop mig straks De ønsker at komme ind i seng og hvile! - Han fortsætter:

Når jeg ikke havde hvid kittel på, skulle jeg bære en grøn klædning som viste hvilket arbejde og rang jeg havde. Og desuden, jeg blev ikke længere slået! Efter nogle år blev jeg udnævnt til leder, og stod for al vedligeholdelse og alle opsætninger af nye mosaikker i fliser eller glas i det smukke slot og andre vigtige bygninger. Jeg fik titel af dekorationsmester. Og fik to værksteder under mig, på i alt ti mand. Jeg skulle samarbejde med fem andre bygningsmestre, og vi stod alle under samme hr slotsintendant Falzon Tremelius' ledelse og ansvar.

Jeg fik en grønvid uniform og fri adgang inde på og uden for Slottet i embeds medfør. Jeg modtog tegninger og beskrivelser af alt der skulle laves, og jeg fik udbetalt hvad jeg skulle bruge til indkøb af materialer og brug af ekstra arbejdskraft. Og jeg havde myndighed til at bevæge mig frit rundt i Saubagol by i tjenstligt ærinde. Dog altid ledsaget af en hof tjener, officer eller anden højtstående person. Hvis ting ikke kunne skaffes der i byen, måtte jeg tage til havnebyen Ismata. Hvor jeg i sin tid kom i land i lænker med NT7413 brændt ind i min venstre skulder. Hr Wood afdækker sin venstre skulder og viser os sit brændemærke. - Jeg skulle blot bestille kørsel med passende vogn og heste frem og tilbage. Det vil sige med kusk og heste i tospand. Med to tjenere til at hjælpe mig, og to beredne politisoldater til at passe på os. Desuden fik jeg min egen slotslejlighed med to værelser, arbejdsbord, klokkestreng til tjenerne, bad, toilet, og med udsigt til Slotsparken. Jeg kunne få rigtige måltider bragt, eller spise sammen med andre embedsfolk i en bygningen vi kaldte kuben - et appendix til slottet. Smukt ude som inde. Var tidligere hestestald for vagthavende gardister. I kuben var der en gemytlig kammeratlig tone. Men under overfladen lurede den rå jalousi.

Og jeg fik myndighed højere end f.eks. arbejdsleder Caius Ten! Han skulle altid bukke

for mig og sige: "Ærede Hr Dekorationsmester Jack Wood." - Jack Wood ler højt, men det går over i hoste. Og han må ned og op igen: Min seng med en blomstrende baldakin, og spejl med gulddramme over et sengeskab med udsøgte sager. Ikke mindst Libasaras nationaldrik sitali, som jeg desværre aldrig mere skal smage. I Ismatas natteliv gik drikken under navnet sabinakys. Et ord som ellers var "deponeret". Et meningsløst ord! I min stue stod en pæn lille pult. På den lå altid et ark djema med dagens liste over deponerede ord. Skrevet i kunstfærdig skrift, og bragt af tjenerne. Jeg øvede mig i *ikke* at bruge deponerede ord. Men engang stod en af mine glasfolk højt placeret og skar sig væmmeligt. Jeg råbte: "Hjælp ham ned!". Og ned kom han, det er klart. Men der gik flere minutter før nogen turde have øjenkontakt med mig. Jeg havde brugt et deponeret ord! Da jeg kom hjem i min slotslejlighed, lagde jeg blomster under det lovpligtige billede af kongen. Frygtede det værste. Men ingen havde anmeldt mig. - Jeg skammer mig over det. En sølle kujon!

Pollyannas raske hånd glider hen over bordet:

"Det kommer ikke videre, det må De tro! De har hverken skam eller skyld."

- De er modig! siger jeg opmuntrende. Hr Wood fortsætter:

- Det må være hvad det vil. Men ingen løn, ingen frihed. Jeg måtte ikke tage op i bjergene, eller til andre byer og steder. Ikke modtage besøg uden tilladelse. Jeg tilhørte Kong Argento Amoroso. Blandt folk kaldet "Amo", sagt med løftet pegefinger. Og hans Dronning Notobia Modesto Olivarius. De kunne frit bruge mig eller smide mig væk som en slidt køkkenting.

Men jeg var også menneske, og jeg savnede min salig kone og mine børn. Jeg oplevede at alt andet bevægede sig, men det punkt stod stille: min familie. Og jeg havde en plan. En plan som, hvis den blev afsløret, kunne føre til at jeg blev brændt levende på stortorvet i Saubagol. Til stor morskab for kongens undersåtter. I overværelse af Hans Majestæt Kong Amo og Dronning Notopia.

"Det mener De ikke!" siger Pollyanna forskrækket. Jack Wood trækker på skuldrene:

- Den kollektive glæde ved et menneskes ulykke, er en arv fra de gamle romere. En festdag hvor forræderen Jack Wood fik sin fortjente straf, som mange før ham: Dø efter

traditionen, bundet til toppen af en uhyggelig losseplads af brandbare emner. Caimanerne ville blive snydt. - Men omvendt en plan der, hvis den blev heldigt gennemført, ville nedkalde alvorlige problemer over de magter som havde misbrugt og mishandlet mig. Taget min familie fra mig og dræbt mine venner.

Min kontrolsignatur "peracta J.W." vil være indgraveret utallige steder, hvor jeg har repareret, arbejdet eller haft ansvar. Overalt i de vældige mosaikværker og vinduespartier, fliser inde og ude, oppe og nede. I stuk og dekorationer i vægge og lofter, allehånde glas, redskaber og arbejds papirer. Min lille signatur vil uafvendelig være en del af det lys som rammer Kong Amo og Dronning Notopia hvor de end går. Ja, hvor hof, stab, tjenere og vagter færdes! Små farlige frihedsgnister som hvisker: "*Han gjorde det!*"

Pollyanna skubber sin tallerken lidt frem, og læner sig tilbage:

"Var der slet ingen som De kunne have tillid til?"

- Jeg kunne stole fuldt og fast på de døde. Men det ville være at spille højt spil at lægge sin skæbne i hænderne på de levende. Der var desværre en del angiveri, hvad man ikke kunne fortænke nogen i. Og vi vidste også bittert nok, at nogle af os var hemmelige meddelere i regentens tjeneste. Men jo aldrig hvem. Hvis jeg fortalte om mig selv, kunne det koste mig dyrt. Så jeg digtede et smukt eventyr om Jack Wood. Ingen troede andet om mig. End ikke Fioma.

Vi var altid få skridt fra grænsen mellem liv og død. Ikke at jeg selv angav nogen, og jeg straffede heller aldrig nogen. Men jeg måtte være ekstra forsigtig og tålmodig. Min plan stod ingen steder. Jeg havde ikke så meget som antydning at jeg havde en plan om igen - at være mig. Være mig selv på godt og ondt. Tvært imod. Jeg sled i det højt og lavt. Jeg ventede på min chance. Og jeg var tålmodig.

"De ville stjæle Deres egen frihed fra tyven, Hr Wood?" kommer det fra Pollyanna.

- Ja, Frk Wood, kampen om livets vægt! hvis De forstår mig. - Lidt efter lidt byggede jeg en hemmelig formue op. Ikke gennem underslæb. Ikke ved at stjæle. Men ved at sælge brugbare ting som var kasseret. Klæde, glas, fliser, møbler. Gemte nogen af pengene hvor

kun jeg kunne finde dem. Af billigt hampelærred syede jeg selv et sæt tøj. Og jeg syede 4 gulddukater ind i reversen som ekstra reserve.

Jack Wood går videre:

- Jeg indkøbte en god lige bul af det tunge batalina træ. Og skar deraf en slank, stærk stav. Spids i begge ender. To meter lang. Den skulle være mit eneste værn mod onde folk og farlige dyr. Jeg lærte at bruge den i Prætorium for mange år siden. Man har dræbt løver med sådan en. Jeg gemte staven bag Slotsparken i Canis Major. Et stort buskads som kun bevogtes af bideglade vagthunde. Men hunde som kendte mig. Og vidste, at jeg altid havde lidt med til dem.

- For at sløre mit arbejde, skar jeg nogle små figurer af det overskydende træ. Stillede dem et sted hvor de kunne se mig og jeg dem. De var også mine øjne når jeg ikke var hjemme. Derfor vidste jeg, at det ikke var tjenerne som havde gennemrodet mit logi to gange. Jorden begyndte at brænde under mig!

Jack Wood drikker resten af sin te og smiler fortroligt til os. Et smil som siger mere end ord og som ikke sender ham ned med smerter. Han fortsætter:

- Jeg tog nogle sandaler som en tjener ikke selv kunne bruge og en skjorte som også var kastet væk. Alt lå parat på et sted hvor ingen kom, og der var intet som umiddelbart forbandt indholdet med mig. Min plan var meget usikker, men det var den bedste plan jeg kunne udtænke. At være endnu en fattig mand på vandring. En udstødt som ingen gad kigge på. En som levede af almisser og som gik i et med hvor han var.

Min kæreste Frk Wood, og Dem Frk Jun! Jeg ville ønske jeg kunne fortælle Dem, at alle mine planer var gode. At de tog deres bedste tøj på, og hilste goddag til verden. Men sådan gik det ikke. Og det går aldrig lige som man tænker.

Både Pollyanna og jeg er der med det samme:

"Hvorfor var planen om flugt ikke sikker nok?"

Jack Wood har fået et glas vand, og tænkt sig lidt om:

- Fordi man kan være heldig nogen gange, men man kan ikke være heldig hver gang. Der var store dusører at hente for almindelige indbyggere, hvis de kunne anmelde mistænkelige personer.

Og desuden, blev min plan forsinket. Vulkanen Gonobe kom i udbrud! Den ligger en del fra Saubagol ude i nordøst. I den stejle bjergkæde Avertellerne. Så Gonobe truede ikke den store by direkte. Men vinden kom fra den kant da den åbnede sig og begyndte at ryge. Og der blev ringet undtagelsestilstand. Det betød at alle skulle blive hvor de var. Soldaterne var kampklædte og der var gendarmer overalt.

"Jamen, hvis den ikke var farlig for byen?" spørger jeg.

- Min kære Frk Jun, det er der historiske grunde til. Før i tiden herskede Kong Amo's far jo. Den grusomme Kong Baldrian. Baldrian regerede med ild og blod. Var næsten lige så frygtet som sønnen. Ingen og intet kunne true Baldrians magt. Og dog blev han fældet af en banal bagatel: en valpopok! En vulkan sky på himlen.

- Undskyld, Hr Jack Wood, drøm eller virkelighed? Pollyanna smiler sødt.

- Jeg leger ikke med den slags, Frk Wood! Vulkanen Gonobe er ikke noget man spørger med. Den kom også i udbrud længe før jeg havde den ære at blive taget til fange, altså i tiden under Kong Baldrian. Gonobe voksede dengang og slog om sig med ild. Spredte valpopokker over hele det østlige Libasara. En stor valpopok bevægede sig langsomt ind over Saubagol. Den tog form som et menneske - i en upassende facon. Sad og trykkede der på himlen. Drejede sig langsomt og rejste sig mens dens hoved voksede. Og der midt over Slottet genkendte alle, rig som fattig, deres "elskede konges" ansigtstræk: Kong Baldrian svævede over dem, så alt!

Men luften fra det varme slot ville det anderledes. Trak ham så at sige op. Hans krop blev længere og tyndere, og hovedet tog form som en børnetegning. Et bekymret grøntsags smil.

- Kunne kongen ikke bare være ligeglad? synes jeg.

- Er der noget konger ikke kan, er det lige det, Frk Jun. Men folket myldrede frem alle

vegne, morede sig kongeligt. Slog sig på maverne af grin. En latterbølge af glade jublende mennesker! Med eller uden uniform, med eller uden våben. Undskyld mig, men sådan skete det. Tro det om De vil, Mine Damer!

- Men tiden har det jo med at gå. Og mit mod voksede med tiden. Året efter undtagelsestilstanden stod min plan lysende klar for mit indre blik:

1.

Planen var at afvente syd- til vestlig vind og usigtbart vejr. Det var det sjældent.

2.

Checke ud fra Slottet i min uniform i følge med en hof tjener. Gå en tur i Saubagol by for at se om alt var som det plejede - og blive set der. Checke ind igen på Slottet.

3.

Om natten rive den ene af mine to uniformer og min ene venstre sko i stykker, med noget som kunne være tandmærker fra caimanerne. Plette tøjstykker og sko med mit blod og slette alle spor. Forlade Slottet i det tøj jeg havde forberedt, præcis når hundevagten skifter med dagvagten. Vel vidende, at slottets personale og drabanter alle vil være stærkt optaget af et korrekt vagtskifte på slaget fire. Jeg vil "glemme" at checke ud, snige mig ned til caiman bassinet og smide stykkerne af min uniform og den venstre sko i vandet; og efterlade den anden, højre sko, på grusgangen ovenfor. Vel at mærke, uden at nogen ser det.

4.

Bevæge mig ud gennem Canis Major og tage min stav. Og videre ad en diskret rute gennem Saubagol. Til den tid har tjenerne fundet min lejlighed tom, og vagten trækker stangvod i caiman bassinet i håb om at finde mig der. Det vil forlænge mit forsprog.

5.

Gå uset ud mod bjergene, og nå passet ved trefugleklippen efter at det bliver lyst. Vejret vil slette alle mine spor, mens man finkæmmer Saubagol by og med opslag efterlyser en undvegen dekorationsmester!

6.

Gå syngende gennem passet til en dyb ekkoslugt:

I am dreaming I'm a butterfly
searching for rare flowers.

I am dreaming the Earth has disappeared
I touch down in the hand of my own.

I am dreaming the dream is reality.
I am dreaming I'm me.

7.

Spise lidt medbragt frugt. Gå mod vest på nordsiden af bjergene hvor der er færrest røvere, men uden at krydse grænsen mod nord og blive hængt som spion. - Man sender nu tre rytterskadrone ud for at finde mig. Næsten tusind øjne! Man kan ikke ride på de smalle, snoede bjergstier jeg følger, og man kan jo heller ikke se langt frem. Bjergene er det sidste sted man eftersøger flygtninge. Jeg ved man plejer først at lede på ørkenvejene og i havnebyen Ismata. Det skal meget gerne give mig nok et lille forspring. Jeg håber at nå kysten længere mod nord i god tid før Kong Amo's frygtede dragoner!

8.

Ankomme til fiskerlejet Hynidi, som ligger lige syd for grænsen og altså stadig i Kong Amo's land Libasara. Og ankomme på et tidspunkt hvor de sidste fiskere gør klar til at sejle deres morgen dræt. Købe en fisker til straks at sejle mig på god halv vind til den lille

by Bindius på øen Talan. Talan hører til bjerglandet Ilinokium. Mosaikværkstederne køber ofte talagrønt derfra på markedet i Ismata. En farve som giver glasset en sart krystalgrøn tone. Og fiskerne plejer at lande mange fisk netop på Talan. Jeg vil betale fiskeren to poser med hver 300 denti, i alt svarende til halvanden gang hvad en god fangst ville indbringe på Talan. Men ikke uden at tinge meget om prisen først. 300 nu - resten når vi lander. - Fiskerne må ikke fatte mistanke til mig! Jeg fortæller dem en historie om, at min båd er sunket under mig, og at jeg skal til Talan for at skaffe en bedre båd. En historie som på samme tid er meget rigtig og meget forkert. - Pollyanna og jeg krammer hænder under bordet. Vi tør ikke se på hinanden. Jack Wood fortsætter:

9.

Jeg vil ankomme på Bindius og vandre op til Mum Nokotus klostret. Nu fremstår jeg ikke som fattig, men klædt i sorg over tabet af min familie. Vaske mig og spise der. Min flugt vil da være det store samtaleemne i både Saubagol og Ismata.

10.

Donere en fornuftig sum til klostret, hvilket gør mig halvvejs til kloster novice. Men Kong Amo's hemmelige agenter, de frygtede "Kvividenter", må allerede være gået i land langs kysten af Ilinokium, hvor jeg er. De må se mig, javel, men ikke genkende mig. Det er den svære kunst! Jeg fortæller fader Abbot Quintus på klostret, at jeg må videre, "følge mit kald". Det er på samme tid helt rigtigt og helt forkert! Jeg vil så købe en novicekutte i klostret, og man vil nægte at modtage pengene. Jeg skal give dem til de fattige på min vej. I kutten vil jeg vandre ubemærket til den noget større havneby Mortimas. I følge med to kollektmunke fra Mum Nokotus klostret. Vi vil tale med hinanden om Romerbrevet 8.38. Jeg og munkene vil ligne hinanden og velsigne hinanden. Og jeg vil købe mig ind på første afgang med godt skib hjemover. Vinke farvel til munkene. Farvel til Mortimas, Talan og Ilinokium. Farvel til Kong Amo's Kvividenter, Ismata, Saubagol og Libasara. Vinke farvel til mig selv, og finde mig selv. Stå til søs i det umættelige hav og - lande i mine egne hænder. Hjem! Hjem! Hjem!

Et sted hører vi lyden af glas som tabes. Akvariet i vinduskarmen skifter til rødt lys som breder sig i rummet. Pollyanna nærmest hvisker:

"Og så kom det vejr De kunne bruge, Hr Wood?"

- Ja, det kom. Vejrudsigten på slottet lød onsdag på frisk vind og regndis. Jeg fulgte min plan. Besøgte byen sammen med en ordrig kammertjener, mr. Glen Bawty. Passede mine arbejdsrutiner. Om natten gjorde jeg de ting jeg havde forberedt og gik i seng. Kunne ikke sove men lå og lyttede til slottets natlyde. Vindens tårnsusen og ugletuden. Stemmer og trin, ringlende nøgler og døre som blev åbnet og lukket. Men indimellem det allerværste: den fordækte stilhed! Et slot hvor en konge og dronning skal betjenes sover aldrig. Jeg havde en uforklarlig følelse af at man havde gættet min plan og ventede på mig. Ja, at der et eller andet sted i min plan gemte sig en fatal misforståelse.

Præcis klokken fire blev der blæst vagtskifte. Det var endnu kulsort nat. Jeg tog med dirrende hænder mit eget sæt tøj på. Samlede min iturevne uniform og sko og posen med lidt frugt og andet. Listede afsted fra mit slotslogi som jeg låsede efter mig. Hviskede farvel til en flagermus. Undgik tjenernes gange for ikke at blive set, men gik i stedet langs væggene i de mørke sale ad en planlagt rute. Jeg burde ikke møde nogen som helst dér, når der blev blæst vagtskifte. Men i den gule riddersal, "Citrinsalen", måtte jeg hovedkulds gemme mig for to hoffolk. De dukkede op ud af ingenting! Jeg stod så fuldstændig stille bag en svært bevæbnet statue af Kong Amo's far: Kong Baldrian af Libasara; min eneste chance. Han stod pludselig som min beskytter!

Hvem var de to hoffolk? Den ene var en berygtet hoffourer i hvid uniform med to ordener i guld med røde kvaster. Og den anden var en ligeså frygtet hofadjutant i brun uniform med sort kasket og sort bælte. De bar tændte unguentum lamper i den mørke sal, og passerede mig ret tæt - kunne have rørt mig! Jeg kæmpede for at gå i et med statuen, mens min mave lød som havde jeg spist en kat. Ja, de burde helt bestemt have hørt og set mig. Men var lykkeligvis, og Gud ske tak, alt for optaget af deres indbyrdes skænderi. De glemte også at gøre honnør for Kong Baldrian; som alle jo skal. Selv stod jeg der i mørket bag statuen og gjorde honnør: "Tak, Baldrian!, nu er du medskyldig i mit forræderi". Jeg

har ingen anelse om hvad de to hofffolk bedrev så tidligt. Men efter mange lange år i Saubagol havde jeg næsten mistet evnen til at undre mig.

Hoffoureren gik med små faste skridt:

"Det er nu tredje gang det sker, Hr Adjudant. Jeg vil ikke finde mig i det, og jeg behøver ikke at finde mig i det."

- Hvad er det De ikke behøver at finde Dem i, Hr Hoffourer?

- Reglerne er ikke til for vagtens skyld, men for at sikre at alle sektioner fungerer, Hr Adjudant.

- Tak, Hr Hoffourer! Og det er nu tredje gang jeg henleder Deres opmærksomhed på, at De tager fejl. Instruksen er blevet ændret 5. august uanset hvad De måtte ønske eller mene.

- De kan ikke engang kende forskel på en instruks og et direktiv. Man må sandelig håbe De kan kende forskel på landets venner og fjender, ellers får De ikke mere brug for Deres uniform, Hr Adjudant.

- Truer De mig? Jeg gør kun min pligt. De er velkommen til at følge mit eksempel.

- Fornærmer De mig oven i købet? De læner Dem op ad en tjenstlig indkaldelse.

- Fordi jeg gør min pligt? Jeg misunder Dem ikke, hvis det er det De antyder, Hr Hoffourer! Fornærmelser kræver også at der er noget at fornærme ...

Da jeg var blevet alene og mørket igen omfavnede mig, var jeg tæt på at liste rystet tilbage til min slotslejlighed. Men måske sad man allerede der og ventede på mig? Ikke desto mindre, nu var "rosen klippet" og jeg var kun tre minutter fra at have forladt Slottet for altid. Jeg hviskede mine børns navne. Det hjalp! - Jack Wood smiler igen til os: Jeg fortsatte ned til et af de 469 større eller mindre magasinrum i slottets kældre. Et depot for overskydende tapetruller, loftskæder og mange slags stiger samt et par rotter. Det rummede også et godt gemmested for de sidste penge og ting jeg skulle have med.

Men i det rum kendte jeg også et lille lavt vindue som kunne lirkes op med et fladt rettejern. 1834D for at være helt nøjagtig.

"Sådan et har vi også," kommer det henkastet fra Pollyanna.

- Virkelig? siger Jack Wood - og fortsætter: "Farvel Slot!" hviskede jeg, og skubbede vinduet langsomt til bag mig. Den lune natteluft åndede mig i nakken. Derfra fulgte jeg slotsmuren tæt, hen til et sted med lave vækster. Og den vej ud mod caiman bassinet. Jeg bevægede mig som jeg havde lært som kommandosoldat: Forbliv lavt - glid og slet dine spor, fra punkt til punkt! Der blev altid kommanderet: "GRACATOS!" når vi ikke var flade nok. Vi skulle så råbe:

"Fang mig,
jeg flygter!
Drøb mig,
jeg hævnes!"

Men da jeg i mørket smed stumperne af min uniform og min venstre tjenestesko ned i caimanernes bassin, hvirvlede dyrene vandet voldsomt op. Tiltrak sig opmærksomhed! Det havde jeg ikke forudset. Men jeg følte stærkt, at jeg nu ville enten dø eller genvinde min frihed. Jeg fortsatte ned til Canis Major og vagthundene, batalinastaven, og ud den vej. Jeg vidste at ...

Og så hører jeg mig selv sige:

"Hvordan kunne hundene kende Dem, Hr Wood, det var jo stadig mørk nat?" Jack Wood lægger hovedet lidt på skrå. Fanger mig med et øje - og fløjter. Pollyanna læner sig frem og fløjter den samme tone. Så den vokser i styrke og skønhed. Og jeg, Eutille, klatrer ind i deres tone med min tone. Og gør vor fælles tone mere permanent, mere fuldkommen!

Så sidder vi der og fløjter sølvfløjtet alle tre. Mens tårerne løber ned ad vores kinder. Han nikker til mig og kæmper med det:

"Jeg er den .. " og vi samler hænder på bordet og fløjter, mens Pollyanna og jeg kysser ned i fars åbne hænder. Vi prøver alle tre at sige noget. Magter det ikke. Vi kan kun

græde sammen. Holde om hinanden. Og til sidst le sammen! Pludselig er betjent Avery væk og Yoko står foran os med forskrækkede øjne. Hun råber to ord som ætser sig ind i mit åbne sind, dog uden at nå min nyvundne lykke: "Skoven brænder!"

Navneliste over de vigtigste personer!

Pollyanna Lipatel, den ældste af søstrene. Hjælper Yoko i værkstedet, men arbejder også i Blue Hall for Puno Fiala Bartos.

Yoko Lipatel, den mellemste søster. Viderefører faderens møbelvirksomhed.

Eutille Lipatel, er deres lillesøster, som også er læserens øjne og ører.

Mila Lipatel og **Lucas Lipatel**, pigernes mor og far, som de har mistet.

Noah Courson, Transitagent.

Goro Tamura, Prokurist i Noahs stab.

Dimas Porter, Politikommissær.

Relan Unusu, Assessor ansat i Dimas' kontor.

Mizuto Maringa, Politikommissær.

Jun Dinkelfield, kvindelig Kriminalassistent.

Puno Fiala Bartos, velhavende forretningsmand, Lipatel-pigernes formynder.
Elno Trenson, direktør for Bartos' virksomheder, gift med Miranda Trenson,
som arbejder i toldvæsnet.

Avitla Stun, Gesandt for et fremmed land.
Sandip Comar, Attaché under Avitla Stun.

Lupo Zimnat, bandeleder under "Sarracenia Cirklen".
Porka Bosaventus, Zimnats højre hånd.

Soma Kong, kører for Yoko, og leverer også dagligvarer.
Annabella Kong, Somas kone. Syr, strikker, hækler og væver for Yoko.

Cona Abello, turist fra et andet land.
Daisy Song Garcia, pensioneret lærerinde / historisk person.

Jack Wood, patient på Ubitorama Hospitalet.
Nous Nicodemus, forvirret gammel mand / subsistensløs tigger.

Falzon Tremelius, slotsintendant, Saubagol.
Caius Ten, arbejdsleder under Falzon Tremelius

60.000 word

23. NOV. 2021

All author rights reserved

ivarcomposer.com

BDIF_wg

IPI 238178648

ORDLISTE

Achriporcius > uverificeret stor skopionlignende spindler.

Alborado > daggry, ca i betydningen: "Endelig en god nyhed!"

Almisse > gave til et nødlidende menneske.

Alto > højt. I betydning: en overflod af / rigeligt med. ita.

Atlask > tykt tæt vævet stof, oftest af silke, med blank overflade. Et A.

Audiatur et altera pars > hør også den anden part!

Baldakin > et tag over en seng.

Bataljon > et antal af 500 - 800, f.eks. soldater.

Bejaan Moorkhata! > i visse østerlandske kredse et fordækt krav om straf.

Bidsel > den del af en hests hovedtøj som den har i munden.

Caiman > er et krybdyr i familie med alligatorer.

Cela ira > det skal nok gå. fr.

Citrin > gul, gennemsigtig kvarts, smykkesten.

Deklaration > dokumentation vedr. varer, regler, afgifter m.m.

Deponere > sætte til side, tage ud af brug.

Djema > dyrt egyptisk papir med en pæn mønstret struktur.

Dovetail > stærk snedkersamling af to stk. træ.

Drabant > i ældre tider kongelig livgardist, ofte bevæbnet med hellebard.

Dragon > let bevæbnet kavalerisoldat.

Dullu makalipa > dyrepasser lyde. At efterligne dyrenes kedelige eller sjove lyde. Tryghed eller Leg.

Durio Zibethinus > også: Durian, er en frugt der gror i Sydøstasien. Den har en ubehagelig gennemtrængende lugt. Smagen er sødlig og fad.

Eskadron > kavalerienhed på 100 - 150 mand.

Figentræet > "The Fig Tree". Også titel på 60 korsange af forfatteren.

Gendarm > livvagt eller betjent i et militært organiseret politikorps.

Gobo > en gulerodsformet, pastinakfarvet japansk grøntsag.

Gracatos > mil. kommando: "Ret ind!". Oprindeligt i betydning: "på forhånd tak!"

Grime > anordning med remme der omslutter hovedet på en hest.

Hemlockblade > skarntyde.

Hingst > han, hos heste eller andre dyr af hestefamilien.

Hoppe > hun, hos heste eller andre dyr af hestefamilien.

Hundevagt > tjeneste vagt fra midnat til kl. 4:00 nat.

Ici, ici! > Her, her! fr.

Idolum > "gøjlerbillede" Idol på markedsplads. Falske forbilleder p.g.a. fejlagtige tanker. la. (ref. Francis Bacon 1561-1626 advokat for den engelske Kong James I.)

Inhabil > uegnet til at behandle en bestemt sag pga. personlige interesser, følelser eller forudfattede meninger.

Inkognito > dæknavn, falsk navn.

Inukshuk > inuit varde, menneskelignende stenfigur.

J'espère, donc je vis > jeg håber, derfor lever jeg. fr.

Justitia > er romersk gudinde for jura og retfærdighed.

Kashikoi On'na Tea > omtrent "Den kloge kvindes te". jap.

Kifo cha njano! > den gule død. swa.

Kolli > et enkelt stykke bagage eller gods som skal transporteres.

Kollektion > samling af varer med bestemt design eller oprindelse.

Kollektmunke > munke som indsamler gaver til klostret eller til fattige mennesker i klostrets besiddelser.

Kvejl > line, reb eller tov som er rullet pænt sammen.

Kvividenter > civile agenter fra et hemmeligt politi. Øgenavnet kvividenter hentyder ironisk til hemmelige agents kaserne som "poesiens universitet".

Latin > latin er den dialekt, der blev talt i det antikke Latium (Lazio), dvs. området syd for Rom. Spredtes over tid til hele romerriget.

Leiya > lille lyre, strengeinstrument 16-19 strenge. Stemt diatonisk i C dur / a mol, over 2 oktaver og en kvint.

Lingo > modepræget sprogbrug eller jargon der er karakteristisk for et bestemt emne eller en bestemt gruppe mennesker. Oftest "Et L."

Lotus > en trad. hellig, vandplante med store smukke blomster.

Mabuloux > ca: Jeg arbejder! / Dette er mit arbejde!
"Forstyr mig ikke!" la.

Mumu, Hina og Vidu. > træboende mindre aber.

Nimi no! > omtrent: Nej nej! Nimi er et pigenavn. Sanskrit:
At blinke med øjet. / Nimi shot: At skyde idet byttet blinker.

Oculi Diaboli > djævelens øjne. (eller centrum i en målskive) la.

Pekuniær > vedrørende penge. I betydning: økonomisk.

Peracta > afsluttet! Her: peracta J.W. - d.v.s. set / godkendt af Jack Wood.

Pirol > gul sangfugl. Smuk men sjælden.

Pittoresk > malerisk

Polster > blødt men stærkt materiale i møbelsæder og møbelrygge m.m.

Beslægtet med bolster, som er kanalsyet møbelsæde eller dyne m.m.

Pullert > kort, tyk metal- eller træstolpe som er anbragt på et skibsdæk eller en kaj, og som tov fastgøres til.

Quadragesima > "40 dage" karantænetid / også betegnelse brugt om pest-lignende sygdom. Pandemi.

Remburs (Rembours) > gensidig sikkerhed ved international handel via bankerne.

Ricasso > enden på en kniv- eller kårde klinge op mod skaft eller skæfte. Et område hvor klingen ikke er skarp.

Romerbrevet > Paulus' brev til Romerne.

Røde Mazurka > M. ofte hurtig, polsk dans i tredelt takt. Her brugt om menses smerter.

Røjle > næst øverste råsegl på en fuldrigger. (øverste er topseglet)

Santu > Beslægtet med ordet Sanctus. I betydningen: hellig. (drengenavn)

Sarracenia > insektspisende plante. "Sarracenia Cirklen" - int. krim. organisation.

Sikio, jicho, ko kote tuendako! > "øre, øje, overalt hvor vi end går!" Ikke alt er jo det man tror det er. Formaning om at være på vagt, være på stikkerne. swa.

Skæbnetro > troen på at alt er forudbestemt.

Sjak > gruppe af håndværkere der arbejder sammen.

Skagler > reb el.lign. der forbinder en hest med et køretøj.

Soffit > dekoration der hænger ned fra loftet over scenen i et teater.

Stangvod > stang med trekantet netpose

Sølvfløjtet > en vanskelig fløjtetone med stor bæreevne og resonans.

Tableau > maleri eller gerne scene, som gør indtryk. Udråbsord som bruges for at udtrykke at situationen er særlig komisk eller absurd. fr.

Tasmacophilus > uverificeret tasmansk variant af en mindre og aggressiv ådselsæder.

Tauchere > en teknik hvor et metal indsmeltes i en skåret rende i et andet metal.

Terrarie > et indelukke, typisk med krybdyr.

Touché > "at (be)røre". Bruges som udråb når man træffer et fægtemål. fr.

Uangu! > stækt nedsættende skældsord.

Umbanomer > talrige problematiske væsner som gnaver / graver.

Umbra > navnet på en særlig mørkebrun farve, eller en tæt skov med den farve.

Unguentum lamper > hvalolie lamper.

Unus ex Nostrum > "Er en af os!" la.

Vite, vite! > hurtigt, hurtigt! fr.

Åsted > sted hvor noget er sket. Gerningssted for forbrydelse.

P.S.

Sammenfald af navne på virkelige personer, lande, varemærker og religiøse bevægelser er alle utilsigtede.

Ivar
